

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Maart 1988 · Nr. 3 · 68e Jaargang

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.)

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Abonnementenprijs: f 6,— per half
Den Haag

„De Ster“ van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. M.
West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Een inspirerende boodschap

DOOR HAROLD B. LEE,
VAN DE RAAD DER TWAALVEN

Zovele mensen zijn tegenwoordig zo ver verwijderd van de dingen des geestes, dat wanneer de Heer tot hun fysieke gehoor spreekt, of tot hun geest zonder hoorbaar geluid, of tot hen door middel van zijn gevolmachtigde dienstknechten, die wanneer zij door de Geest geleid worden, als 't ware met Zijn stem spreken, zij slechts geruis horen, net zoals toen in Jeruzalem. Aldus ontvangen zij ook geen geïnspireerde wijsheid, noch innerlijke zekerheid dat de wil des Heren door middel van zijn profeten bekend gemaakt wordt.

De profeten vanouds hebben geleerd, en wij allen moeten dit leren, hoe met God in verbinding te staan door gebed: te spreken met de Heer, en dan antwoord te ontvangen op de wijze des Heren. God, en Jezus Christus die Hij gezonden heeft te kennen (Johannes 17: 3), is, zoals de Meester aan zijn discipelen zeide, een begin maken aan die zekere reis naar het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van deze verheerlijkte wezens.

INHOUD

Waarachtige dankbaarheid.	
Door President David O. McKay	67
Een gedenkwaardige conferentie.	
Door Henry A. Smith	68
De macht van het gebed.	
Door N. Eldon Tanner	70
De Presiderende Bisschop spreekt over het avondmaal.	
Door John H. Vandenberg	74
Zondagsschool	
„... Ja, door studie“.	
Door D. Poulos	76
Bijlage	
Dienstknechten in het koninkrijk des Heren	80

Voor de jeugd van de Kerk

Het heerlijkste van alles.
Door Becky Stuart 106

Zusters Hulpvereniging

Zij die tot het einde toe volhardten.
Door Belle S. Spafford 109

Genealogie

Kinderen van het verbond 114

DE kleine STER

De geruite zebra.
Door Dorothy S. Blondell 17

Dolle donderdag.

Door Lea David 21

Recepten uit vele landen.

Door Winifred Jardine 24

Op de omslag

Wij hebben de eer in dit nummer 23 kleurenplaten en korte levensbeschrijvingen op te nemen van een nieuwe apostel, de Patriarch van de Kerk, de assistent van de Raad der Twaalven, de Eerste Raad der Zeventigers, en de Presiderende Bisschop. Voor dit doel werden opnieuw foto's van deze broeders genomen. De levensbeschrijvingen zijn geschreven door leden van de staf van „The Improvement Era“.

PRESIDENT
DAVID O. MCKAY

Waarachtige dankbaarheid

Dankbaarheid gaat dieper dan erkentelijkheid. Erkentelijkheid is het begin van dankbaarheid. Dankbaarheid is de voltooiing van erkentelijkheid. Erkentelijkheid bestaat soms alleen uit woorden. Dankbaarheid wordt getoond door daden.

Ik geloof dat wij er goed aan doen eens na te denken over onze instelling ten opzichte van de zegeningen waar we het meest dankbaar voor zouden moeten zijn, niet slechts zulke wereldlijke zegeningen als onze oogst en onze winst. Onze dankzegging zou volkomen zelfzuchtig kunnen zijn, als we alleen denken aan het succes dat onze investeringen heeft begeleid, als we alleen dankbaar zijn voor een goede opbrengst van het land, als we alleen onze dank willen uiten voor voldoende inkomen om onze belasting te betalen.

Er zijn sommigen wie het goed gegaan is. De familiekring is intact gebleven. Hun gezin is gespaard gebleven voor ernstige ziekte. De voorspoed heeft zijn zegening achtergelaten. De feestelijke tafel is beladen met overvloed. Er is vlees in de provisiekamer en graan in de voorraadschuur. Vanwege al deze dingen denken zij dat ze dankbaar zijn, maar zulk een dankbaarheid is in wezen zelfzucht. Ze is gebaseerd op omstandigheden, ze ontleent haar inspiratie aan het varen bij heldere lucht en een kalme zee, en is daarom even grillig en onbestendig als de wisselingen van zonlicht en schaduw.

Indien deze omstandigheden van persoonlijk geroef en persoonlijke welvaart als zodanig de redenen voor erkentelijkheid zijn, waar zullen wij dan in tijden van tegenspoed aanleiding tot vreugde vinden?

Het herleven van het verleden heeft zijn ernstiger kant. Er is pijn geweest en verlies, en teleurstelling en rouw, en schrijnend verdriet. Waar gaven die dingen reden tot dankbaarheid? Heeft de lege provisiekast, de kale tafel, het verlaten huis, de lege stoel, de

eerste grafheuvel op het kerkhof geen plaats voor dankzegging?

Dit is het struikelblok voor menige oprechte ziel. Wij ontdekken in de bittere kilte van de tegenspoed de werkelijke beproeving van onze dankbaarheid, welke, zegevierend over zuiver fysieke en uiterlijke omstandigheden, haar reden voor erkentelijkheid in God zelf vindt. Zij is onafhankelijk van omstandigheden. Zij gaat dieper dan de oppervlakte van het leven, zij het droevig of vreugdevol, en is op God gebaseerd.

Laten wij de gedachte aan voorspoed terzijde schuiven, en enige punten in beschouwing nemen waarvoor iedereen, rijk of arm, gezond of ziek, dank kan zeggen. Tenslotte zijn het de realiteiten in het leven die vreugde en geluk brengen; te veel mensen op deze wereld slagen er niet in deze realiteiten te waarderen.

Eén grote realiteit waarvoor wij dankbaar behoren te zijn is het leven zelf. Voor de meesten onzer is het leven een mysterie, maar allen zouden er dankbaar voor moeten zijn. Het leven is de grootste gave die God aan de mensen kan geven. En er is geen mens zo arm of lichamelijk zo gebrekkig, dat hij er niet dankbaar voor zou moeten zijn.

Een tweede belangrijke principe waarvoor wij dankbaar behoren te zijn is de vrije wil die God ons heeft geschonken – vrijheid, verleend door de grondwet van het land.

Ik ben dankbaar dat zo vele leden van de Kerk, en zoveel mensen in het algemeen, in het besef van het feit dat materiële dingen alleen niet gelukkig maken, meer dan ooit te voren die dingen waarderen welke het meest waardevol zijn. Om er slechts enkele te noemen, zou ik zeggen dat ik de grootste dankbaarheid voel:

wordt vervolgd op blz 108

Het hoogtepunt van de openingsessies van de Algemene Conferentie in oktober was President McKay's inspirerende boodschap. President McKay vierde zijn 94ste verjaardag op 8 september 1967.

President Brown bij de opening van een van de conferentiesessies. In het beeld zien we alle Algemene Autoriteiten op het podium.

Tussen de sessies hadden de heiligen de gelegenheid om kennis te maken met andere leden van verschillende gebieden van de Kerk. Op deze conferentie waren vertegenwoordigers van alle overzeese ringen aanwezig.

Een gedenkwaardige

DOOR HENRY A. SMITH
Redacteur van het blad „Church News“

Het scherm is gevallen voor een van de gedenkwaardigste algemene conferenties in de geschiedenis der Kerk.

Het accent viel daarbij vooral op het wereldwijde karakter van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hetgeen tot uiting kwam in de geïnspireerde boodschappen der kerkleiders, als ook in de stemmen die door de bijeenvergaderde Heiligen werden uitgebracht.

Deze 137ste halfjaarlijkse algemene conferentie begon op vrijdagmorgen, onder het zo belangrijke motto van de eenheid, dat ook door President David O. McKay in zijn openingswoord nog eens extra werd onderstreept. De geliefde kerkleider woonde de eerste zitting nog bij, maar op advies van zijn dokters bleef hij gedurende de overige zittingen thuis, alwaar hij het verloop van de conferentie via de kleuren-televisie gadesloeg.

Zijn drie boodschappen tot deze conferentie omvatten tevens een toespraak tot de priesterschapsvergadering en een slotwoord in de zondagmiddagzitting. Al deze drie boodschappen werden door zijn zoon Robert R. McKay voorgelezen.

Verscheidene sprekers wezen op het wereldwijde karakter van de Kerk, maar de grote vlucht die de uitbreiding van de kerkelijke arbeid heeft genomen kwam pas goed in het brandpunt der belangstelling te staan door de aanstelling van 69 regionale vertegenwoordigers van de Raad der Twaalven, welke in de vrijdagmiddagzitting werden ondersteund.

Tegelijk met de ondersteuning van de algemene autoriteiten en bestuursambtenaren der Kerk werd ook ouderling Alvin R. Dyer, die sinds oktober 1958 assistent van de Raad der Twaalven is geweest, als apostel ondersteund. Bij het college der assistenten van de Twaalven werd voor hem geen opvolger benoemd.

conferentie

Sept. – okt. 1967

De benoeming van ouderling Dyer is niet geheel zonder precedent. Bij drie vorige gelegenheden zijn er apostelen aangesteld, zonder dat deze werden benoemd tot lid van de Raad der Twaalven. Zo werd Brigham Young Jr. in 1864 tot apostel geordend, doch eerst in 1868 aangesteld als lid van de Raad der Twaalven. In 1866 werd Joseph F. Smith tot apostel geordend en in het daarop volgende jaar gekozen als lid van de Raad der Twaalven. Sylvester Q. Cannon werd in april 1938 apostel en pas in oktober 1939 als lid van de Raad der Twaalven ondersteund.

De 69 pas benoemde regionale vertegenwoordigers der Twaalven worden op bladzijde 4–7 aan de lezers van „Church News“ voorgesteld met van ieder een foto, een beknopte levensbeschrijving en de naam van het gebied waarover zij zijn aangesteld en van de ringen die binnen hun ressort zijn gevestigd. Deze 69 nieuwbenoemde ambtsdragers zullen worden aangesteld over 109 verschillende gewesten, waarvan er vele kleiner zijn uitgevallen dan de voorheen bestaande regionen met een gemiddeld aantal ringen van vier per gewest.

Voordat de namen van de 69 nieuwe vertegenwoordigers ter ondersteuning werden voorgelegd, las President Hugh B. Brown de volgende verklaring van het Eerste Presidentschap der Kerk voor:

„Aan de leden der Kerk:

„Zals velen uwer zich zullen herinneren, werd het in 1941 noodzakelijk voor het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven om meerdere broeders aan te stellen om hen bij te staan in het besturen en regelen van de zaken van een steeds groeiende, wereldwijde Kerk. In de algemene conferentie van april 1941 werden er dus assistenten van de Twaalven benoemd en ondersteund, 'om van tijd tot tijd te worden uitgebreid of anderszins, naarmate de noodzaak om het werk des Heren voort te zetten dit schijnt voor te schrijven.'

„Sedertdien zijn de wereldwijde eisen der Kerk voortdurend hand over hand toegenomen en het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven zijn van mening, dat het thans nodig is een nadere voorziening te treffen voor het geven van leiding en het besturen der Kerk.

„Wat derhalve thans wordt voorgesteld is de roeping van evenveel broeders als er nodig zullen zijn om bekend te worden als regionale vertegenwoordigers van de Twaalven, die elk volgens hun aanstelling verantwoordelijk zullen zijn voor enkele aspecten van de werkzaamheden, verbonden aan het uitbrengen van advies en om instructiebijeenkomsten te leiden in groepen van ringen of districten, al naar gelang deze hun van tijd tot tijd zullen worden aangewezen.

„Deze regionale vertegenwoordigers van de Twaalven zullen niet tot de Algemene Autoriteiten als zodanig behoren, maar ze zullen min of meer dienst doen als ringpresidenten, waarbij ze zich voor kortere of langere tijd volledig in dienst der Kerk stellen, al naarmate de omstandigheden dit vereisen.

„Meer gedetailleerde bijzonderheden zullen de aandacht vragen zodra dit plan onder leiding van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven in werking treedt.“

Deze verklaring was voorzien van de handtekeningen van alle vijf leden van het Eerste Presidentschap, n.l. President David O. McKay en zijn raadgevers, Hugh B. Brown, N. Eldon Tanner, Joseph Fielding Smith en Thorpe B. Isaacson.

De nieuwe regionale vertegenwoordigers van de Raad der Twaalven ontvingen hun aanstellingen over de diverse gewesten en verdere instructies aangaande hun plichten tijdens een bijzondere vergadering op vrijdag in de Assembly Hall, die werd bijgewoond door de presidenten van alle 443 ringen van de Kerk. De regionale ambtsdragers hadden vooraf twee dagen onderricht ontvangen in een speciale studiegroep onder leiding van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven.

De voornaamste punten van het nieuwe programma van toezicht en aanwijzingen met betrekking tot de ringconferenties van het volgende jaar werden in de algemene priesterschapsvergadering bekend gemaakt door ouderling Harold B. Lee van de Raad der Twaalven en de voorzitter van de Correlatieraad der Kerk.

Ouderling Lee zette uiteen dat het nieuwe programma, waarbij de nieuw-benoemde regionale vertegenwoordigers betrokken zijn op 1 januari 1968 van kracht zou worden. Voor de rest van 1967 zullen de taken bij ringconferenties en regionale bijeen-

wordt vervolgd op blz 116

De macht van het gebed

Het volgende is de volledige tekst van de toespraak die werd gegeven tijdens de 137ste halfjaarlijkse algemene conferentie in de Salt Lake Tabernakel door President N. Eldon Tanner van het Eerste Presidentschap.

President McKay, broeders en zusters overall, het is werkelijk verheugend om vandaag hier in deze historische Tabernakel te zijn op dit prachtige Tempelplein, waar de leden der Kerk gedurende de laatste honderd jaar bij deze regelmatig terugkerende conferenties altijd zijn bijeengekomen. Evenals degenen die ons zijn voorgegaan, genieten wij hier de Geest des Heren, luisteren wij naar woorden van wijsheid en worden wij onderricht in de beginselen van het Evangelie, hier, waar wij ons geloof kunnen laten vernieuwen en ons getuigenis kunnen laten versterken. Aangezien radio en televisie dit hebben mogelijk gemaakt, zijn de belangrijke boodschappen van de leiders der Kerk nu ook uitgegaan tot de gehele wereld. Wij willen vandaag dan ook al onze radioluisteraars en televisiekijkers van harte welkom heten.

Wij hebben nu juist die prachtige vertolking gehoord van dit geweldige Tabernakelkoor, dat in 1847 werd opgericht en waarnaar sedert 1929 miljoenen mensen wekelijks hebben geluisterd, evenals naar het Gesproken Woord van Richard Evans. Het laatste tournee van dit koor, dat nu ongeveer een maand geleden heeft plaats gehad, heeft duizenden en duizenden mensen op de Wereldtentoonstelling in Canada, in New York, Michigan, Nebraska, Oklahoma, Massachusetts en Rhode Island in staat gesteld om van zijn schitterende concerten te genieten.

Namens het Eerste Presidentschap der Kerk, namens allen die hier bijeenvergaderd zijn en naar ik aanneem namens alle leden van de Kerk, willen wij onze oprechte en diepe erkentelijkheid tot uitdrukking brengen jegens President Isaac M. Stewart, de dirigenten Richard P. Condie en Jay Welch, onze organisten Alexander Schreiner, Robert Cundick en Roy Darley en jegens elk toegewijd lid van het koor en anderen die hebben bijgedragen tot het opmerkelijke succes van dit koor. Moge de Here hen ook verder met succes blijven zegenen.

Als wij onze gedachten eens laten gaan over de vele conferenties die hier zijn gehouden onder lei-

ding van profeten en geïnspireerde leiders, die ieder voor zich toegewijde dienaren van God zijn geweest en waarvan vele met recht reuzen des Heren konden worden genoemd, dan geeft het je stellig een nederig gevoel zo'n positie te bekleden. Het is inderdaad mijn ernstig gebed en verlangen, dat ik een plaats mag hebben in uw geloof en uw gebeden, opdat de Geest des Heren met ons zal zijn terwijl ik hier voor u sta, zodat hetgeen ik moge zeggen in harmonie zal zijn met Zijn Geest en dienstig voor enkelen die hier zijn vergaderd en die met ons meeluisteren en ik bid oprecht dat de Geest en de zegeningen des Heren u mogen vergezellen, opdat u datgene zult ontvangen wat u in gerechtigheid begeert.

Ik geloof sterk in het gebed en ik geloof ook, dat er „door het gebed meer wordt gewrocht dan deze wereld ooit vermoedt.“ Ik heb eigenlijk ook het gebed tot onderwerp van mijn toespraak gekozen en ik bid dat de Here ons moge helpen het belang en de waarde van het gebed te beseffen en in te zien welk een groot voorrecht het is dat wij allen in de gelegenheid zijn om tot de Here te gaan met dankzegging en smeekbeden. Ik heb juist dit onderwerp gekozen om vandaag met u te bespreken omdat ik mijn hele leven door mijn gebeden zo vaak verhoord heb gekregen, omdat ik zo sterk gevoel hoe broodnodig het is de Here aan te roepen en omdat ik in de positie die ik nu bekleeft, de kracht, de zegeningen en de leiding des Heren zozeer heb ervaren. Ik bid dat zij die nog twifelen mogen leren inzien en begrijpen dat God onze Vader is, dat wij naar de geest Zijn kinderen zijn en dat Hij er werkelijk is en heeft gezegd:

„Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt, en u zal worden opengedaan.

Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden.“

(Mattheüs 7: 7-8)

Ik vraag mij dikwijls af of wij ons wel echt realiseren hoe groot de macht van het gebed is en of wij wel waarderen welk een grote zegen het is om onze Vader in de hemel in nederig gebed te kunnen aan-

roepen, wetende dat Hij belang in ons stelt en dat Hij wenst dat wij zullen slagen.

Het is zoals Richard L. Evans het zo mooi heeft gezegd: „Onze Vader in de hemel is geen scheidsrechter die ons probeert uit te tellen. Hij is geen concurrent die ons te slim af wil zijn. Hij is geen aanklager die ons tracht te veroordelen. Hij is een liefhebbend Vader Die graag wil dat wij gelukkig zullen zijn en eeuwige vooruitgang zullen maken en Die ons wil helpen zoveel als Hij kan, als wij Hem in ons leven daarvoor maar de kans willen geven door onze gehoorzaamheid en onze nederigheid, door geloof en geduld.

Om doeltreffend te kunnen bidden en het gevoel te hebben dat men ook wordt verhoord en antwoord krijgt op zijn gebeden, moet men geloven dat men bidt tot een God Die kan horen en verhooren en Die belang stelt in Zijn kinderen en hun welzijn. Het eerste verslag dat wij hebben van iemand die tot de Here bad en dat door Mozes is opgetekend, luidt als volgt:

„En Adam en zijn vrouw Eva riepen de naam des Heren aan, en zij hoorden de stem van de Here uit de richting van de Hof van Eden. Die tot hen sprak, en zij zagen Hem niet; want zij waren uit Zijn tegenwoordigheid gesloten. . . .

„En Adam en Eva, zijn vrouw, hielden niet op God aan te roepen.” (Mozes 5: 4, 16)

Grote en invloedrijke mannen hebben altijd om goddelijke leiding gebeden. Ook deze grote natie is op het gebed gegrondvest. In mei van het vorige jaar heeft Senator Strom Thurmond ons hieraan nog herinnerd, toen hij zei:

„Het Mayflower-verdrag, dat in november 1620 werd geschreven begint met een gebed: „in de naam van God”, en vervolgt met de mededeling: „Wij . . . die ons ter ere Gods hiertoe hebben verbonden, . . . komen hierbij in de tegenwoordigheid Gods plechtig en wederkerig met elkander overeen en verenigen ons tezamen in een burgerlijke staat.”

„Ons volksbestaan was dus aanvankelijk op het gebed gebaseerd. De geknielde gestalte van George Washington gedurende die barre winter in Valley Forge is een onvergetelijk monument in de geschiedenis van ons land. . . .

„De Constitutionele Conventie in juni van het jaar 1787 had al wekenlang vergaderd zonder tot overeenstemming te komen, toen Benjamin Franklin opstond en zich tot George Washington richtte met deze woorden:

„Mijnheer de president, de geringe vooruitgang die wij hebben gemaakt na vier of vijf weken nauwlettende bestudering der vraagstukken en na deze voortdurende met elkaar beredeneerd te hebben . . . is een droevig bewijs van de onvolkomenheid van het menselijk verstand. . . . Wij zijn teruggegaan tot de geschiedenis der oudheid om staatsvormen te onderzoeken die thans niet meer bestaan. Bovendien hebben wij hedendaagse staten in ogenschouw

genomen . . . doch wij achten geen van hun staatsbestellen passend voor onze omstandigheden . . . Hoe heeft het kunnen gebeuren, mijnheer, dat wij tot nu niet eenmaal op de gedachte zijn gekomen om ons nederig in gebed te wenden tot de Vader der lichten om verlichting van ons verstand?

„In de aanvang van onze strijd met Engeland, toen wij ons bewust waren van gevaar, zijn wij in dit vertrek dagelijks in gebed gegaan om de goddelijke bescherming af te smeken.

„Onze gebeden werden verhoord, mijnheer, en ze werden goedgegunstig beantwoord. . . .

„Ik zou derhalve een motie willen indienen, en wel,

„Dat van nu af aan elke morgen in deze vergadering gebeden zullen worden opgezonden om de bijstand en de zegeningen des hemels af te smeken over onze beraadslagingen, voordat wij overgaan tot de behandeling van onze zaken.”

Dit werd gedaan en wij plukken thans de vruchten van hun arbeid in antwoord op hun gebed. In dit grote land is het gebed nimmer uit de mode geraakt. Lincoln, die voortdurend tot de Here om leiding bad, heeft eens gezegd:

„Volkeren en afzonderlijke mensen zijn verplicht om te erkennen dat zij afhankelijk zijn van de allesoverheersende macht van God, om in nederig berouw hun zonden en overtredingen te belijden . . . en de verheven waarheid te erkennen dat alleen die volkeren zijn zegend, wier God de Here is.”

President Dwight D. Eisenhower bad ten tijde van zijn inhuldiging tot de Here:

„Geef ons, zo bidden wij, het vermogen om het goede duidelijk van het verkeerde te onderscheiden en om ons in al onze daden en werkzaamheden daardoor te laten leiden, alsmede door de wetten van dit land . . . zodat wij allen mogen samenwerken tot heil van ons geliefde land en tot Uw eer. Amen.”

Samuel B. Morse, de uitvinder van de telegraaf, zei dat hij steeds wanneer het hem niet duidelijk was hoe hij iets moest aanpakken, neerknielde en om licht en begrip bad.

Ook hebben wij nog dat liefelijke, eenvoudige gebed, dat is opgetekend door de astronaut Gordon Cooper, terwijl hij een baan om de aarde heen beschreef:

„Vader, ik dank U in het bijzonder dat U mij deze vlucht laat maken. Dank U voor het voorrecht om dit te mogen meemaken, om hoog in deze wonderde wereld te kunnen vertoeven en al die vele verrassende, prachtige dingen te zien die door U zijn geschapen.”

Ik sluit mij aan bij senator Thurmond in zijn oproep aan „ons volk om meer te bidden, de godsdienstige erfenis van ons land te onderzoeken en in te zien hoe heilzaam het is te streven naar Gods zegeningen. Het gebed is de enige manier waarop het eindige in gemeenschap kan treden met het oneindige . . . en waarop het zichtbare in verbinding

kan staan met het onzichtbare. Indien u slechts de geschiedenis van ons volk nagaat, kunt u gemakkelijk inzien, dat gebed en gemeenschap met God de eigenlijke hoeksteen van onze samenleving is. Als u toestaat dat dit thans wordt prijsgegeven, zult u daarmee het hoogste goed verwerpen dat dit volk, of welk ander volk dan ook, ooit heeft gekend."

Alle profeten die er zijn geweest, van Adam af tot onze tegenwoordige profeet toe, hebben onophoudelijk om leiding gebeden en ook de Heiland Zelf bad voortdurend tot God, de eeuwige Vader. Ten aanzien van de Zaligmaker lezen wij bijv. dit:

"En het geschiedde in die dagen, dat Hij uitging naar den berg, om te bidden, en Hij bleef den nacht over in het gebed tot God." (Lukas 6: 12)

De Here heeft ons allen vermaand te bidden en door bemiddeling van de profeet Jakobus heeft Hij ons deze belofte gedaan:

"En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

"Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op- en nedergeworpen wordt."

(Jakobus 1: 5—6)

Deze belofte is aan een ieder van ons gegeven, hetzij hoog of laag in aanzien, rijk of arm. Het is een universele belofte en zij geldt onbeperkt voor u en voor mij en voor al onze naasten. Hij heeft ons gezegd dat wij moeten geloven en op God moeten vertrouwen. Wij dienen te weten dat de Here klaar staat om Zijn kinderen te helpen, als zij zich maar door te bidden in de juiste stemming willen brengen en door het onderhouden van Zijn geboden. In feite heeft de Here gezegd:

"Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte." (L. & V. 28: 10)

De Here heeft ons gewaarschuwd dat wij ons moeten vernederen en dat wij niet moeten zijn zoals de oude profeet heeft gezegd: Vele mensen

... zijn in hun ogen verheven, en zijn gestruikeld wegens de omvang van hun struikelblok . . . toch verwerpen zij de macht en wonderen van God, en prenten elkander hun eigen wijsheid en geleerdheid in . . .

(2 Nephi 26: 20)

Aangaande de trots van wereldse mensen heeft Paulus het volgende gezegd:

"Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden." (1 Kor. 2: 14)

"Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods."

(1 Kor. 2: 11)

Het is dan ook zoals die grote studiosus, wijlen President J. Reuben Clark Jr., eens heeft gezegd:

"Als mensen iets van God willen leren, en zich door Hem willen laten leiden, dan moeten zij de trots op hun eigen geleerdheid en prestaties wegdoen uit hun hart. Waarom zouden ze ook niet? De kennis van de grootste geleerden is immers als een druppel in de oceaan in vergelijking met de volheid van de waarheid van het heéal. De mensen moeten nederig Jezus als de Christus belijden, „want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden." (On the Way to Immortality and Eternal Life, p. 6)

Wij moeten dus bereid zijn God als de Schepper der wereld te erkennen en inzien dat Hij door bemiddeling van Zijn Zoon Jezus Christus en Zijn profeten ons in eenvoudige bewoordingen te kennen heeft gegeven, in welke verhouding de mens tot God staat, ons gegevens heeft verstrekt betreffende ons voorsterfelijik bestaan, het doel van onze zending hier op aarde, ons heeft inlicht over de werkelijkheid van ons nasterfelijik bestaan of van ons leven na de dood en heeft gezegd dat hetgeen wij hier doen onze toekomst in de toekomstige wereld bepaalt.

Wij moeten ons niet laten misleiden door de leerstellingen van mensen. Door al het bestuderen van wetenschap en wijsbegeerte zal nimmer deze vraag beantwoord kunnen worden: „Wat is de mens en waarom is hij hier?" In het Evangelie van Jezus Christus wordt deze vraag echter duidelijk en eenvoudig beantwoord en wordt ons aangeraden: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere."

Laten wij bereid zijn dit te doen en niet zijn als diegenen waarop de Heiland doelde, toen Hij zeide:

„ . . . Wel heeft Jesaja van u geprofeteerd, zeggende:

„Dit volk genaakt Mij met hun mond, en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij;

„Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen, die geboden van mensen zijn." (Mattheüs 15: 7—9)

Ja, het is van groot belang en de Here vestigt er nog eens nadrukkelijk de aandacht op, dat wij ons moeten vernederen, dat wij de leer van Jezus Christus moeten aanvaarden en Zijn geboden moeten onderhouden als wij willen verwachten, dat Hij onze geboden zal horen en verhooren. Wij moeten allen bereid zijn om naar waarheid te zeggen, evenals Paulus tot de Romeinen:

„Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet;

want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, . . ." (Romeinen 1 : 16)

Het is moeilijk te begrijpen waarom sommige mensen niet kunnen geloven of het erg moeilijk vinden om te geloven dat God onze gebeden kan horen en verhoren, terwijl zij toch wel geloven dat astronauten de aarde kunnen verlaten en met een snelheid van duizenden kilometers per uur door de ruimte van het heelal kunnen reizen, waarbij zij toch nog bestuurd worden vanuit de basis waarvan zij afkomstig zijn, dat zij met hun thuishaven in contact kunnen blijven, vandaar instructies kunnen ontvangen en leiding bij hun werkzaamheden, totdat ze tenslotte hier op aarde weer een veilige landing kunnen maken.

Hoe kunnen wij nu in twijfel trekken of God wel in staat is om onze gebeden te horen en te verhoren en ons in alles te leiden als wij slechts in harmonie met Hem willen blijven, maar er tegelijkertijd niet aan twifelen of Surveyor III, een mechanisch instrument, wel vanaf de aarde naar de maan kan worden uitgezonden en daarheen kan worden gestuurd door een nietig mens hier op aarde? Dit werktuig volgde de instructies op al naar gelang die werden gegeven om te graven, op te houden met graven, een verslag te maken, foto's terug te seinen en weer te gaan graven. Zolang de Surveyor goed op de aarde was afgestemd kon het toestel worden bestuurd.

Wij zijn als astronauten of als die Surveyor en zijn door God uitgezonden om onze zending hier op aarde te volbrengen. Hij wil graag dat wij daarin zullen slagen. Hij staat klaar om onze gebeden te beantwoorden en verzekert ons van een veilige landing bij onze terugkeer, als wij maar met Hem in contact willen blijven door middel van het gebed en als wij willen doen wat ons is geboden.

Zijn wij bij ons bidden echter wel bereid om de Here te vragen ons te zegenen naarmate wij aan Zijn roepstem gehoor geven of naarmate wij Hem dankbaar zijn en Hem dienen?

Zijn wij bereid de Here te vragen ons te vergeven naarmate wij elkaar vergeven? De Here heeft immers gezegd:

... indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven;

„Maar indien gij de mensen hun overtredingen niet vergeeft, zal uw Vader uw overtredingen evenmin vergeven.“

(3 Nephi 13 : 14–15)

Wij mogen wel eens even stilstaan om na te gaan hoe het in dezen met onszelf is gesteld. Wachten wij totdat wij in moeilijkheden verkeren en lopen wij dan naar de Here toe en geven wij Hem bij ons bidden opdrachten door te zeggen: „Zegen dit“ en „zegen dat“, „geef ons dit“ en „geef ons dat“, „doe dit“ en „doe dat“? Of bidden wij dat wij geleid mogen worden om het goede te doen of dat wij gezegend zullen worden met datgene wat goed voor ons is? Bid om het verlangen, de kracht en de vastberadenheid om de wil van onze hemelse Vader te doen en sta altijd gereed om te doen wat Hij gebiedt.

De mensen bidden om velerlei verschillende redenen. Velen worden uit angst op de knieën gedreven en alleen dan bidden zij. Anderen gaan tot de Here wanneer ze bar verlegen zitten om onmiddellijke leiding en niet weten waar ze die anders vandaan zouden moeten halen. Volkeren worden door hun regeringen in geval van een nationale ramp, als droogte, een epidemie, hongersnood of oorlog opgewekt om God aan te roepen om hen te zegenen, te beschermen en te leiden. Sommige mensen bidden om genezing, anderen om kracht. Zij vragen om de zegeningen des Heren over hun gezin, over hun geliefden en over zichzelf in al hun rechtvaardig streven. Ik ben er zeker van dat dit alles in de ogen des Heren goed is.

Het is evenwel hoogst belangrijk dat wij er ook eens de tijd voor nemen om onze dankbaarheid tot uitdrukking te brengen tegenover onze Vader in de hemel voor de vele zegeningen die wij ontvangen. Op zekere dag werd ik diep geroerd toen één van onze dochtertjes na ons gezinsgebed zei: „Pappa, ik geloof niet dat wij om nog meer zegeningen moeten vragen. De Here is erg goed voor ons geweest, maar wat ik wel denk is dat wij Hem zouden moeten vragen ons te helpen om de zegeningen die wij krijgen ook waardig te zijn.“ Sedertdien hebben wij er ijveriger naar gestreefd onze hemelse Vader onze dankbaarheid te betuigen en te bidden dat Hij ons zo zal leiden, dat wij datgene dat Hij ons heeft gegeven waardig mogen zijn.

Als wij onze waardering uitspreken voor onze vele zegeningen, worden wij ons meer bewust van wat de Here voor ons heeft gedaan en daardoor krijgen wij steeds meer waardering. Wij weten alle-

wordt vervolgd op blz 112

De Presiderende Bisschop spreekt over het avondmaal

DOOR JOHN H. VANDENBERG

Wilt u eens met mij terug gaan naar de eerste avondmaalssamenkomst waarin de Meester presideerde? Voordat deze samenkomst begon wist de Heiland dat zijn grote lijden en offerande nog slechts weinige uren verwijderd waren en daarom verzamelde hij de mannen om zich heen die gedurende de drie jaren van zijn bediening met Hem waren omgegaan, de mannen die hij zo innig liefhad. Deze laatste vredige momenten wilde hij met hen delen, ofschoon hij wist dat één van hen alreeds Zijn leven had verwanseld en dat de anderen zoals hij opmerkte „zich deze nacht aan Mij zullen ergeren.“ (Mattheüs 26 : 31)

Wat Hij in die nacht en in de komende uren zou volbrengen ging ver boven hun bevattingvermogen van dat ogenblik. Nochtans realiseerde Hij zich hoe groot Zijn offer was betreffende hen en allen die hadden geleefd of nog zouden leven op deze aarde. En dus om te zorgen dat de apostelen en alle mensen van Zijn Kerk periodiek en ernstig de gebeurtenissen die zich op korte termijn zouden voordoen zouden overdenken, stelde de Heiland het avondmaal in. Het was een zeer heilige verordening, zo heilig dat zij door de Meester zelf werd ingesteld. Het werd voorbereid en gezegend door de Heiland gedurende die eerste avondmaalssamenkomst.

Mattheüs beschrijft deze gebeurtenis met de volgende woorden:

„En als zij aten, nam Jezus het brood, en gezegend hebbende, brak Hij het, en gaf het den discipelen, en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn lichaam.

„En Hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit;

„Want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.“

(Mattheüs 26 : 26—28)

Thans na de herstelling van deze verordening heeft de Heiland de priesterschapsdragers gemachtigd in Zijn plaats te handelen in het zegenen

van deze heilige symbolen. In deze bedeling verrichten jonge mannen dezelfde handeling ten aanzien van het avondmaal als de Heiland deed, het is een heilige verantwoordelijkheid en verouwen.

Gij jonge mannen die deze verantwoording draagt, bereidt en zegent u het avondmaal en dient u het rond met de gedachte, dat u letterlijk dezelfde handeling verricht, zoals de Heiland dat deed? En staat deze gedachte jullie diakenen bij om gedurende het avondmaal eerbiedig te zijn en om bij het doorgeven dit waardig en eerbiedig te doen? Met die gedachte zijt gij leraren u meer ervan bewust, voordat de vergadering begint dat het sacrament stipt moet worden voorbereid? En voelen jullie priesters een speciale verantwoording wanneer jullie de Vader in een plechtig gebed aanroepen, opdat deze heilige symbolen ten behoeve der vergaderden worden gezegend?

De verantwoordelijkheid voor het avondmaal is niet beperkt tot de avondmaaltafel of de kerk — het heeft te maken met ieder moment van ons leven. Een persoon moet waardig zijn om van het avondmaal te nemen, maar priesterschapsdragers moeten ook waardig zijn alvorens zij deel gaan nemen aan deze heilige verordening. President McKay verwees hiernaar toen hij de verzamelde priesterschapsdragers op een algemene conferentie toesprak. Aangaande het avondmaal sprak hij de volgende woorden:

„Ik wil u dringend verzoeken dat deze heilige verordening zal worden omringd met meer eerbied, met volmaakte orde, opdat ieder die naar Gods Huis komt kan mediteren over Gods goedheid en in stilte en gebedsvol waardering daarvoor moge betuigen. Het is uw taak, bisschoppen, om toe te zien dat het avondmaal alleen wordt bediend door jongens en mannen die waardig zijn deze heilige verordening te bedienen en dat het eerbiedig wordt gedaan met een volledig

begrip van de betekenis voor hen en de aanwezigen.”

Uit de woorden van onze Profeet blijkt duidelijk dat de Heer dit voorrecht van behandeling van het avondmaal beschermt en dit ziet als een heilig voorrecht. Iedere jongen die het priesterschap bezit heeft de verantwoording om waardig te leven om deel te kunnen nemen aan deze verordening. En de bisschoppen zullen moeten vertrouwen op hun Aäronische Priesterschapsquorumpresidenten bij het van week tot week beslissen over de waardigheid van deze jonge mannen.

Het avondmaal is een wonderbare en heilige verordening, het is niet alleen maar het zegenen en rond-dienen van brood en water. Het is een priesterschapsfunctie en als zodanig brengt het een ernstige verantwoordelijkheid met zich mee. Het Oude Testament vertelt ons over een man genaamd Uzza die dood neerviel wegens de zorgeloze uitvoering van zijn opdrachten betreffende de heilige bezittingen in de Ark des Verbonds. Het is precies zo'n ernstige overtreding voor een priesterschapsdrager van thans die de heilige aard van het avondmaal dat hij bedient, niet begrijpt. Voor een beter begrip van de heilige aard van het avondmaal willen wij de betekenis eens nader bezien.

Kort nadat Jezus het avondmaal instelde in de samenkomst waar wij al eerder naar verwezen, wandelde Hij naar een klein bebost gebied, genaamd Gethsemane en daar bracht Hij de grootste van alle offers voor u en mij. In de tuin, aan het kruis en culminerend in Zijn opstanding uit het graf, bracht de Heiland de opstanding voor de gehele mensheid en een ontkoming aan de geestelijke dood welke over ons kwam door onze zonden, voor hen die zich geschikt hebben gemaakt door bekering en doop.

Het is moeilijk alles wat Hij heeft gedaan op de juiste wijze te zien. Maar zonder Zijn grote offer zou het leven zonder hoop en doel zijn. Voor een goed begrip van Zijn lijden en opoffering willen wij Zijn eigen woorden lezen:

„Want zie, Ik God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet

zouden lijden indien zij zich wilden bekeren;

„Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

„Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deel lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken en kon terugdeinzen —

„Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.” (Leer en Verbonden 19: 16–19.)

Wanneer wij aan het avondmaal deelnemen, is het deze grote bijdrage die Hij voor ons leven heeft gegeven en welke wij in de eerste plaats in onze gedachten moeten houden.

Door het avondmaal worden de leden van de Kerk met nieuwe voornemens beziel. President McKay sprak als volgt over de deelneming aan het avondmaal: „Welk een macht zou er in deze Kerk zijn indien de volgende zondag ieder lid die aan het avondmaal deelneemt de betekenis beseft van het verbond dat in deze verordening wordt gesloten; indien ieder lid gewillig was de naam van de Zoon op zich te nemen, om een ware Christen te zijn, daar trots op te zijn en zich Hem altijd te herinneren in het gezin, in zaken, in de samenleving, altijd zich Hem herinneren en de geboden welke Hij hun heeft gegeven onderhouden. Hoe veelomvattend is de zegen en hoe betekenisvol het verbond dat wij iedere Sabbatdag sluiten.”

Jonge mannen van het Aäronische Priesterschap, jullie die zijn belast met de verantwoordelijkheid van het avondmaal, bestudeer zijn betekenis, zijn heiligheid en de heilige verantwoordelijkheid welke dit waarlijk grote voorrecht medebrengt.

ZONDAGSSCHOOL

„... Ja, door studie”

DOOR D. CHRIS POULOS

Een bekend Brits psycholoog heeft eens gezegd dat de meeste mensen in de beschaafde wereld zich hun hele leven lang met de een of andere vorm van studie blijven bezighouden. Ik geloof dat dit in het algemeen waar is. Aan de andere kant is het duidelijk dat weinigen van ons ook maar enige moeite doen om door middel van een officiële studiecursus regelmatig een of ander vak inclusief theologie bestuderen.

Het is een aanmoediging om te weten dat er mensen zijn die besluiten hard te gaan werken aan hun studie. Een huisvrouw in Phoenix ging, nadat ze haar kinderen grootgebracht had, terug naar de schoolbanken om een diploma als onderwijzeres te halen. Een middelbare schooliere werkte extra hard om allemaal tieners te krijgen hoewel ze al negens en tieners kreeg. Een verkoper liet zich weer op school inschrijven om zodoende positieverbetering te verkrijgen. Een vader in Californië zat op de achterste rij van de seminarieklass van zijn dochter om het Evangelie te leren. Een metaal arbeider in Utah zei, „Ook al ben ik 45 jaar, ben ik er van overtuigd dat ik nog zo goed kan leren om te halen wat ik altijd wilde — een graad aan de universiteit. Het kan me niet schelen hoe lang het duurt, die graad zal ik verkrijgen; ik ga me deze herfst laten inschrijven.” Om verschillende redenen werden deze mensen er toe aangezet om hun onderwijs voort te zetten en de mate van het succes dat zij zullen behalen zal nauw samenhangen met de doeltreffendheid van hun studiegewoonten.

Wat is studeren?

In hoeverre verschilt studeren van andere activiteiten? De definitie van studeren zou de volgende verklaringen kunnen behelzen:

1. Het gebruik van het verstand om kennis te verkrijgen.
2. Het van dichtbij onderzoeken.
3. Zorgvuldig overdenken.

4. Het op intelligente wijze ijverig zijn.
5. Het verkrijgen van kennis door eigen inspanning.

Het schijnt mij dat het belangrijkste verschil tussen studeren en andere activiteiten (b. v. lezen) ligt in de graad van de zich getrooste inspanning. John A. Widtsoe beschrijft deze nodzaak van intense inspanning bij het voortdurend leren, in godsdienst zowel als in niet kerkelijke zaken:

... Om religieuze waarheid te begrijpen moet ze bestudeerd worden. Het Evangelie van Jezus Christus heeft alle andere kennis in zich. Het is de filosofie die de gehele verhouding van de mens tot de wereld uitlegt. Het vereist de diepst mogelijke studie en de meest kritische onderzoeken. Het is met godsdienst net als met de wetenschap, des te meer het onderwerp bestudeerd wordt, des te perfecter is onze kennis ervan ...

Het talen om met een onderwerp bekend te raken door middel van nauwgezette bestudering, heeft al meerdere malen tot een ramp geleid vooral geestelijk gebied. Mannen die jaren gestudeerd hadden om hunzelf te perfectioneren in een wetenschap, en maar enkele weken met de systematische beschouwing van godsdienst, meten zich dikwijls een pracht van een overschilligheid aan: als zou dit soort consequentie en discipline niet voor beide gebieden gelden. Als godsdienst begrepen wil worden dan heeft het aandachtige bestudering nodig. Het is goed om de lawaaiige ongelovige te vragen hoeveel tijd hij eraan heeft gegeven om het onderwerp te bestuderen.

... In de vooruitgang naar de waarheid moet iedere wandelaar zijn eigen voeten gebruiken. Het bestuderen van de grondbeginselen van de waarheid is daarom voor iedereen vereist.

Bij wijze van korte samenvatting:

1. Studeren brengt hard werk met zich mee.
2. Elke studie is altijd, tot op zekere hoogte, zelfgericht.

Waarom studeren?

Er zijn vele redenen waarom iemand behoort te willen studeren. Hieronder valt ook „leren alleen om het leren“, verhoogde economische veiligstelling, het verlangen om het eeuwige leven te verkrijgen, een betere onderwijzer te worden, etc.

De profeet Joseph Smith ontving twee openbaringen die het belang van studeren benadrukten:

En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof. (Leer en Verbonden 88: 118)

En de gemeenten in orde brengen, en studeren en leren en bekend worden met alle goede boeken, en met talen, tongen en volken. (Leer en Verbonden 90: 15)

Het is duidelijk dat wij *allemaal* actief het leren moeten zoeken, ja, door studie!

Hoe we moeten studeren

„Hoe moeten we studeren“ is ongeveer net zo veelomvattend als het onderwerp „hoe moeten we goed zijn“. Geen van deze twee kunnen eenvoudig noch vlug onderwezen worden. Studeren is een gedrag, niet alleen maar een stel regels. In zekere zin is het zo, dat iedereen die heeft leren lezen en schrijven, enigermate geleerd heeft hoe hij moet studeren, aangezien dit de nodige communicatiemiddelen zijn die direct met studeren verband houden. In ieder geval is het zo, dat studeren een bekwaamheid is die aangeleerd kan worden en er zijn vele bewijzen die erop wijzen dat er behoorlijke vooruitgang gemaakt kan worden door het toepassen van de juiste methode.

Enige belangrijke eerste vereisten om effectief te kunnen studeren zijn een regelmatig studieschema, een rustige plaats om zich te kunnen concentreren en een beweegreden om aan een bepaald onderwerp regelmatig te werken. Nu is de vraag hoe we zo goed mogelijk gebruik kunnen maken van de beschikbare tijd. Er zijn natuurlijk vele benaderingen tot een studieplan, maar er zijn zeker enige algemene regels die door ons allen beter toegepast kunnen worden. Dr. Francis P. Robinson van de Ohio State University heeft een methode bedacht die op research geba-

seerd is, welke hij de „O. B. L. R. R.“ methode noemt. Deze formule staat voor de woorden Overzien Betwijfelen Lezen Reciteren en Repeteren.

Sommige van de punten van Dr. Robinson kunnen wij misschien gebruiken bij de studie van zelfontwikkeling, het lesgeven in de zondagsschool, het verbeteren van maat-

schappelijke positie alsook bij het succesrijk afsluiten van lagere school, middelbare school of universiteit. Het grootste gedeelte van Dr. Robinson's gegevens gaat over het bestuderen van boeken, maar het kan aangepast worden aan het bestuderen van lesboeken, folders, artikels, etc.

I. Overzien

A. Overzien op lange termijn:

1. Lees het voorwoord en de introductie van een boek om vast te stellen wat de auteur van plan is te doen. Daarna kunt u, wanneer u verder leest, op een intelligente wijze vaststellen of hij duidelijk genoot is en of hij datgene tot stand brengt wat hij van plan was.

2. Lees de inhoud – dit is de „wegaankart“ van het boek. Het antwoord op een vraag zou gemakkelijk gevonden kunnen worden in de eerste hoofdstukken. Daarna gaat u over op een andere informatiebron.

3. Kijk het boek door om het aantal pagina's vast te stellen en om vast te stellen hoe het staat met foto's, lettertype, de aanwezigheid van grafieken en kaarten, etc. Dit is zeer verschillend bij boeken. Als u op de hoogte bent van deze dingen kunt u uw studietijd het beste besteden aan die bronnen waarin de gegevens staan die u nodig hebt.

4. Ontwikkel een research gevoel en zoek inlichtingen in aansluiting op die, die voorgesteld of opgedragen zijn door iemand anders. Ontwikkel een „tweede mijl“-houding zowel ten opzichte van de studie als in andere gedrags-situaties.

B. Overzien op korte termijn

1. Lees de inleiding van ieder hoofdstuk om snel vast te stellen hoe het onderwerp uitgewerkt wordt.

2. Lees de samenvattende alinea aan het eind door (indien aanwezig), voordat u het hoofdstuk begint te lezen. Dit zal u helpen om een totaalbeeld van de in het hoofdstuk ontwikkelde ideeën te verkrijgen.

II. Betwijfelen

A. Verander ieder opschrift in een vraag.

B. Neem nu al lezend het materiaal door om die vraag te beantwoorden. Indien u niet steeds met vragen en antwoorden bezig bent, concentreert u zich waarschijnlijk niet goed genoeg.

C. Indien het materiaal niet helemaal duidelijk is maak dan notities in het boek of op een stuk papier. Studeer met het potlood in de hand. Als iets nadat u het de eerste keer gelezen hebt niet duidelijk is, let er dan op dat het in een later stadium opgehelderd wordt, hetzij uit een ander boek of van een autoriteit op dat betreffende gebied.

D. Sla dikwijls een woordenboek op, een encyclopedie en andere naslawerken. Tegenwoordig zijn er tegen geringe kosten paperbacks in de handel die gemaakt zijn om u te helpen met het verbeteren van uw woordenkeus, uw leesvaardigheid, spelling, grammatica en andere elementaire hulpmiddelen bij het studeren. Als u deze middelen verbetert, verbetert u uw vermogen tot leren.

III. Lezen

Vanzelfsprekend heeft u, wanneer u deze vraag- en antwoorddiscipline in een boek hebt toegepast, gelezen. Een paar woorden zouden gezegd moeten worden over de overlappende punten uit de voorgaande methode. Zonder twijfel passen we sommige punten toe wanneer we studeren. Andere worden dikwijls vergeten. Zij worden hier hoofdzakelijk uit elkaar gehaald en benadrukt zodat wij zullen leren om er speciaal op te letten en daarbij een inzicht te verkrijgen om meer effectief te kunnen studeren.

De sleutel in deze formule van lezen is het *actief* lezen. Laat de eenvoudige letters die op papier staan tot leven komen. Hier is vaak een behoorlijke inspanning voor nodig. Denk eraan dat nieuw verworven kennis belangrijk wordt als het in verband wordt gebracht met het reeds bestaande repertoire. Dit proces van associëren van nieuwe kennis aan reeds verworven kennis maakt het studeren tot een dynamisch proces.

IV. Reciteren

Er zijn hier twee begrippen die we in gedachten moeten houden:

A. Oplezen pleegt de herinnering te versterken. Hoe meer iets herhaald wordt, des te groter is de kans dat het herinnerd wordt. Wij vergeten bijvoorbeeld zelden onze naam omdat we die zo dikwijls noemen — dat is er in gepompt.

B. Het inbrengen van meer dan een zintuig in het leren draagt vaak bij tot een verhoogd herinneringsvermogen. Als we een lange lijst woorden moeten leren kan het ons helpen door ons van het boek af te wenden (zien), de woorden op te schrijven (tasten) en terwijl we ze opschrijven hardop te herhalen (horen).

Als het dikwijls genoeg herhaald wordt, terwijl de verschillende zintuigen gebruikt worden, zult u zeker de mogelijkheid om te herinneren vergroten, zowel wat betreft de kwaliteit als de kwantiteit. In kleine groepjes wordt dit vaak gezamenlijk gedaan.

V. Repeteren

Repeteren betekent om iets opnieuw door te nemen. Te dikwijls proberen we op dezelfde tijd iets te begrijpen en te onthouden. Research heeft geleerd dat het beter is om de studietijd te verdelen dan om het op te sparen. Met andere woorden, indien u acht uur hebt om aan een bepaald onderwerp te besteden, is het beter om dit te verdelen in vier periodes van twee uur dan in één achturige periode. Dit betekent dat we, om een maximaal resultaat te bereiken, niet moeten „blokken“ — niet voor een examen of voor het onderwijzen van een klas in de zondagsschool.

Er is veel geschreven over het onderwerp „Hoe moeten we studeren“. Artikels, folders en lesboeken zijn beschikbaar. Officiële cursussen worden gegeven in het kader van het onderwijs voor volwassenen aan openbare scholen en universiteiten.

Hoe meer gebruik we hiervan maken, des te meer zullen wij leren over de ontwikkeling van studeerbekwaamheden . . . ja, door studie!

Avondmaalsopzeggingen voor de maand april 1968

Senior-zondagsschool:

„ . . . ziet toe, dat gij niet onwaardig van het avondmaal van Christus gebruikt, doch . . . in waardigheid . . . en . . . in de naam van Jezus Christus . . . “

- Mormon 9:29

Junior-zondagsschool:

Jezus zeide: „ . . . Mijn huis is een huis des gebeds; . . . “

- Lukas 19:46

DAT IS MIJN MOEDER

MAR BECKY LEE HILL

Voor de
Junior-Zondagsschool

Dit is een nieuw lied
voor de kinderen in de
Zondagsschool.

Het duurt nog tot mei
voor het moederdag is,
maar kinderen hebben
een lange tijd nodig om
een liedje goed te leren,
en dit geeft hun de kans
om dit te doen.

1. Er is hier ie - mand op de - ze aard'
2. Die met mij mee - leeft en met mij lacht,

Die mij voor on - heil im - mer be - waart,
Die mij helpt en mijn pij - nen ver - zacht,

Die mij het bes - te be - gript en ver - trouwt:
Die ik nooit ver - geet al word ik heel oud:

Dat is mijn moe - der die veel van mij houdt.
Dat is mijn moe - der van wie ik veel houdt.

ADAGIO

GEORGE H. DURHAM

Prelude

Postlude

DIENSTKNECHTEN IN HET KONINKRIJK DES HEREN

En apostel Patriarch van de Kerk, Assistenten van de Raad der Twaalven, Eerste Raad der Zeventigers, en de Presiderende bisschop

Over de hele wereld wordt door Heiligen der Laatste Dagen met liefde en eerbied naar de Algemene Autoriteiten van de Kerk opgezien. Dit zijn de mannen die door de Heer werden gekozen om Hem te helpen in deze tijd Zijn werk op aarde te besturen.

Het is ons een genoege om de volgende bladzijden fotografieën in kleurendruk en een korte levensbeschrijving van 23 van deze broeders af te drukken — van een apostel, de Patriarch van de Kerk, de assistenten van de Raad der Twaalven, de Eerste Raad der Zeventigers, en de Presiderende bisschop, zoals wij in ons nummer van maart 1967 reeds gedaan hebben met het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven.

De Patriarch van de Kerk: Op 27 juni 1839 hield de Profeet Joseph Smith een lange rede tot de broeders en verklaarde daarbij het volgende:

„EEN EVANGELIST is een patriarch, namelijk de oudste man van het bloed van Jozef of van het zaad van Abraham. Overall waar de Kerk van Christus op aarde is gevestigd, behoort een patriarch te zijn ten behoeve van de nakomelingen van de heiligen, zoals dat het geval was met Jakob, toen hij zijn zonen zij patriarchale zegen gaf, enz.“ (*Documentary History of the Church*, Vol. 3, p. 381.)

De vader van de Profeet, Joseph Smith Sr., werd op 18 december 1833 tot Patriarch van de Kerk geordend. Dat ambt wordt nu bekleed door zijn direkte nakomeling in de patriarchale lijn, Eldred G. Smith.

De assistenten van de Raad der Twaalven: In de algemene conferentie van april 1941 zei President J. Reuben Clark Jr. bij het voorlezen der namen van de Algemene Autoriteiten voor de ondersteunende stem:

„De snelle groei van de Kerk in de laatste tijd, het voortdurend toenemende aantal nieuwe wijken en ringen, de steeds groter wordende oppervlakte van wijken en ringen, de altijd dringende noodzaak van een groter aantal zendingen en meer efficiënte werkwijzedaarin, opdat het Evangelie tot alle mensen moge worden gebracht, de voortdurende uitbreiding van de terreinen van werkzaamheid en van de activiteiten der Kerk, waarvoor een strikter en vaker opvolgen, toezicht en leiding vereist worden, dit alles heeft geleid tot een apostolisch dienstbetoon van en buitengewoon omvang.

„Het Eerste Presidentschap en de Twaalven zijn van mening dat om zich van deze verantwoordelijkheden naar behoren te kunnen kwijten en deze dienst aan de Heer op efficiënte wijze te kunnen uitvoeren, zij enige hulp nodig hebben.

„Bijgevolg is besloten assistenten van de Twaalven te benoemen, die hogepriesters zullen zijn, en die aangesteld zullen worden om onder leiding van de Twaalven werkzaam te zijn bij het verrichten van werkzaamheden die het Eerste Presidentschap en de Twaalven hun zullen opdragen.

„Er zal geen vast aantal van zulke assistenten zijn. Hun aantal zal van tijd tot tijd worden vergroot of verkleind, al naar het voor de noodzaak van het uitvoeren van het werk des Heren wenselijk blijkt . . . .“ (*The Improvement Era*, mei 1941, p. 269.)

Momenteel zijn er twaalf assistenten van de Twaalven. *De Eerste Raad der Zeventigers:* In de grote openbaring over het priesterschap in de Leer en Verbonden, Afdeling 107, zegt de Heer:

„De Zeventigers zijn eveneens geroepen het Evangelie te prediken, en om bijzondere getuigen te zijn voor de niet-Joden en voor de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk in de plichten hunner roeping.

„Een zij vormen een Raad, in gezag gelijkwaardig aan die der zoëven genoemde Twaalf bijzondere getuigen of Apostelen . . . .

„De Zeventigers moeten in de naam des Heren handelen onder aanwijzing van de Twaalven of de reizende Hoge Raad om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natieën te regelen, eerst bij de niet-Joden, en dan bij de Joden.“ (Leer en Verbonden 107:25-26,34.)

Bij het organiseren van de quorums der zeventigers, die opeenvolgend zijn genummerd, wordt in het bijzonder gelet op hun roeping en hun zendingsarbeid. En nogmaals uit de openbaring citerend: „zij zeven presidenten moeten hebben, uit het aantal zeventigers gekozen.“ (Leer en Verbonden 107:93.) Zij zijn de Eerste Raad der Zeventigers.

De Presiderende Bisschop: „Het quorum van de Presiderende Bisschop bestaat uit de Presiderende Bisschop en twee raadgevers. Alle drie zijn zowel hogepriesters als bisschoppen. Zij presideren over de Aäronische priesterschap. Zij besturen, onderleiding van het Eerste Presidentschap, de wereldlijke zaken van de Kerk. Zij houden toezicht bij het besteden van de tienden, bij het overdragen van certificaten van lidmaatschap, bij alle financiële en statistische rapporten, en soortgelijke zaken.“ (John A. Widtsoe, *Program of the Church*, p. 156.)

In enige weinige woorden zijn hier de verantwoordelijkheden van deze raden aangegeven. Sla nu de pagina's om en zie hoe het leven is geweest van deze broeders die nu door óe leden van de Kerk in deze roepingen worden ondersteund.

Een rondborstig, energiek optreden en een sterk verlangen om de wil des Heren te doen, karakteriseren de nieuwste apostel van de Kerk. Alvin R. Dyer werd op 1 januari 1903 in Salt Lake City geboren als zoon van Alfred en Harriet Walsh Dyer. Als leerling van een middelbare school en in volgende jaren speelde hij in verschillende sterke honkbalclubs en was hij lid van een gangkwartet dat zeer in trek was.

Ouderling Dyer vervulde een zending in de oostelijke Staten, waar hij districtsleider werd en in 1923 deed hij mee aan wat waarschijnlijk het eerste historische schouwspel op de Heuvel Cumorah was. Hij trouwde met May Elizabeth Jackson in juni 1923 en zij hebben twee kinderen.

Een achtjarige werkkring als metaalarbeider en schriftelijke cursussen in werktuigkundig tekenen en machinebouw legden de grondslag voor een succesvolle carrière in de handel. Hij had de leiding van de afdeling verwarming en air-conditioning van een handel in bouwmaterialen, en toen hij 46 was, richtte hij een succesvolle verkoopmaatschappij op.

In zijn zakelijke loopbaan was ouderling Dyer lid van de Exchange Club, van de Amerikaanse Vereniging van verwarmings- en ventilatie-ingenieurs, en in de tweede wereldoorlog van de Amerikaanse genie-troepen, voor welke hij bij een aantal projecten als adviseur optrad.

Maar het dienen van de Heer is voor broeder Dyer altijd een bron van vreugde geweest. Gedurende bijna zes jaar is hij bisschop geweest van de Monument Park ijk in Salt Lake City. Te voren had hij dienst gedaan in twee wijkbisschappen en in twee Hoge Raden. Gedurende zijn dienst als bisschop werd hij geroepen om president te worden van de zending in de Centrale Staten.

Na zijn zakelijke belangen te hebben afgesloten, betrad hij het terrein van de zending, waartoe hij zich aangetrokken voelde. Om zijn eigen belangstelling te bevredigen betreffende de geschiedenis van de Kerk en haar leden in Missouri, deed ouderling Dyer researchwerk en schreef een verslag daarvan hoofdzakelijk voor eigen ge-

ALVIN R. DYER

apostel

bruik. Het verslag werd later in boekvorm uitgegeven. Sedertdien heeft ouderling Dyer zeven boeken over evangelische onderwerpen geschreven.

In 1958, slechts 5 maanden nadat hij tot assistent in het algemene superintendentschap van de JMOOV was benoemd, werd ouderling Dyer geroepen om assistent te worden van de Raad van Twaalven. Later werd hij geroepen om de Europese ending te heropenen en daarvan president te worden; hij werkte daarbij gedurende twee jaar.

Thuis teruggekomen, verdiepte hij zich in de opdrachten die hem gegeven werden; een daarvan was het priesterschapshuisonderwijsprogramma, waarvan hij een der leiders was.

Op 5 oktober 1967 werd ouderling Dyer tot apostel geordend en om samen met de leden van de Raad van Twaalven van de zending van de Zaligmaker te getuigen. Zijn krachtige leiding en toch nederige geest maken hem tot een waardevolle dienst-knecht in de handen van de Heer.

Het ambt van Patriarch van de Kerk is een heilige roeping. Het is een erfelijke roeping die op grond van persoonlijke waardigheid gegeven wordt aan de man die ze ontvangt door inspiratie van de President van de Kerk.

Eldred G. Smith is de zevende Patriarch van de Kerk in deze bedeling. Iedere dag zorgt hij voor de geestelijke behoeften van de heiligen en geeft aan velen hun patriarchale zegen, die een grote persoonlijke verklaring is die, indien de ontvanger ervan een nederig en waardig persoon is, de weg kan aangeven tot het bereiken van successen in een vruchtbaar leven.

Ouderling Smith werd in Lehi, Utah, geboren op 9 januari 1907 als zoon van Hyrum G. en Martha Gee Smith. Toen hij vijf jaar oud was, werd zijn vader ondersteund als Presiderend Patriarch van de Kerk en verhuisde het gezin naar Salt Lake City. De jonge Eldred ging naar de openbare school, en de middelbare school en universiteit van de Heiligen der Laatste Dagen in Utah waar hij voor ingenieur studeerde.

In 1926 werd hij geroepen om dienst te doen in de Zwitsers-Duitse zending en na beëindiging hiervan in 1929 deed hij dienst bij de plaatselijke zending in de Liberty ring in Salt Lake City.

Ouderling Smith sloot met Jeanne Ness August op 17 augustus 1932 een tempel-huwelijk in de tempel in Salt Lake City; zij kregen twee zoons en drie dochters.

Toegewijd aan de Heer om Hem te dienen in welke hoedanigheid hij ook geroepen mocht worden, werd ouderling Smith in november 1936 lid van het bestuur van de JMOOV in de Ensign Ring en op 5 mei 1938 werd hij ondersteund als tweede raadgever in de bisschop van de 20ste Wijk in Salt Lake City. Later diende hij de Hoge Raad van de Ensign Ring. Toen in 1941 de noordelijke 20ste Wijk werd opgericht, werd hij daar eerste bisschop.

In januari 1944 accepteerde hij een positie bij het stoomenergie project in Oak Ridge, Tennessee. Op weg daarheen onderbrak bij zijn reis bij het hoofdkantoor van

ELDRED G. SMITH

Patriarch van de Kerk

de zending in Louisville, Kentucky, alwaar hij zijn diensten aan de Kerk aanbood. Toen hij in Oak Ridge aankwam bemerkte hij, dat wegens het geheime karakter van het atoomenergie-project, hij geen toestemming kon krijgen voor het houden van kerkelijke bijeenkomsten in militaire gebouwen door de heiligen. Daarom nodigde hij leden van de Kerk uit om voor diensten bij hem thuis te komen waar zij kisten gebruikten als tafels en stoelen. De bijeenkomsten werden groter totdat ten slotte 35 kinderen

en 65 volwassen personen ze bijwoonden. Toen werd de Oak Ridge gemeente gevormd met Elder Smith als gemeentepresident.

Na de tweede wereldoorlog keerde hij naar Salt Lake City terug. Op 6 april 1947 werd hij op de algemene conferentie van de Kerk ondersteund als Patriarch van de Kerk.

Sedertdien heeft hij letterlijk duizenden zegeningen gegeven. Hij besteedt iedere dag vele uren aan zijn bureau in het Kerkelijk Hoofdkantoor, raad gevend aan leden die uit alle delen van de Kerk komen.

ALMA SONNE

Assistent van de Raad der Twaalven

Een van de meest kenmerkende punten van de conferentie van april 1914 was het roepen van 5 assistenten van de Raad der Twaalven die werden „aangesteld om onder leiding van de Twaalven werkzaam te zijn bij het verrichten van werkzaamheden die het Eerste Presidentschap en de Twaalven hun zullen opdragen“. Onder hen bevond zich Alma Sonne.

Ouderling Sonne werd op 5 maart 1884 in Logan, Utah, geboren als zoon van Niels Christian en Elisa Peterson Sonne. Na zijn

indexamen aan het Brigham Young College in Logan in 1904 trad hij in dienst bij de Logan First National Bank. Van 1910 tot 1912 vervulde hij een zending in Engeland waar hij de leiding had van de werkzaamheden verband houdende met emigratie, reizen en transport. Na zijn terugkeer uit Engeland trouwde hij op 16 mei 1912 met Geneva Ballantyne, en zij kregen vijf kinderen, vier zonen en een dochter. Na de dood van zijn vrouw in 1941 trouwde hij met Leona Ballantyne Woolley.

Ouderling Sonne heeft een belangrijke rol gespeeld bij de ontwikkeling van handel en landbouw in het noorden van Utah. Hij is president van de First National Bank in Logan en lid van de Raad van Beheer van de staatsuniversiteit in Utah.

Toen ouderling Sonne in 1946 geroepen werd om president te worden van de Europese Zending met een hoofdkantoor in Londen, vroeg iemand hem: „Waarom moet u gaan? Is de ziel thuis niet even kostbaar om gered te worden als de ziel in Europa?“ Ouderling Sonne antwoordde, „Ik denk dat het een kwestie is van overtuigd te zijn. Wat wij geloven is zeer belangrijk.“ Hij zei verder dat toen hij een jonge man was, hij zijn vader had gevraagd: „Waarom bent u lid van der Kerk geworden?“ De vader had toen, na even te hebben gearzeld, geantwoord, „Omdat ik het Boek van Mormon gelezen had.“ Overtuigd dat dit het woord van God was, had zijn vader gevraagd gedoopt te worden. Ouderling Sonne herinnerde er aan dat zijn moeder de tocht over de prairie had gemaakt van Council Bluffs naar Cache Valley in Utah achter een met ossen bespannen huifkar. „Waarom,“ had ouderling Sonne gevraagd. Omdat, zo zei men hem, zij de overtuiging had dat de Kerk de ware was.

Dezelfde overtuiging is karakteristiek voor de onzelfzuchtige toewijding en dienstverlening van Alma Sonne. Talloze personen getuigen dat hij het ernstig meent wanneer hij zegt: „Er is niets zo belangrijk als mensen.“ Hij deed dienst in twee bisdommen in Logan, als ringsuperintendent van de JMOOV, in de Hoge Raad van een ring en als raadgever in het presidentschap van de Cache Ring. Hij diende als president van de Cache Ring en als voorzitter van de welzijnszorg van Cache, toen hij geroepen werd om assistent van de Raad der Twaalven te worden.

Liefde voor de mensen en liefde voor het Evangelie vormen de basis van het leven van ouderling Sonne. „De enige onfeilbare gids voor mensen en volkeren,“ zegt hij, „is het Evangelie van Jezus Christus.“

ELRAY L. CHRISTIANSEN

Assistent van de Raad der Twaalven

De geestelijke kracht en oprechtheid van ouderling ElRay L. Christiansen, assistent van de Raad der Twaalven, hebben een invloed ten goede uitgeoefend op het leven van talloze mensen, want hij heeft een actief en afwisselend leven geleid in kerkelijke, ambtelijke, culturele en opvoedkundige activiteiten.

Ouderling Christiansen werd op 13 juli 1897 in Mayfield, Utah, geboren als zoon van Parley en Dorothea C. Jensen Sow Christiansen. Hij studeerde landhuishoud-

kunde aan de staatslandbouwhogeschool in Utah en aan de Brigham Young University. Zelf een landbouwer en landeigenaar zijnde, werd hij door de regering der Verenigde Staten belast met het doen van uitgebreide bodemonderzoeken en het zoeken naar weidegronden.

Als onderwijzman van beroep is een van de dingen die hem het meest bevredigen het onderwijzen van jonge mensen. Dit heeft hij op effectieve manier gedaan in scholen, bij zendelingen, als leider bij de padvinde-

rij en in zijn uitgebreide dienst in de tempels van de Kerk.

Op 14 juni 1922 huwde hij Lewella Rees in de Manti tempel. Zij hebben drie kinderen. In 1924 accepteerden de Christiansens een roeping naar de zending in de Centrale Staten. Daarmee begon voor ouderling Christiansen een lange rij van diensten aan de Kerk. Later diende hij in de East Jordan (Utah) Ring in het zondagsschoolsuperintendentenschap van de Ring, en in de Hoge Raad en als bisschop van de 1ste Wijk in Draper. In 1936 werd hij lid van het kerkelijke schoolstelsel en verhuisde naar Logan, Utah.

In 1937 werd hij geroepen als president van de Texas-Louisiana Zending. Toen hij vier jaar later naar Logan terugkeerde, werd hij ondersteund als eerste raadgever in het presidentschap van de Cache Ring. Van 1943—1952 was hij president van de tempel in Logan en gedurende vier van deze jaren diende hij als eerste raadgever in het presidentschap van de East Cache Ring en daarna als ringpresident.

Op 6 oktober 1951 werd hij geroepen als assistent van de Raad der Twaalven. In deze capaciteit heeft hij dienst gedaan als voorzitter van de begrotingscommissie van het kerkelijk welzijnszorgcomité en is hij acht jaar lang president geweest van de tempel in Salt Lake City en heeft hij meegewerkt aan het geschikt maken van de tempel in Londen voor verordeningwerk. In 1961 werd hij belast met het onder leiding van het Eerste Presidentschap coördineren van alle tempels van de Kerk. Daarnaast is hij districtsoverziener van de vier zuidoostelijke Amerikaanse zendingen.

In alle functies die hij heeft bekleed werd ouderling Christiansen geëerd en gerespecteerd. Toen hij in een conferentie werd ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven bracht ouderling Christiansen met nadruk naar voren dat een echt getuigenis vergezeld moet gaan van goede werken. Dit is ongetwijfeld de basis voor zijn eigen leven geweest, want door zijn onwrikbaar getuigenis werd hij bewogen tot goede werken en is hij een toegewijd man van kracht en solidariteit geworden.

In de eerste dagen van de herstelde Kerk heeft de Heer in een openbaring tot de Profeet Joseph Smith gezegd, „Want Mijn ziel schiept behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij.“

Ouderling John Longden heeft overal waar hij op zijn reizen gekomen is, zich letterlijk door zijn zingen een plaats in de harten der heiligen verworven. Als begaafd zanger heeft hij steeds bereidwillig de gemeenten die hij in vele plaatsen van de wereld in opdracht van de Kerk bezocht, laten genieten van zijn muzikale talenten.

Ouderling Longden werd in Oldham, Lancashire, in Engeland geboren op 4 november 1898. Zijn ouders, Thomas J. en Lizetta Taylor Longden, waren bekeerd tot de Kerk, en emigreerden toen John tien jaar was, naar Utah. Hij bezocht de middelbare school van de Kerk, de handelsschool van de Kerk en de universiteit van Utah.

Zijn muzikale aanleg werd reeds op jeugdige leeftijd ontdekt en hij kreeg lessen in zang en toneelspel. Hij werd lid van twee toneelgezelschappen. In 1921 accepteerde hij een roeping naar de zending in de Centrale Staten en hij begon na zijn terugkeer aan zijn zakelijke carrière, eerst in een agentschap voor assurantiën en vervolgens in een zaak voor elektrische artikelen. Daar maakte hij promotie en kreeg leidende functies, eerst directeur van de Westinghouse Electric Supply Company in Salt Lake City en in 1952 districtsdirecteur van de National Electric Products Corporation, welke positie hij bleef bekleden tot hij zich in 1960 uit de zaken terugtrok.

Op 15 oktober 1924 huwde ouderling Longden Frances LaRue Carr in de tempel in Salt Lake City; zij hebben twee dochters. Zuster Longden diende 13 jaar als tweede raadgeefster in het algemene presidentschap van de JVOOV.

Ouderling Longden heeft steeds tijd kunnen vinden om trouw en met genoegen dienst voor de Kerk te doen. Hij was assistent-superintendent en superintendent in wijkten ring-OOV-organisaties, voordat hij

JOHN LONGDEN

Assistent van de Raad der Twaalfen

als als bisschop naar de 19de Wijk in Salt Lake City werd geroepen. Hij diende vervolgens ongeveer 17 jaar als een ring-hogeraadslid en werd in 1950 lid van het welzijnszorgcomité van de Kerk. In oktober 1951 kwam de roep om te dienen als assistent van de Raad der Twaalfen.

In een onlangs gehouden algemene conferentie vertelde ouderling Longden hoe hij als jonge man in Oldham (England) naar bijeenkomsten ging die gehouden werden in een klein van galvaniseerd golfijzer ge-

bouwd kerkje. Zesenvijftig jaar later had hij het voorrecht naar het land van zijn geboorte te kunnen terugkeren om een mooie kapel in Oldham te gaan inwijden. „Zesenvijftig jaar geleden,“ zei ouderling Longden peinzend. „Het lijkt alsof het gisteren was. Wat vliegt de tijd voorbij!“

En hij voegde er aan toe „Er is niets dat wij daaraan kunnen doen, behalve er zoveel mogelijk op te letten dat hij vruchtbaar voorbijgaat.“ Dat heeft hij met het meeste succes gedaan.

Een ervaring in de jeugd van Sterling Sill, die een diepe indruk op hem maakte, was een keerpunt dat een grote invloed op zijn verdere leven heeft gehad. Hem werd in een klas van de zondagsschool gevraagd een alinea uit het lesboek te bespreken. Toen hij opstond om te spreken, werd de 12 jaar oude jongen door een panische schrik bevangen. De tranen stroomden langs zijn gezicht en het was hem niet mogelijk zijn rede te beëindigen. Diezelfde dag sprak een andere jongen met zulk een zelfverzekerdheid dat ouderling Sill zich nog steeds kan herinneren hoe hij zich daardoor geprikkeld en gedwongen voelde om te trachten het even goed te leren. Er was reeds een leidende hand die zijn leven beïnvloedde, want in een zegening was hem gezegd: „Het oog van de Heer zal op u gericht zijn... en gij zult tot uw verwondering vrijuit kunnen spreken.“

Ouderling Sill, die op 31 maart 1903 in Layton, Utah, als zoon van Joseph en Marietta Welling Sill was geboren, herinnert zich nog steeds hoe hij, zelfs nog tijdens zijn zending naar de zuidelijke staten door zijn verlegenheid werd gehinderd. Na de universiteit van Utah, te hebben bezocht, gaf hij gedurende twee jaar onderwijs op een school, alvorens hij een assurantiëkantoor in Salt Lake City in dienst te treden.

Met moeite veroverd succes en de voortdurende steun van zijn vrouw, Doris Mary Thornley, versterkten in belangrijke mate zijn zelfvertrouwen. Hij maakte snel promotie in zijn beroep en werd directeur van het kantoor van zijn firma in Salt Lake City in 1933 en inspecteur van agentschappen in 1940, welke positie hij tegenwoordig honorair vervult. Op 29 jarige leeftijd werd hij de eerste inwoner van Utah die een redevoering hield voor de Nationale Vereniging van Levensverzekeraars.

In 1936 werd hij als bisschop naar de Garden Park Wijk geroepen. Spoedig daarna was er een ringconferentie en in de veronderstelling dat men hem zou vragen een redevoering te houden bereidde hij de rede daarvan voor. Het verzoek kwam echter niet. Voor de volgende conferentie had hij wederom een rede voorbereid, maar wederom werd het hem niet gevraagd. Gedurende de volgende tien jaren bereidde bisschop Sill voor iedere conferentie een redevoering voor — maar hield er nooit een. De Heer bereidde hem voor voor een grote taak.

In 1951 werd hij lid van het algemene bestuur der Zondagsschool en in april 1954 werd hij geroepen als lid van de Raad der

STERLING W. SILL

Assistent van de Raad der Twaalven

Twaalven. Nadat hij in 1959 12 maal een rede had gehouden voor het kerkelijke zondagavond-radio-programm, werd hij uitgenodigd daarmee voor een onbepaalde tijd door te gaan en gedurende de laatste acht jaar heeft hij zorg gedragen voor wekelijkse radio-uitzendingen van 15 à 30 minuten die over 450 stations naar de gehele Verenigde Staten werden uitgezonden.

Maandelijks komen er meer dan 4200 brieven van luisteraars die geven gingen aan hun gevoelens, zoals de volgende: „Ik heb

mij door hetgeen u zegt bij de Kerk aangesloten.“ „U hebt mijn leven veranderd.“ „Welk een buitengewone evangeliebediening van de Mormonen.“ Zijn bekwaamheid om de Heer op deze manier te dienen, is de vrucht van een veertigjarige voorbereiding. Jaren geleden is hij begonnen aan het rangschikken van zijn gedachten en hij is nu bezig aan het samenstellen van zijn eenentwintigste boek met ideeën. Hij is een groot spreker in het publiek voor het Evangelie in onze tijd.

HENRY D. TAYLOR

Assistent van de Raad der Twaalven

„Het was onvermijdelijk dat hij hoge posities zou bereiken”, werd van Henry D. Taylor gezegd, toen hij in april 1958 geroepen werd als assistent van de Raad der Twaalven. Hij werd op 22 november 1903 in Provo, Utah, geboren als zoon van Arthur N. en Maria Dixon Taylor. Vanaf zijn prille jeugd, met zijn aan vaste regels gebonden werk op een boerderij, kreeg hij een opvoeding die hem geschikt maakte voor een leidende positie.

Denkend aan de rijke erfenis van zijn

ouderlijk huis zei ouderling Taylor in een rede op een algemene conferentie, „Het was niet de bedoeling dat wij alleen zouden staan. Wij worden betere personen wanneer wij samen groeien dan alleen.”

Na een zending in de oostelijke staten behaalde ouderling Taylor zijn diploma aan de Brigham Young University in 1929 en in 1960 ontving hij als oud-leerling een buitengewone onderscheiding. In 1937 werd hem de meester-titel verleend door de New Yorkse universiteit voor de kleinhandel. In

Provo, waar hij onder-directeur was van de Dixon Taylor Russell Company werd ouderling Taylor actief betrokken in verschillende publieke organisaties, o. a. de Kamer van Koophandel, de Kiwanis Club en het bestuur van het Utah Valley ziekenhuis.

Op 26 december 1929 trouwde hij met Alta Hansen uit Richfield, Utah. Zij kregen vier zoons. Actief in wijk- en ringorganisaties, ondersteunde zuster Taylor haar man op een charmante en intelligente manier en deelde met hem jarenlang de geboden gelegenheden en zijn verrichtingen. Zij overleed op 6 juli 1967.

Met een bijnaam van „stille dynamo” schein ouderling Taylor voorbestemd te zijn om zijn broeders te leiden. Hij werd nationale president van Delta Phi, een Hoge Raadslid, secretaris van een ring en ook bisschop van de Pleasant View Wijk en president van de Sharon en East Sharon Ringen. Hij diende als president van de zending in Californië toen hij geroepen werd om assistent van de Raad der Twaalven te worden.

Hij dient nu als directeur van het welzijnszorgprogramma. Ouderling Taylor heeft in deze speciale roeping een uitgebreide en langdurige ervaring in de welzijnszorg meegebracht, waaronder zijn ervaring als voorzitter van de Mt. Timpanogos en Centraal Utah welzijnszorgdistricten.

Ouderling Taylor doet zijn werk in welzijnszorg met een diep medegevoel en liefde voor zijn medemens, met een volledig, onwrikbaar geloof in de geopenbaarde waarheid en met kracht en verdraagzaamheid. Sprekend over het programma, zegt hij: „Voor de uitvoering van de doeleinden van het programma lag het in het voor-nemen dat alle leden van de Kerk zich voor het werk aaneen zouden sluiten, en wij daardoor een gevoel van broederschap en éénheid zouden krijgen, een gevoel van „er bij te horen” — bij elkaar te behoren en tot het koninkrijk van God.”

Het op een rustige, bescheiden manier leiding geven, en uitnemende prestaties en een standvastig geloof in zijn hemelse Vader, zijn kenmerkend voor ouderling Henry D. Taylor.

GEDurende de eerste wereldoorlog bevond William James Critchlow Jr. die werkzaam was bij de landmeetkundige dienst, zich enige weken lang alleen gestationeerd op de top van een berg, waar hij tijd vond om het Boek van Mormon te lezen. „Ik had“, zo vertelt hij, „het Evangelie ‚geërfd‘ en het was eigenlijk een automatisch iets dat ik lid van de Kerk werd, toen ik oud genoeg was om te worden gedoopt. Maar mijn bekering — dat gevoel van ‚ik weet buiten enige twijfel‘ — kwam op de top van een berg, toen ik het Boek van Mormon las en God vroeg of dat boek de waarheid was.“

Deze getuige werd vol innerlijk vuur en overtuiging gegeven dat vooral tot uiting kwam in de jaren nadat ouderling Critchlow in oktober 1958 als assistent van de Raad der Twaalven werd ondersteund.

Ouderling Critchlow werd in augustus 1892 geboren als zoon van William J. en Anna Gregerson Critchlow en heeft zijn hele leven in Ogden, Utah gewoond. Na zijn eindexamen van de middelbare school ging hij naar de Weber academie, waar hij als president van een studentenvereniging de leiding had van een campagne voor de oprichting van een gymnastiekschool, hetgeen de inleiding was van een levenslange dienst in de maatschappij. Vele jaren later ging zijn droom in vervulling en werd de gymnastiekschool gebouwd. Toen die aan de Kerk werd teruggegeven en in juni 1967 gereorganiseerd werd als een Deseret gymnastiekschool, werd William J. Critchlow Jr. de man die in 1911 met de campagne was begonnen, verzocht het inwijdingsgebed te spreken.

Om zich op een loopbaan in zaken voor te bereiden, werd hij lid van de LaSalle volksuniversiteit in Chicago en volgde ook lessen aan de universiteit van Utah, afdeling volksuniversiteit.

Ouderling Critchlow trad in 1912 in dienst bij een elektriciteitsmaatschappij en naast het vervullen van enige tijdelijke regeringsopdrachten bekleedde hij verschillende leidende posities bij de Utah Power and Light Company totdat hij zich uit zaken terugtrok, op welk moment hij directeur was van de afdeling voor ontwikkeling van het gebied.

„De werkelijke maatstaf van het succes van een man in het leven is zijn gezin“, heeft hij gezegd. Hij huwde Anna Maria

WILLIAM J. CRITCHLOW JR.

Assistent van de Raad der Twaalven

Taylor in de Salt Lake tempel in 1924 en zij hebben twee zoons en één dochter.

Ouderling Critchlow heeft een grote invloed gehad op verschillende zaken in de gemeente Ogden waar hij lid is geweest van verschillende comités en verenigingen. Hij was oprichter van de *All Faces West pageant* (Alle gezichten naar het westen) en ieder jaar gehouden historisch spel waarin de trek van de pioniers naar Great Salt Lake Valley wordt uitgebeeld. Dit spel heeft voor hem een zeer bijzondere betekenis, daar zijn

overgrootvader, James Brown, een aanvoerder was van het Mormoonse Bataljon en stichter van Ogden.

Veel van de vreugde in het leven is, naar ouderling Critchlow gelooft, een bijproduct van het dienen, vooral dienen in de Kerk. Hij heeft vele ambten bekleed in de hulp-organisaties en heeft 17 jaar geëindigd als eerste president van de South Ogden Ring, voordat hij geroepen werd als assistent van de Raad der Twaalven in oktober 1958.

„V olg de leiders van de Kerk en laat nooit een gelegenheid om te dienen voorbijgaan.“ Deze raad van zijn ouders is een leidraad geweest voor ouderling Franklin D. Richards, assistent van de Raad der Twaalven, die zijn leven heeft gewijd aan het dienen van zijn gemeenschap, zijn land en zijn Kerk.

Ouderling Richards werd op 17 november 1900 in Ogden, Utah geboren als zoon van Charles C. en Letitia Peery Richards. Als jongen was hij vlijtig en werkte hij op de boerderij van zijn vader om het schoolgeld te verdienen, terwijl hij ook actief deelnam aan debatten en publicaties van de school.

Hij behaalde zijn diploma aan de Weber Academy in Ogden en studeerde vervolgens aan de universiteit van Utah, totdat hij geroepen werd voor een zending in de oostelijke staten van Amerika. Na zijn terugkeer voldeed hij zijn studie voor het kandidaatsexamen in de rechten aan de universiteit in 1923 en vestigde zich als advocaat in Salt Lake City. Op 1 augustus 1923 huwde hij Helen Kearnes in de Salt Lake tempel. Zij hebben twee zoons en twee dochters.

Ouderling Richards werd in 1934 benoemd als de eerste directeur van het federale woningbureau en werd later aangesteld als zone-commissaris in 13 westelijke staten, met het hoofdkantoor in Washington, D.C. In 1947 werd hij commissaris voor het gehele land van het federale woningbureau en gedurende zijn ambtsperiode werd het grootste woningbouw programma in de geschiedenis van het land uitgevoerd. Na in 1952 zijn ontslag te hebben genomen, richtte hij een eigen hypotheek- en makelaarskantoor op, met kantoren in New York, Washington en Salt Lake City; in 1954 keerde hij naar Utah terug.

Als een jonge man ontving ouderling Richards zijn patriarchale zegen waarin hem werd gezegd, dat hij „geroepen zou worden om presidentiële en leidende ambten te vervullen in kerkelijke en wereldlijke posities.“ Die belofte is inderdaad in vervulling ge-

FRANKLIN D. RICHARDS

Assistent van de Raad der Twaalven

gaan, want naast de openbare ambten die hij heeft bekleed, is hij ook een leider geweest in zijn priesterschapsquorums en in de hulporganisaties van de Kerk.

Ouderling Richards diende als president van de East Mill Creek Ring toen hij in 1959 geroepen werd om te presideren over de zending in de noordwestelijke staten. Daar heeft hij een van de vruchtbaarste zendingsgebieden van de Kerk bestuurd en een nieuw handboek voor zendingen samengesteld, waarin de meest effectieve

onderwijsmethoden van de zending zijn opgenomen. Op 8 oktober 1960, precies tien maanden nadat hij zendingspresident was geworden, werd in een algemene conferentie bekend gemaakt, dat hij geroepen was als assistent voor de Raad der Twaalven. Zijn zendingsactiviteiten heeft hij voortgezet, want onder zijn opdrachten als een der Algemene Autoriteiten vielen onder andere het houden van toezicht op zendingen aan de oostkust van de Verenigde Staten en onlangs in Zuid-Amerika.

Een collega in de Genealogische Vereniging, waarvan ouderling Theodore M. Burton zowel vice-president is als hoofd van het Genealogische priesterschapsc comité, beschrijft ouderling Burton als een bescheiden man „eerlijk en vervuld van liefde, toewijding en onwrikbare trouw aan het Evangelie en zijn beginselen.“

Elder Burton ontwikkelde deze eigenschappen vroeg in zijn leven. Hij werd geboren op 7 maart 1907 en zijn ouders, Theodore Taylor en Florence Mayle Burton spoorden hem vanaf zijn twaalfjarige leeftijd aan om te werken. Van hen heeft ouderling Burton gezegd: „Zij zorgden voor de gelegenheden en onderwezen het Evangelie door het geven van een voorbeeld en door daarnaar te leven in ons gezin in Salt Lake City.“

Hij studeerde met succes en behaalde zijn kandidaats en doctoraal aan de universiteit van Utah en een doctoraal in de scheikunde aan de universiteit in Purdue. Van 1932 tot 1934 was hij assistent-bacterioloog voor Salt Lake City. Later werd hij een populair leraar in scheikunde aan de Carbon middelbare school in Price, Utah en later aan de staatsuniversiteit van Utah in Logan.

Ouderling Burton is van mening dat zijn wetenschappelijke studies er toe hebben bijgedragen om hem meer ontvankelijk te maken voor Gods wetten. „Mijn getuigenis werd sterker, omdat ik door de wetenschap geoefend was om orde te kunnen onderkennen. In ons geloof geeft God ons onfeilbare waarheid die wij voor onszelf kunnen bewijzen door ze op ons leven toe te passen.“

Van 1927 tot 1930 diende ouderling Burton als zending in de Zwitsers-Duitse zending. Later diende hij als bisschop en Hoge Raadslid in Logan. In 1957 keerde hij naar Europa terug om te presideren over de Westduitse Zending. Hij werd vergezeld door zijn vrouw, Minnie Preece Burton, die hij op 23 februari 1933 in de Salt Lake tempel huwde, en door zijn zoon Robert die sedert dien een zending in Zwitserland heeft

THEODORE M. BURTON

Assistent van de Raad der Twaalven

vervuld. Voordat hij in 1962 president van de Europese Zending werd, was ouderling Burton aangewezen als assistent van de Raad der Twaalven op 9 oktober 1960. In Juni 1965 werd hij overziener van de West-europese Zending.

Theodore Burton heeft gezegd: „In de komende wereld zal de vraag niet zijn hoeveel ambten hebt gij bekleed, maar hoeveel mensen hebt gij geholpen“; en doelend op 23 februari 1933 in de Salt Lake tempel: „Wat Jezus deed, werd gedaan als een

voorbeeld om ons te tonen hoe ook wij anderen door ons eigen werk en eigen offers kunnen dienen. In ons plaatsvervangend werk voor de zaligheid van onze doden volgen wij onze Heer en Heiland en worden zelf heilanden voor hen die niet zelf zalig kunnen worden.“

Dit zijn voor ouderling Burton niet alleen maar woorden, maar veeleer beginselen die hij ook toepast. Men heeft van hem gezegd dat „hij zijn trouw aan het koninkrijk heeft gezworen!“

BOYD K. PACKER

Assistent van de Raad der Twaalven

Als het tiende van elf kinderen van Ira W. en Emma Jensen Packer werd op 10 september 1924 ouderling Packer geboren in een gezin dat rijkelijk gezegend was met alles, met uitzondering van baar geld. In dat gezin kreeg hij goed onderricht in de beginselen van het hersteld Evangelie, die voor zijn ouders een dagelijkse discipline waren en die hun dorre woonplaats hadden doen bloeien als een roos.

In zijn laatste jaar op de middelbare

school werd zijn land door Pearl Harbour in de oorlog betrokken. Na zijn einddiploma te hebben gehaald, trad hij in dienst bij de firma die de bouw van het Bushnell General Hospital in Brigham City, Utah, had aangenomen. Hij nam dienst bij de luchtmacht om als officier te worden opgeleid en tegen dat hij twintig jaar werd, behaalde hij zijn brevet als vlieger. Hij herinnert zich hoe hij als een eenzaam cadet zijn ziel in gebeden uitsortte, waarin hij de belofte

deed, dat indien hij erin zou slagen het ware doel van het leven te vervullen en verleiding te weerstaan, hij zich aan de Heer zou toewijden.

Na een verdere opleiding werd hij in Hawaï gestationeerd en daarna op de Filippijnen. In oktober 1945 werd hij naar Japan gezonden, waar hij in zijn vrije tijd de gelegenheid vond andere militairen te helpen bij het onderwijzen van het Evangelie aan de Japanners.

Na zijn ontslag uit de militaire dienst zette hij zijn studie voort aan het Weber College en de staatsuniversiteit van Utah, waar hij zijn kandidaats en doctoraal op onderwijsgebied behaalde. Hij trouwde met Donna Edith Smith; zij hebben negen kinderen.

In 1948 hield President George Albert Smith een rede in de Box Elder tabernakel waarin hij de bewoners van de gemeenschap aanspoorde steun te geven aan een plan om de faciliteiten van het Bushnell ziekenhuis te laten gebruiken voor een school voor Indianen en waarin hij beloofde dat de aanwezigen zouden worden gezegend, indien zij alles wat in hun vermogen lag zouden doen om de uitvoering van dat plan te bevorderen.

Ouderling Packer en anderen met hem, namen dit op als een persoonlijke uitdaging. Toen de eerste groep Indiaanse studenten in 1949 arriveerde, werden ouderling Packer die toen lid was van het college van seminariecuratoren en J. Edwin Baird aangevoerd om een kerkelijk programma voor die studenten te ontwerpen. Vanuit dit kleine begin is het programma voor het Indiaanse seminarie gegroeid en heeft het zich ontwikkeld en het wordt nu in de gehele Kerk gebruikt.

Ouderling Packer werd ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven in de algemene conferentie van oktober 1961. In die tijd was hij overziener van seminaries en religieuze instellingen en studeerde hij voor doctoraal in onderwijs- en opvoedkunde dat hij in juni 1962 aan de Brigham Young universiteit verwierf.

Sinds augustus 1965 is hij president van de New England Zending.

De belofte die ouderling Packer als jong cadet heeft gedaan om zichzelf aan de Heer te wijden, is hij door zijn belangrijke bijdrage aan de opvoeding en het onderwijs van de jeugd in de Kerk ten volle nagekomen.

BERNARD P. BROCKBANK

Assistent van de Raad der Twaalven

De geest van het zendingswerk is duidelijk zichtbaar in het leven en de persoonlijkheid van ouderling Bernard P. Brockbank. Het grootste deel van zijn leven, nadat hij volwassen was, was gewijd aan het verbreiden van het Evangelie en wanneer hij spreekt, doet hij dat met het enthousiasme en de overtuiging van iemand die het werk van de Heer liefheeft en het met zijn naasten wil delen.

Ouderling Brockbank werd op 24 mei 1909 in Holladay, Utah, geboren als zoon van Taylor P. en Sarah LeCheminant Brock-

bank. Hij studeerde aan de Landbouwhogeschool, de universiteit in Utah en de George Washington universiteit in Washington, D. C. Zijn studies werden onderbroken toen hij in 1929 een roeping accepteerde naar de Britse zending, waar hij gedurende één jaar districts-president was en voor het eerst met zijn zendingswerkzaamheden begon. Hij diende ook in 1934—35 in een ringzending in Washington D. C. terwijl hij daar studeerde.

Op 1 november 1935 trouwde hij met Nada Rich en zij werden de ouders van

vijf zoons en één dochter. Zuster Brockbank stierf op 1 augustus 1967.

Ouderling Brockbank was een bekend aannemer in Salt Lake City en is als zodanig actief geweest in verenigingen van aannemers en ook in gemeentelijke openbare zaken. Hij was lid van de Salt Lake Real Estate Board (Bureau van onroerende goederen) en van de Vereniging van woningbouwers in Utah, terwijl hij ook president is geweest van het districtsschoolbestuur van de Granite School.

Overal waar hij gewoond heeft, heeft ouderling Brockbank verantwoordelijke posities in de Kerk bekleed, waaronder die van bisschop in de Winder Wijk in Salt Lake City, Hoge Raadslid, president van de Holladay ring, en voorzitter van het Jordan Valley welzijnszorgdistrict.

Zijn grote liefde voor zendingswerk heeft de meeste vruchten gedragen na 1960, toen hij benoemd werd tot president van de Noordbritse zending. Toen de zending in december 1960 gesplitst werd, werd hij president van de nieuwe Schots-Ierse zending, en 18 maanden later van de nieuwe Schotse zending. Hij diende in dit laatste zendingsdistrict toen hij geroepen werd als assistent van de Raad der Twaalven.

Toen het Mormoonse paviljoen in april 1964 op de wereldtentoonstelling in New York werd geopend, was ouderling Brockbank het hoofd daarvan, wiens enthousiasme en ijver voor zendingswerk de vele zendingen die daar onder zijn leiding werkten beïnvloedden, evenals de miljoenen bezoekers die daar van het herstelde Evangelie op de hoogte werden gebracht.

Nadat de tentoonstelling was gesloten, heeft ouderling Brockbank meegeholpen bij het maken van tentoonstellingsmateriaal voor plaatsing in de gehele wereld in centra waar veel bezoekers komen. In dit materiaal zijn vele ideeën terug te vinden die met zoveel succes op de tentoonstelling werden gebruikt en die nu meehelpen om een nog groter aantal mensen de waarheden van het Evangelie te verkondigen.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · MAART 1968

DOROTHY S. BLONDELL

De geruite zebra

Hoog op de bergheiling woonde een heel verdrietige kleine zebra.

En waarom was hij zo verdrietig?

Wel, hij was niet zoals alle kleine zebra's die ooit werden geboren. Elke morgen ging hij weer het kronkelpaadje af naar het bergmeertje en daar stond hij dan bij de grote doornboom te kijken naar zijn eigen spiegelbeeld in het water. Dan schudde hij altijd bedroefd zijn kop, want, helaas, de kleine zebra die hem daar vanuit het spiegelende meer aankeek, zag er nog steeds

even mal uit als die welke hij de vorige dag daar had gezien.

Als hij dan weer langs hetzelfde paadje terugdraafde om zich bij de kudde aan te sluiten, begonnen alle zebra's te lachen zodra ze hem zagen. Zijn mamma en zijn pappa deden hun best om niet te laten blijken hoe ze zich voor hem schaamden, maar ook zij hadden hem wel willen verstoppen, zodat de andere dieren hem niet konden zien.

Wat mankeerde er dan aan die kleine zebra? Och, zijn strepen liepen in beide richtingen! Je weet toch wel dat alle zebra's strepen hebben, die van boven naar beneden lopen, maar deze kleine zebra had strepen die op en neer gingen en bovendien had hij strepen die de andere kant uitliepen, rondom hem heen. Eigenlijk was hij dus helemaal geruit, als een Schotse deken! Wat was dat verschrikkelijk voor die kleine zebra en ook voor zijn mamma en zijn pappa, want wie had er nu ooit een geruite zebra gezien!

Op zekere dag draafde de kleine zebra met de kudde mee door het veld, toen er alarm werd geslagen: Er zat hun een leeuw op de hielen, die jacht op hen maakte! Wanhopig keek de kleine zebra om zich heen of er ook ergens een schuilplaats voor hem te vinden was. Lieve help! Wat moest hij toch beginnen?

Opeens kreeg de leeuw hem in het oog en bleef stilstaan. De leeuw ging op zijn staart zitten, knipoogde ver dwaasd en wreef zich de ogen uit.

„Welke kant loopt die zebra nu

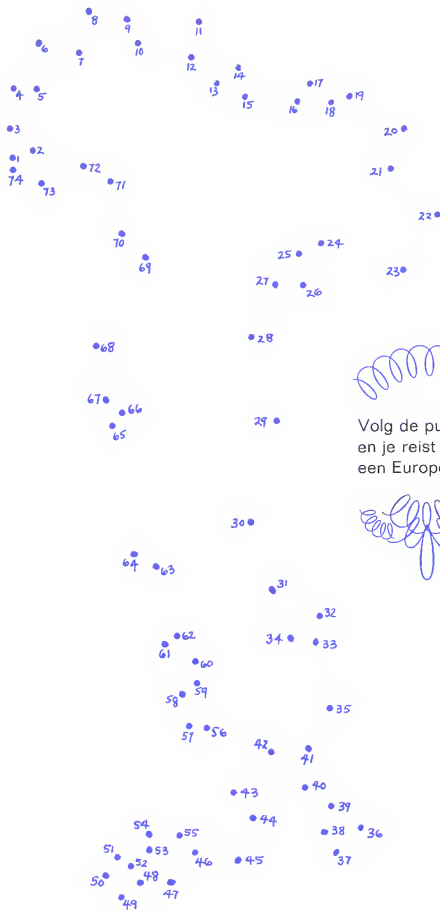
eigenlijk uit?“ huilde de leeuw klaaglijk.

Hij was zo in de war gebracht door die kleine zebra met zijn in beide richtingen lopende strepen, dat de hele kudde ontkomen kon, voordat de leeuw er achter was wat er nu eigenlijk gebeurde.

„Nu weet ik wat ik zal doen!“ zei de kleine geruite zebra tegen alle andere zebra's. „Voortaan breng ik die leeuw in verwarring, telkens wanneer hij ons achterna zit. Hij zal dan zo in de war zijn, dat jullie hem allemaal kunt ontlopen, voordat hij in de gaten heeft welke kant ik uitloop!“

Weet je wat er toen gebeurde? Het heeft geholpen ook! Van die dag af werd onze kleine geruite zebra bekend als de opperste zebra omdat hij de hele kudde wist te redden uit de klauwen van de bloeddorstige leeuw!

Volg de puntjes
en je reist door
een Europees land

Dolle donderdag

DOOR LEA DAVID

Met twee treden tegelijk snelde Karl de trappen af van de muziekschool van Herr Freitag. „Fritz!“ riep hij zijn beste vriend toe.

De jongen in het grijze loden pak, die de Braunstrasse was ingerend, haastte zich echter met sprongen voorwaarts.

Misschien heeft hij me niet gehoord, dacht Karl. Ook goed, ik zie hem nog wel op het feest van Dolle Donderdag.

Over enkele dagen zouden hij en Fritz meedoen met de gemaskerde dorpsbewoners bij de jaarlijkse feestelijkheden (carnavalsviering), waarvan werd verondersteld dat de winter er door werd verdreven. Dan zou iedereen grommend en grauwend door de straten hollen, om de bitter-koude winter op de vlucht te jagen en de terugkerende lente te verwelkomen.

Waar zou Fritz de laatste dagen

toch gezeten hebben? vroeg Karl zich af. Hij had zijn goede vriend bijna helemaal niet meer gezien.

„Zeg, Karl Schneider!“ riep één van de andere leerlingen van de muziekschool hem toe. „Heb je dat Beethovenmasker gezien, dat Fritz Muller bij de viering van Dolle Donderdag zal dragen?“

„Onmogelijk!“ antwoordde Karl. „Fritz weet best, dat ik van plan ben die Beethoven voor mezelf te huren en dat ik er pas vanavond geld voor heb“.

„Ja, maar ik heb gisteren nog gezien, hoe Fritz dat masker aan Herr Freitag liet zien“, hield de jongen vol.

„Dan klopt er iets niet“, zei Karl en ging op huis aan. Terwijl hij de straat inhilde, vroeg hij zich onwillekeurig toch af of dat soms de reden was, dat Fritz hem al die tijd was ontlopen.

Onder het avondeten zei zijn moeder: „Karl, je eet je aardappels niet op“.

„Ik heb ook niet zoveel honger“, verontschuldigde Karl zich. „Boven-dien moet ik gauw nog even naar de feestwinkel toe om een masker te gaan huren. Straks zijn ze gesloten“.

„'t Is maar goed dat het maar eenmaal per jaar Dolle Donderdag is,“ zei zijn moeder, „anders werd je nog zo mager als een bonestaak.“

Terwijl hij de ritssluiting van zijn jasje dichttrok, rende Karl naar buiten, met stevig gebalde vuisten. Alleen doordat hij zulke dikke wanten aan had, drongen de nagels van zijn vingers niet in het vlees. Als Fritz zijn beste vriend niet meer wilde zijn, wat dan nog?

Toen Karl het feestwinkeltje naderde, slaakte hij een zucht van verlichting. Ze waren nog open. Zodra hij binnen was, vlogen zijn blikken onderzoekend langs de rijen maskers, maar nergens zag hij dat ene, dat hij zo graag had willen hebben.

„Verleden week stond hier nog een masker van Beethoven,“ zei Karl, terwijl hij een lege plek aanwees. „Hebt u dat nog?“

De winkelbediende liep met zijn vinger langs een naamlijst in het verhuurboek. „Hier staat het“, zei hij tenslotte. „Beethovenmasker... gehoord door Fritz Muller.“

„Hoe bestaat het!“ schreeuwde Karl. Toch stond Fritz z'n naam daar als met vlammende letters geschreven. Het was dus toch waar! Zijn beste vriend was hem vóór geweest en had zijn idee overgenomen.

Karl holde blindelings de winkel uit, met een hart vol gekwetste gevoelens en boosheid. Geen wonder, dat

hij het volgende ogenblik met iemand in botsing kwam.

„Fritz!“ riep Karl uit. „Wat doe jij hier?“

„Ik ben op weg om een Mozart-masker te gaan huren om dat op Dolle Donderdag te dragen. Weet je nog wel, dat ik dat van plan was?“

„Wat kan jij liegen, Fritz!“ zei Karl, terwijl hij de jongen de weg versperde. „Ik ben net in de winkel geweest. Jouw naam staat op de lijst achter het Beethovenmasker, waarvan je wist dat ik het wou dragen!“

Fritz' wangen werden vuurrood. „Dat kan ik je zo meteen uitleggen! Maar laat me nu alsjeblieft eerst even door. De winkelier staat op het punt de zaak te sluiten!“

„Ga maar!“ snauwde Karl, „maar ik wil je nooit meer zien!“

Nog voordat Fritz een woord kon uitbrengen, was Karl al naar huis gelopen, zo snel zijn benen hem konden dragen. Woedende gedachten spookten hem door het hoofd. Nu was het uit met hun vriendschap! Hij zou maar niet meer aan Fritz denken. Er waren immers wel andere leerlingen aan het conservatorium, met wie hij vriendschap kon sluiten.

Kort nadat Karl was thuisgekomen, werd er verwoed op de deur geklopt.

„Karl!“ riep zijn moeder van uit de keuken. „Daar is Fritz, die komt je opzoeken.“

„Ik wil hem niet zien,“ snauwde Karl.

Enkele ogenblikken later drong de stem van Fritz tot Karl slaapkamertje door.

„Och toe, Karl! Je moet me toch toestaan je te vertellen wat er is gebeurd!“

Karl worstelde inwendig met zijn

geweten. Hij wist wel, dat hij het aan zijn vriend verschuldigd was het hem te laten uitleggen. „Nu, goed dan“, stemde hij toe, terwijl hij op hoge benen de keuken binnenkwam.

„Nu, kijk, gisteren ben ik naar de feestwinkel gegaan om mijn Mozartmasker te gaan huren en toen bemerkte ik, dat één van de andere jongens van de muziekschool belangstelling had voor dat Beethovenmasker. Hij wou het huren.“

„Maar toen heb jij het in zijn plaats gehuurd!“ beschuldigde Karl hem.

„Ja zeker, Karl, voor jou! Ik had maar net genoeg geld bij me om één masker te kunnen huren en ik vond, dat ik dan maar beter die Beethoven voor jou kon huren, voordat die andere leerling het deed.“

Fritz stak zijn hand in de bruin papieren zak, die hij omklemd hield. „Daarom moest ik dus vanavond vóór sluitingstijd in die feestwinkel zijn, zie je, om mijn eigen masker te gaan halen.“

Hij trok het Mozartmasker er uit, tegelijk met het Beethovenmasker, dat hij aan Karl overhandigde.

„'t Spijt me, dat je het verkeerd begreep,“ zei Fritz bedarda.

Karl boog zijn hoofd. „Ik schaam me diep, Fritz. Ik had niet zulke voorbarige conclusies moeten trekken.“ Hij stak Fritz zijn hand toe. „Zijn we nu toch nog goede vrienden?“

„Nog altijd, hoor,“ zei Fritz met een glimlach, terwijl hij de hand van zijn vriend stevig beetpakte.

RECEPTEN

uit vele landen

DOOR WINIFRED JARDINE

Jan Hagel

De Nederlandse kinderen vinden het fijn om dit brosse koekje bij speciale feestje te maken. Het glazuur is erop gebakken

1 kopje boter of margarine

1 kopje suiker

1 ei, gescheiden

2 kopjes gezeefde bloem

1/2 theelepel kaneel

1 eetlepel water

1/2 kopje fijn gehakte noten

1. Vet bakblik in (45x25x2 cm).
2. Vermeng boter, suiker en eigeel totdat het romig en luchtig is.
3. Roer bloem en kaneel door het boterbeslag.
4. Leg het deeg in het bakblik.
5. Klop eiwit en water tot het stijf is en smeer het uit over het deeg. Strooi de gehakte noten erover heen.
6. Bak het in 20 to 25 minuten bij een temperatuur van 175° C licht bruin. Snijdt het direct in smalle repen. Maak er vijftig.

Spaanse rijst

Dit gemakkelijke hapje is opgewarmd net zo lekker als pas klaarge-maakt.

6 plakjes gesneden bacon

1/4 kopje fijn gesneden uien

1/4 kopje gehakte groene pepers

3 kopjes gekookte rijst (gemaakt door

1 kopje ongekookte rijst te koken)

2 kopjes gekookte tomaten of tomaten uit blik

1 1/2 theelepeltje zout

peper

1. Bak in een koekepan de bacon uit. Haal de bacon en ook het meeste vet er uit.
2. Bak in de koekepan uien en pepers in het overgebleven vet op een middelmatig vuur totdat de uien geel zijn.
3. Doe de overige ingrediënten erbij en bak het op een laag vuur in ongeveer 15 minuten gaar. Maak vijf porties.

Hawaiiaanse Ambrosia

Dit heerlijk fruit-dessert kan het gehele jaar door worden bereid en het geeft een heerlijke frisse smaak aan elke maaltijd.

2 gepelde en gesneden sinaasappelen

2 gepelde en gesneden bananen

2 of 3 schijven ananas, gesneden

Poedersuiker

1/2 kopje gewone of geroosterde cocos

1. Meng het fruit; bestrooi het met poedersuiker; zet het in de koelkast.
2. Voor het opdienen met cocos bestrooien.
3. Maak vijf porties.

Jarenlang had James Alfred Cullimore de leden van de Kerk leiding en raad gegeven — eerst als gemeentepresident in Sioux City, Iowa, vervolgens in Oklahoma City; daarna als president van het district West Oklahoma en ten slotte vanaf 23 oktober 1960 als president van de nieuwe Oklahoma Ring. Het huis van Cullimore was altijd een veilig toevluchtsoord waar zendingen konden rekenen op een goed maal en waar zij hun geestelijke batterijen konden bijladen door een rustig gesprek over de beginselen van het Evangelie.

Maar toen ouderling Cullimore in december 1960 geroepen werd als president van de Centraalbritse zending, konden de mensen in Oklahoma City, die hem alleen maar kenden als een succesrijk man die een bloeiende meubelzaak had opgebouwd, nauwelijks begrijpen hoe hij zijn persoonlijke belangen kon opgeven om gedurende enige jaren een kerkelijk ambt te gaan bekleeden. Hij deed dat echter en het aanzien van de Kerk steeg belangrijk in Oklahoma. Hij werd ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven op 6 april 1966 en wederom steeg de Kerk in aanzien in het middenwesten.

Ouderling Cullimore werd op 17 Januari geboren in Lindon, Utah, als zoon van Albert L. en Luella Keetch Cullimore. In december 1924 werd hij op zending in Californië geroepen. Na zijn terugkeer studeerde hij aan de Brigham Young University waar hij president van het studentencorps was. Hij huwde Grace Gardner in de Salt Lake tempel op 3 juni 1931. Zijn gingen naar New York City waar hij een beurs kreeg om te studeren aan de New York University School of Retailing. (School voor de detailhandel).

In 1932 begon hij zijn lange loopbaan als inkoper van meubelen bij Gimble Brothers in New York City en kreeg eenzelfde positie bij Mandel Brothers in Chicago. In 1937 werd hij inkoper en directeur van de afdeling woninginstallaties voor Browns in Oklahoma City.

JAMES A. CULLIMORE

Assistent van de Raad der Twaalven

In de eerste tijd van hun verblijf in Oklahoma City hadden de Cullimores zich afgevraagd of zij naar Utah terug zouden gaan om hun zoon en twee dochters groot te brengen. Door de tweede wereldoorlog kwam er niets van die verhuizing.

Op een rondreis door de zending in de centrale staten in 1946 hoorde ouderling Joseph F. Merrill van de Raad der Twaalven van het probleem en zei: „Het is op deze plaats dat de Heer u wenst te zien. Geef uw kinderen goed onderricht en stuur ze vervol-

gens naar de Brigham Young University om te studeren en zij zullen in de tempel huwen. De dingen zullen goed voor u aflopen.“ Binnen enige dagen had ouderling Cullimore een gebouw in Oklahoma City gehuurd om zijn meubelzaak, die spoedig tot bloei kwam, in te vestigen.

Gemeentepresident, districts-president, ringpresident, zendingspresident, lid van het welzijnszorgcomité, vriend! Dat alles en nog meer is ouderling Cullimore wanneer hij dag aan dag het werk des Heren doet.

ANTOINE R. IVINS

van de Eerste Raad der Zeventigers

„Wat kunt u ons vertellen over Antoine R. Ivins?“ werd aan een vriend van hem gevraagd. „President Ivins is een van Gods noble mensen met een temperament zo gelijkmatig als men maar zelden ziet. Hij is hoffelijk, vriendelijk, eenvoudig en hartelijk jegens iedereen. In de kerkelijke raadsvergaderingen en in zijn dagelijks leven beschikt hij over een innerlijke, rust gevende en goed beheerste kracht, die in momenten van spanning tot uiting komt.“

Antoine Ridgeway Ivins werd op 11 mei 1881 in St. George, Utah geboren als zoon van Abthony W. en Elizabeth Ashby

Snow Ivins. In zijn jonge jaren ging hij altijd graag met zijn vader mee op tochten, waarbij het zeker was dat zich in het pak op het paard zowel een hengel als een boek bevonden.

Toen Antoine 15 was verhuisde het gezin naar Mexico, waar zijn vader president was van de Juarez Ring en president van de Mexicaanse kolonisatie- en landbouwmaatschappij. Antoine zette zijn studie voort aan de Juarez Academie en later op de school voor rechtsgeleerdheid in Mexico City. Toen zijn vader in de algemene conferentie van oktober 1907 als lid van de Raad der Twaal-

---

Bij het ter perse gaan van dit artikel vernamen wij tot ons groot leedswezen het overlijden van President Ivins, die op 18 oktober 1967 des avonds 7.05 in zijn huis overleed.

---

ven werd ondersteund, verhuisde het gezin naar Salt Lake City, waar Antoine de universiteit van Utah bezocht. Hij studeerde ook rechten aan de universiteit van Michigan in Ann Arbor.

Hij huwde Vilate Ellen Romney op 26 juni 1921. Tot haar overlijden op 4 december 1964 ging zuster Ivins vaak met hem mee op reis wanneer hij zijn talrijke opdrachten uitvoerde.

Ouderling Ivins hield zich bezig met landbouw en veeteelt in Utah, voordat hij directeur werd van de suikerplantage van de Kerk in Laie, Hawaï, welke positie hij heeft bekleed van 1921 tot 1931.

In de halfjaarlijkse algemene conferentie van oktober 1931 werd hij ondersteund als lid van de Eerste Raad der Zeventigers.

Van augustus 1931 tot maart 1934 diende hij als president van de Mexicaanse zending. Daar was hij de opvolger van wijlen Rey L. Platt die begonnen was aan de vertaling van de Leer en Verbonden in het Spaans. President Ivins zette dit werk voort, waarbij hij ter zijde werd gestaan door Eduardo Balderas. Het ene deel na het andere verscheen in druk totdat, in 1948, de complete Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde in het Spaans van de pers kwam.

Toen president Ivins in 1934 van het zendingsterrein terugkeerde, stortte hij zich met al zijn energie op de al zijn tijd in beslag nemende taak als een der Algemene Autoriteiten. Na de dood van Levi Edgar Young op 13 december 1963 was hij de senior president van de Eerste Raad.

Er is nauwelijks een ring in de Kerk te vinden die niet zijn grote warmte heeft gevoeld wanneer hij van hun kansels de grote waarheden van het Evangelie verkondigde waarbij hij vaak gebruik maakte van humoristische aan het werkelijke leven ontleende verhalen. Hij heeft geholpen de Kerk sterk te maken en heeft gezien hoe haar ledental en activiteiten zich veelelvuldigd hebben nadat hij als een der Algemene Autoriteiten werd geroepen.

Toen in april 1945 S. Dilworth Young werd geroepen voor de Eerste Raad der Zeventigers, schreef ouderling Richard L. Evans in *The Improvement Era*: „God geeft de mens de eigenschappen die overeenstemmen met de eisen van de tijd en de behoeften van de Kerk.“ In een van zijn eerste toespraken zei deze nieuwe Algemene Autoriteit: „De noodzaak om met jongens te werken kwam tegelijk met de pioniers de vallei binnen.“

Hier was de behoefte en hier was de man om aan die behoefte te voldoen. Ouderling Young deed dienst als leider van de padvindsters in de districtsraad van Ogden, Utah, toen hij deze oproep kreeg en een van zijn vrienden zei toen: „Dat is heel aardig voor u, maar wat zullen die arme padvindsters doen?“ Vanuit die groep in Ogden heeft het werk van ouderling Young met jongens, met alle jeugdige personen en met leiders van de jeugd zich over de hele wereld verbreid.

President Young werd op 7 september 1897 in Salt Lake City geboren als zoon van Seymour B. Young Jr. en Carlie Louine Young Clawson.

Hij bezocht de middelbare school in Granite waar hij tot president van de club der leerlingen werd gekozen. Na zijn eindexamen hebben gehaald slaagde hij voor alle toelatingsexamen voor het Instituut voor de Marine van de Verenigde Staten in Annapolis die hem voor zijn opleiding was aangewezen, maar kwam daar tot de ontdekking dat hij wegens een onbetekenende lichamelijke afwijking daar niet kon worden toegelaten. Hij nam toen dienst bij het 145ste regiment veldartillerie en bleef tot 1918 in militaire dienst in Frankrijk.

In 1920 werd ouderling Young op zending in de centrale staten geroepen. Na zijn terugkeer huwde hij Caldis Pratt op 31 mei 1923. Zij kregen twee kinderen: Dilworth Randolph die in 1944 op het slagveld in België de dood vond en Leonore die nu mevrouw Blaine P. Parkinson is. Na de dood van zijn vrouw Cladys trouwde hij met Hulda Parker op 4 januari 1965.

S. DILWORTH YOUNG

van de Eerste Raad der Zeventigers

In mei 1947 werd President Young geroepen om te presideren over de zending in New England. Een ander terrein van werkzaamheden werd toegevoegd aan zijn arbeid voor de jeugdigen in de Kerk en terugkerende zendingen vertelden dat de raad van President Young was: „Steun op de Heer.“

Elder S. Dilworth Young is een begaafd dichter en prozaschrijver. Zijn proza heeft een mooie heldere stijl; zijn dichtwerk is gevoelig en indringend.

Toen hij nog een jonge diaken was, sprak

Seymour Dilworth Young over zijn overziener John D. Giles als een man „die aan het feit van diaken zijn een wezenlijke betekenis schiep te geven.“ In zijn jaren als lid van de Eerste Raad der Zeventigers, en daarbij samenwerkend met leden van de Raad en andere zeventigers in de hele Kerk en sprekend tot de in conferentie verzamelde heiligen, heeft ouderling Young van het werk der Zeventigers een wezenlijke en belangrijke taak gemaakt, een die van grote betekenis is voor het koninkrijk en die aan de persoon een grote waardigheid verleent.

Milton R. Hunter heeft een grote invloed gehad op de op het Evangelie georiënteerde ideeën. Zijn geschriften over onderwerpen zoals de Parel van Grote Waarde, de archeologie met betrekking tot het Boek van Mormon, de geschiedenis van de Kerk en over het Evangelie in de loop der tijden, maken een onuitwisbare indruk op vele Heiligen van de Laatste Dagen.

Ouderling Hunter, die beschreven werd als iemand „begiftigd met een dorst naar kennis, viel reeds vroeg op door zijn aanleg. Nadat hij in 1935 aan de Universiteit van Californië in Berkeley gepromoveerd was, had hij een onderhoud met Dr. Herbert Bolton, een bekend bibliothecaris en geschiedschrijver, waarin de professor plotseling zei: „Hunter, ik kan niet toelaten dat je je carrière vergooit aan het een of andere kleine Mormoonse seminarie in Utah. Je hebt aanleg om een van de grootste geschiedschrijvers van Amerika te worden. Ik heb niet al die jaren aan je besteed om nu toe te zien dat de vruchten van die opleiding ongebruikt worden gelaten. Als je van mening wilt veranderen, zullen wij zorgen dat je een goede positie krijgt bij een grote universiteit waar de verwachtingen en de opleiding die je hebt gehad verwezenlijkt kunnen worden.“ Maar broeder Hunter richtte zijn aandacht op zijn gezin en de Kerk.

Geboren op 25 oktober 1902 in Holden, Utah, als zoon van John Edward en Margaret Teeple Hunter, kreeg ouderling Hunter van zijn gelovige ouders reeds op jeugdige leeftijd onderricht in de wetten van het Evangelie. Toen hij zijn indexamen voor de middelbare school deed, wist ouderling Hunter dat hij zich zoveel kennis als maar mogelijk was eigen wilde maken. Het was echter moeilijk om aan geld te komen, en daarom gaf hij, na enige aanvangklassen aan de hogeschool, des winters lessen op school en studeerde zelf in de zomermaanden, een methode waardoor hij zich in toenemende mate tot het godsdienstonderwijs voelde aangetrokken.

Toen hij tenslotte zijn kandidaats en doctoraal aan de Brigham Young University behaalde, was hij hoofd geweest van een

MILTON R. HUNTER

van de Eerste Raad der Zeventigers

school in Nevada, had aan het hoofd gestaan van twee middelbare scholen voor junioren in Utah, en was president geweest van twee seminaries.

Ouderling Hunter huwde Ferne Gardner uit Lehi in 1931 en zij hebben zes kinderen. In de tijd dat hij filosofie studeerde gaf hij les aan het seminarie; daarna accepteerde hij een positie bij de Logan (Utah) Institute of Religion en begon een leven als research-werker en schrijver.

In een tijdsverloop van slechts weinige jaren had hij artikelen geschreven voor vele West Amerikaanse geschiedkundige tijds-

schriften, was zijn geschiedenis van Utah gekozen — en wordt dat nog — als het leerboek voor de scholen in Utah en had hij verschillende opmerkenwaardige boeken over kerkelijke geschiedenis geschreven.

Op 6 april 1945 werd ouderling Hunter geroepen tot de Eerste Raad der Zeventigers en zijn zoeken naar de waarheid en de verbreding ervan nam nog in betekenis toe. Thans, na 22 boeken en honderden artikelen heeft ouderling Hunter, in plaats van dat „de vruchten van die opleiding ongebruikt werden gelaten“ een blijvende gedachtenis aan zijn werkzaamheden geschapen.

BRUCE R. McCONKIE

van de Eerste Raad der Zeventigers

Er is niets in deze wereld dat ik liever zou willen dan het voorrecht te hebben het Evangelie te verkondigen en de tijd en talenten waarmede de Heer mij zou zegenen, te besteden aan het opbouwen van Zijn koninkrijk. Deze woorden van Bruce R. McConkie van de Eerste Raad der Zeventigers vertolkten de gedachten waardoor hij zich in zijn leven heeft laten leiden.

Ouderling McConkie werd op 29 juli 1915 in Ann Arbor, Michigan, geboren als zoon van Oscar W. en Vivian Redd McConkie. Zijn vader studeerde daar in de rechten aan de Universiteit van Michigan. Toen hij

11 jaar was, verzamelde de jonge Bruce vaak zijn broers en zusters om zich heen en las hun dan voor uit het Boek van Mormon.

Na terugkeer in Salt Lake City bezocht hij de middelbare school van de Heiligen der Laatste Dagen gedurende de laatste twee jaar dat deze school bestond en van 1934 tot 1936 deed hij dienst in de zending in de oostelijke staten. Hij behaalde in 1937 aan de Universiteit van Utah zijn kandidaats in kunstgeschiedenis en in 1939 zijn kandidaats in de rechten. In juni 1967 promoveerde hij hierin. Op 13 oktober 1937 trad hij in het huwelijk met Amelia Smith, een dochter

van President Joseph Fielding Smith. Zij hebben negen kinderen. Op 10 oktober 1946 werd hij aangesteld als lid van de Eerste Raad der Zeventigers.

Ouderling McConkie is in Utah een lid van de balie geweest en praktiserend advocaat, adjunct-stadsadvocaat en officier in de veiligheids- en inlichtingendienst bij het commando van het Amerikaanse negende leger. Hij nam dienst in het Amerikaanse legioen waarin hij tegenwoordig de rang van luitenant-kolonel bij de reserve veldartillerie heeft.

Gedurende vele jaren was hij voor de Kerk de coördinator van de mensen die in militaire dienst waren. Hij is ook president geweest van de Zuidaustralische Zending. Zijn kennis en zijn voortdurende studie hebben op zijn toehoorders in kerken en leslokalen diepe indruk gemaakt en zijn scherp gevoel voor humor verhoogt bij zijn lessen de zin voor werkelijkheid.

In een op een conferentie gehouden toespraak zei President McConkie, „De grote dwingende noodzaak, de overweldigende verplichting die op ons rust als leden van dit grote koninkrijk van de laatste dagen is dat wij de wetten van de Heer leren kennen.“ Met dat doel voor ogen heeft ouderling McConkie gewerkt en vlijtig gestudeerd.

In de algemene conferentie van oktober 1951 vertelde hij de volgende ervaring die hij had gehad: „Toen ik zes maanden geleden hier zat in de plechtige vergadering waarin het Eerste Presidentschap van de Kerk werd ondersteund, hoorde ik de stem des Heren, en daarvan ben ik even zeker als ik weet dat de stem des Heren tot Enos kwam, die sprak: ‚Dit zijn zij die Ik gekozen heb tot het Eerste Presidentschap van Mijn Kerk. Volg hen.‘ Dat getuigenis was een verder bewijs van de goddelijkheid van het werk.“ Aan deze leuze „volg de broeders“ heeft Bruce McConkie zijn leven gewijd.

„Men krijgt niet het gevoel dat hij een ivoren toren is,” antwoordde een jonge teruggekeerde zendeling toen hem werd gevraagd hoe zijn omgang met Marion Duff Hanks was. „President Hanks heeft een zeer nauw contact met de wereld waarin gewone mensen leven. Hij schijnt de dagelijkse ervaringen, gebeurtenissen en drukte stevig aan te pakken.“

Spreek met conciërges, met hulpkrachten op een secretariaat, met vrienden uit de kindertijd, met andere algemene autoriteiten of met de soldaat die zo juist uit Vietnam is teruggekeerd, en zij zullen u allen zeggen dat broeder Hanks zo populair is omdat hij heeft getoond dat hij zich voor hun welzijn interesseert. Hij heeft menige stille strijd gestreden om een medemens vrede te brengen. Vaak heeft hij een moedig standpunt ingenomen om te zorgen dat een persoon of probleem een eerlijke beoordeling zou krijgen.

Marion D. Hanks werd op 13 oktober 1921 in Salt Lake City geboren als zoon van Stanley A. en Maude Frame Hanks. Hij huwde de vroegere Maxine Christensen uit Honolulu, Hawaï en zijn hebben vijf kinderen. Hun huis heeft altijd opengestaan voor mensen die behoefte hadden aan een onderkomen of aan een plaats waar zij troost of genezing konden vinden. Onverschillig wat zijn ras, geloof, stand of probleem in het leven is, een vreemdeling is altijd welkom in hun huis.

President Hanks is in zijn leven steeds gedreven geworden door een verlangen om zijn hemelse Vader te dienen. Toen hij nog maar een jonge diaken was, begon hij al met lang na middernacht op te blijven om de standaardwerken te lezen.

Ofschoon hij een goed atleet was, zag hij af van een studiebeurs die hij op grond daarvan aan een universiteit kon krijgen om de Heer als zendeling te dienen. Hij studeerde rechten aan de Universiteit van Utah en haalde daar zijn doctoraal in de rechten. Maar liever dan zich als advocaat te vestigen, gaf hij er de voorkeur aan onderdwijs te geven in seminaries en andere instellingen. Zijn colleges over het Boek van

MARION D. HANKS

van de Eerste Raad der Zeventigers

Mormon en de Leer en Verbonden, die hij geeft aan het Utah Institute of Religion, trekken talrijke toehoorders die de kapel van het instituut geheel vullen.

In oktober 1953 werd hij geroepen om in de Eerste Raad der Zeventigers te dienen. President Hanks' grootste genoegen is mensen te helpen en aan te moedigen in hun zoeken naar voorlichting en waarheid en als redacteur van de Era of Youth heeft hij een grote invloed gehad op de jeugd van de Kerk.

Informeer naar Marion D. Hanks en

de antwoorden zijn een weerkaatsing van de vele facetten van zijn persoonlijkheid en van zijn bijdragen: „Hij luistert naar je.” „Zijn toespraken op conferenties zijn altijd zo raak.” „Ik heb gezien hoe hij zich op zijn gemak schijnt te voelen te midden van de grootste geesten en de knapste koppen.” „Herinnert u zich dit citaat 'Ik kon zien waar de lantaarnopsteker was aan het spoor dat hij achterliet'? Welnu, u kunt ook zeggen waar Duff Hanks geweest is — de mensen zijn er beter. Hij interesseert zich voor mensen.“

A. THEODORE TUTTLE

van de Eerste Raad der Zeventigers

De moeder van ouderling A. Theodore Tuttle kan niet geweten hebben toen zij er op stond daar haar zes jaar oude zoonje zijn toespraakjes voor de zondagsschool uit het hoofd moest leren, zijn hem opleidde voor spreekbeurten die zijn woorden over de gehele wereld zouden dragen. Maar zij geloofde zeer sterk in haar enige zoon, over wie zij dikwijls sprak als „een veelbelovend kind“ en zij wees hem met nadruk op de noodzakelijkheid om waardig te zijn voor een leven van dienstbetoon.

Ouderling Tuttle werd op 2 maart 1919

in Manti, Utah, geboren als zoon van Albert Mervin en Clarice Montez Beal. Hij verwierf zich spoedig de reputatie van een goed spreker en debater te zijn en in zijn schooltijd op de middelbare school en de nabijgelegen Snow universiteit kreeg hij hoofdrollen te spelen in toneelstukken en operettes en was hij leider van een studentenclub.

Zo nauw was zijn relatie met zijn godsdienstleraar geweest dat, toen ouderling Tuttle, na op een zending in de noordelijke staten te zijn geweest, naar de Brigham

Young University overging, hij besloot zich op het godsdienstonderwijs te concentreren. Hoogtepunten in zijn laatste jaar waren het ontvangen van een onderscheiding als de beste student bij het godsdienstonderwijs en zijn huwelijk op 26 juli 1943 met Marne Whitaker. Zij hebben zeven kinderen.

Kort na zijn huwelijk trad hij in dienst bij de Mariniers waarbij hij twee en een half jaar als verbindingsofficier in de Stille Oceaan diende. Hij was de man die naar het schip terugging om de Amerikaanse vlag te halen die gehesen moest worden op de berg Suribachi op Iwo Jima. Het hijsen van die vlag is het onderwerp geweest van talrijke verhalen, beeldhouwwerken, schilderijen en zelfs films.

Na thuis te zijn teruggekeerd, begon hij met het geven van onderwijs in seminaries, waarbij hij dienst deed in gemeenschappen in Utah en Idaho, terwijl hij in de zomermaanden zijn studies voor zijn graad op onderwijsgebied aan de Stanford universiteit voortzette. Na directeur te zijn geweest van het instituut voor godsdienst in Reno, Nevada, werd hij in 1953 benoemd tot overziener van seminaries en instellingen voor de Kerk scholen.

Een collega beschrijft hem als iemand gezegend met „de zeldzame begaafdheid voor bestuursaangelegenheden, iemand die de zeldzame gave heeft van op een afstand naar een complete organisatie te kijken en er dan een volledig overzicht van te hebben.“ Iemand anders die hem lang kende heeft gezegd: „Zijn grote wijsheid en bedachtzame overwegingen worden ten eerste bewonderd, evenals zijn gevoelens van medelijden en bezorgdheid voor anderen.“

Op 10 april 1958 werd ouderling Tuttle tot de Eerste Raad der Zeventigers geroepen. Drie jaar later werd hij benoemd tot president van de zendingen in Zuid Amerika, waar hij mede-leiding gaf aan de groei van het aantal leden van de Kerk van 20.000 tot 40.000 in vier jaar tijds. Tot zijn tegenwoordige opdrachten behoort het toezien op de Spaanssprekende zendingen in Noord Amerika. Zijn levenslange liefde voor het verkondigen van het Evangelie is inderdaad door de Heer erkend. Ouderling Tuttle is een groot onderwijzer in het koninkrijk van de Heer.

PAUL H. DUNN

van de Eerste Raad der Zeventigers

De beangste jonge soldaat die in de Tweede Wereldoorlog gewond in een kuil op het eiland Guam lag, had een overweldigend verlangen antwoord te krijgen op enige ernstige vragen. Veel van zijn kameraden hadden het leven verloren en met steeds groter wordende nadruk kwamen bij hem de gedachten op: Is er een God? Is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ware Kerk? In angst en vreeze bad ouderling Paul H. Dunn zijn dringend en ootmoedig gebed. Over wat hij voelde zegt hij: „Ik kreeg onmiddellijk

een prettig gevoel, een gevoel van vertroosting, een gevoel van zekerheid dat God inderdaad bestond en dat de Kerk van Jezus Christus weer op aarde was.”

Ouderling Dunn werd op 24 april 1924 als zoon van Joshua Harold en Geneva Roberts Dunn in Provo, Utah, geboren. Reeds spoedig ontwikkelde zich bij hem een liefde voor sport en hij was zo'n goede honkballer dat hij, na voor zijn school in Los Angeles te hebben gespeeld, als beroepsplayer een contract sloot met de St. Louis Cardinals als een pitcher en hij werd

ingedeeld bij de Pioneer en Pacific Coast competities. De oorlog onderbrak zijn carrière als honkballer.

Na de oorlog, toen hij wederom onder zijn contract met Cardinals speelde, brak ouderling Dunn zijn sleutelbeen. Zijn kansen op een volledig herstel waren slechts klein en in verband met een toenemende bezorgheid over het spelen op zondag, koos hij een ander terrein van werkzaamheden — onderwijs.

Ouderling Dunn bezocht de Chapman hogeschool en behaalde in 1953 zijn kandidaats op godsdienstig terrein. Het jaar daarop ontving hij zijn graad aan de universiteit van Zuid Californië. In de tussentijd had hij de dochter van de president van de Chapman hogeschool Jeanne Cheverton bekeerd, gedoopt en was met haar getrouwd (zij hebben drie dochters) en was hij begonnen aan zijn carrière in het kerkelijk onderwijsstelsel als leraar aan het seminarie in Los Angeles.

Hij diende als assistent-coördinator van seminaries in Zuid Californië en vervolgens als directeur van het instituut voor godsdienst dat naast de Universiteit van Zuid Californië ligt. In 1959 behaalde hij zijn doctoraat in onderwijs aan de Universiteit van Zuid Californië. Hij diende als coördinator van alle instituten voor godsdienst in Zuid Californië toen hij geroepen werd tot de Eerste Raad der Zeventigers op 6 april 1964.

President Dunn's ervaringen in de onderwijs-programma's van de Kerk hebben hem een goed inzicht gegeven in de noden en behoeften van de hedendaagse jeugdige en volwassen personen. Hij heeft een groot aantal lessen geschreven voor gebruik in de hulporganisaties en heeft daarbij geput uit zijn eigen ervaringen en zijn kennis van de jeugd en hun problemen. Dit inzicht en zijn aangename persoonlijkheid zijn van grote waarde in zijn tegenwoordige opdrachten voor de Kerk, waartoe o. a. behoort de dienst als president van de Internationale Studentenvereniging van Heiligen der Laatste Dagen.

JOHN H. VANDENBERG

Presiderend Bisschop

Aan het eind van de negentiende eeuw ging een groep toegewijde immigranten die bekeerd waren tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, in Rotterdam aan boord van een schip om hun reis naar de verre Salt Lake Valli te beginnen. Aan boord bevond zich de knappe jonge Dirk Vandenberg die zich spoedig aangetrokken voelde tot Maria Akkema. Hun liefde gedijde en nadat zij in Utah waren aangekomen, huwden zij in het Salt Lake Endowment House. Uit deze verbintenis werden zes kinderen geboren, waar-

onder een zoon John Henry, die op 18 december 1904 werd geboren en die de negende presiderende bisschop van de Kerk in deze bedeling zou worden.

De Vandenberg vestigden zich in Ogden en Bisschop Vandenberg verklaarde later dat wat de meeste invloed op hem had gehad en voor zijn gehele leven een voorbeeld was geweest, de liefde en het dienen die door zijn ouders aan de dag werden gelegd.

Hij besloot reeds vroeg dat hij accountant wilde worden. Hij studeerde aan de

Weber Academy en bekwaamde zich door middel van schriftelijke cursussen en lessen aan de avondschool verder in commerciële en financiële onderwerpen. In 1925 werd hij geroepen voor een zending naar Nederland. Toen hij daar als zendingssecretaris dienst deed, maakte hij in het zendingstehuis in Rotterdam kennis met een aardig Hollands meisje, Ariena Stok. Zij emigreerde later naar Utah, en het paar huwde op 18 juni 1930 in de Salt Lake tempel. Zij hebben nu twee dochters.

Naar Ogden teruggekeerd werd hij deelgenoot van een veehandelsfirma in de „Ogden Union Stockyards“. In 1940 werd hij naar Denver overgeplaatst, waar zijn belangen zich uitbreidden tot textiel en de veehouderij. Hij begon een bureau voor optiek en geluidstechniek in 1950. In 1955 werd hij vice-voorzitter van het Bouwcomité van de Kerk, belast met het beheer van de financiën.

Gedurende zijn hele leven heeft bisschop Vandenberg zich volkomen aan de Kerk gewijd en steeds bereidwillig gediend in ieder ambt waartoe hij geroepen werd — koorleider in de wijk, raadgever ouderlingenquorum, president zeventigersquorum, ringzendingspresident. Hij was de eerste raadgever in het Denver ringpresidentschap en daarna tweede raadgever in het Ensign ringpresidentschap, welke positie hij bekleedde toen hij op 30 september 1961 als presiderend bisschop werd ondersteund.

Als presiderend bisschop is hij de drager van de sleutelen van het presidentschap over de Aäronische priesterschap. Toen hem gevraagd werd welke raad hij tegenwoordig aan jonge jongens zou willen geven, antwoordde hij: „Vertrouw uw ouders en volg hun raad“. Bisschop Vandenberg weet waarover hij spreekt, want het al die jaren lang denken aan de wijze raadgevingen en het voorbeeld van zijn eigen geïmmigreerde ouders en het navolgen daarvan is een van de sterkste drijfveren in zijn eigen leven geweest.

Bisschop Robert L. Simpson heeft een innemende glimlach, een die schijnt te zeggen „Ik weet iets dat je beter kan maken en ik probeer een kans te krijgen het je te vertellen.“

Bisschop Simpson werd op 8 augustus 1915 als zoon van Heber C. en Lille C. Leatham Simpson in Salt Lake City geboren. Het gezin verhuisde naar Zuid Californië toen hij vijf jaar was. Na eindexamen te hebben gedaan aan de Santa Monica City school werd hij op zending in Nieuw Zeeland geroepen. Toen hij op 14 april 1937 werd aangewezen, werd hij gezegend „met een kennis van de volkeren onder welke gij zult arbeiden“.

Gedurende de tweede maand van zijn zending droomde hij, dat hij naar huis was teruggekeerd en geconstateerd had dat zijn gezin en alle mensen in zijn wijk de taal der Maori's spraken en dat hij geen woord kon verstaan van wat zij zeiden. Toen hij wakker werd dacht hij twee dingen: hij moest veel meer moeite doen om de taal te leren, en dat deze kennis van de taal ook na afloop van zijn zending van waarde zou blijken te zijn. Hij deed er zijn best voor en in een korte tijd werd de belofte in zijn zegen vervuld.

Toen de tweede wereldoorlog uitbrak, kreeg bisschop Simpson een officiersaanstelling bij de luchtmacht. Hij wist dat hij naar een gevechtsfront zou kunnen worden gestuurd en hoopte dat dat in de Stille Zuidzee zou zijn, want daar zou hij weer met de Maori's kunnen samenwerken. In plaats daarvan werd het onderdeel van de luchtmacht waartoe hij behoorde naar Egypte gezonden. Binnen 48 uur ontdekte hij, dat op de aangrenzende basis een compleet Maori bataljon uit Nieuw Zeeland was gelegerd. Veel van de Stille Zuidzee eilanders hadden heimwee en zij waren blij dat zij in hun vrije tijd konden luisteren naar de raadgevingen die hij hun in hun eigen taal kon geven.

Op 24 juni 1942 huwde hij in de Arizona tempel Jelaire Kathryn Chandler, die evenals hij in Ogden geboren en in Zuid

ROBERT L. SIMPSON

Eerste raadgever van de Presiderende Bisschop

Californië was opgegroeid. Zij hebben twee zoons en een dochter.

Bisschop Simpson heeft dienst gedaan als lid van de Hoge Raad van de Inglewood (Californië) Ring, daarna als raadgever in zijn wijk-bisschop, ring-zendingspresident en ring — JMOOV — superintendent. Gedurende 20 jaar was hij werkzaam bij de Pacific Telephone Company.

Veel teruggekeerde zendelingen willen graag teruggaan met hun gezinnen naar het gebied van hun zending. Voor Robert Simpson is die wens ook in vervulling gegaan,

want hij werd op 28 juli 1958 aangewezen als president van de zending in Nieuw Zeeland. Hij was er getuige van dat een tempel en een school ingewijd en twee ringen werden georganiseerd, dat alles in zijn zendingsperiode.

Hij werd op de algemene conferentie van oktober 1961 geroepen als eerste raadgever in de Presiderende Bisschop. In deze positie behandelt hij de wereldlijke zaken van de Kerk; hij is betrokken bij zaken van de jeugd en hij is betrokken bij zaken van de mensen — alle mensen in de Kerk.

Toen hij negen jaar oud was, werd Victor L. Brown samen met zijn broer meegenomen naar de tempel in Alberta om aan zijn ouders te worden verzegeld. „Ik herinner mij nog even duidelijk alsof het gisteren was gebeurd, de betekenis van die verordening. Zij bracht de grootste vreugde in mijn hart die ik ooit heb beleefd,“ zegt hij. „Op de vastgestelde dag werd ik erg ziek met hoge koorts. Mijn ouders dachten er over de afspraak af te zeggen, maar ik drong er op aan om het geen enkele dag uit te stellen. Ik wilde als kind de zekerheid hebben, dat ik mijn ouders voor tijd en eeuwigheid zou hebben.“

Deze jeugdervaring was voor bisschop Brown, die tegenwoordig tweede raadgever in de Presiderende Bisschop is, de inleiding van een leven van dienen en liefde voor de Kerk. Hij werd op 31 juli 1914 in Cardston, Alberta, Canada, geboren als zoon van Gerald S. en Maggie Lee Brown; hij is een neef van President Hugh B. Brown. Toen hij 16 jaar was, verhuisde het gezin naar Salt Lake City, waar hij een middelbare school, de Universiteit van Utah en de handelsschool van de Kerk bezocht. Hij studeerde ook aan de Universiteit van Californië in Berkeley. In november 1936 trad hij in het huwelijk met Lois Kjar; zij zijn de ouders van vijf kinderen.

De groei van bisschop Brown in de Kerk is gestadig verlopen; hij heeft o. a. dienst gedaan in leidende posities in de priesterschapsquorums en hulporganisaties, als bisschop van de Vierde Wijk in Denver, en als raadgever in het ringpresidentschap van Denver, waar zijn collegaraadgever de man was met wie hij later in de Presiderende Bisschop zou dienen — bisschop John H. Vandenberg.

In 1940 trad hij in dienst bij de United

VICTOR L. BROWN

Tweede raadgever van de Presiderende Bisschop

Airlines bij wie hij gedurende 21 jaar controlerende en bestuurlijke functies vervulde in Washington D. C., Denver en Chicago. Hij was adjunct-directeur van de afdeling Boekingen, toen hij in september 1961 telefonisch het verzoek kreeg de volgende morgen vroeg bij President McKay in Salt Lake City te willen komen.

Hij herinnert zich hoe in President McKay's privé kantoor de ogen van de Profeet hem doordringend aankeken toen hij hem vroeg als raadgever van de Presiderende Bisschop te dienen. „Op dat ogen-

blik ging mij de volgende gedachte door het hoofd: „Er is er slechts één die groter is, die mij zou kunnen vragen om te dienen, en dat is de Zaligmaker zelf.“

Bisschop Brown werd in zijn nieuwe roeping ondersteund op 30 september 1961 en aangesteld op 6 oktober 1961. Tot zijn nieuwe verantwoordelijkheden en uitdagingen behoorde o. m. het oprichten van een organisatie voor vertalen, uitgeven en verspreiden van kerkmateriaal, in meer dan een dozijn talen, die het grootste gedeelte van het zendingsterrein op aarde zou omvatten.

Vijftigjarig bestaan van het Kerkelijke Hoofdkantoor

Het Kerkelijke Hoofdkantoor op 47 East South Temple is wel eens een van de mooiste kantoorgebouwen van de wereld genoemd. Maar het is meer dan dat. Het is de plaats waar de kerkelijke autoriteiten hun kantoren hebben en vele belangrijke besluiten nemen die alle leden van de Kerk raken. Het is de plaats waar veel ringpresidenten en bisschoppen komen om raad in te winnen en waar leden, wanneer hun dat gezegd wordt, heen gaan om meer leiding te zoeken. Het is de plaats waar in de zending-afdeling op de derde verdieping zendelingen, van jeugdig vuur vervuld, heengaan. Het is de plaats waar President David O. McKay vele leiders van het land en van de wereld heeft ontvangen.

De hoeksteen werd gelegd in 1914 en het gebouw werd geopend in 1917 gedurende het bestuur van President Joseph F. Smith, de zesde president van de Kerk. President Smith had daar zijn kantoor tot zijn overlijden in november 1918.

Het gebouw, dat is opgetrokken op grond die eens aan President Brigham Young toebehoorde ligt onmiddellijk ten westen van de twee huizen van de leider van de pioniers, Beehive Hous en Lion House. Het buitenwerk is van graniet, dat van dezelfde plek op ongeveer 40 km afstand van het terrein werd gehaald als het graniet dat voor de Salt Lake tempel werd gebruikt. De sierlijke, prettig aandoende ar-

chitectur is Grieks Ionisch. Om het gebouw loopt een zuilenrij van vierentwintig Ionische zuilen, met aan iedere hoek zwaar metselwerk. Op de zuilen rust een massief dekstuk dat men prachtig beeldhouwwerk is versierd, rust op de kolommen.

Het vijf verdiepingen hoge gebouw is met het souterrain rechthoekig van vorm, heeft een gevelbreedte van 31 meter, een diepte van 50.4 meter en een hoogte boven de grond van 24.4 meter. In totaal werden 4517 granieten stenen voor het gebouw gebruikt. De grootste steen, die als hoeksteen heeft gediend, ligt in de zuidwestelijke hoek en weegt acht ton. Het totale gewicht aan stenen is 5630 ton.

Voor de hoofdingang aan de zuidkant van het gebouw zijn bronzen hekken die, wanneer het gebouw open is, in de muren wegglijden. Daarachter bevinden zich twee deuren van brons en spiegelglas, die in een zelfde bronzen omlijsting zijn opgehangen en toegang geven tot een ruime hal met een wit marmeren vloer en wanden van het gouden marmer van Utah.

Ten noorden van de ingang is de grote ontvangzaal, eveneens met een marmeren vloer, waarin 16 gegroefde zuilen staan die gemaakt zijn van hetzelfde marmer.

Aan de uiterste noordzijde van deze verdieping is een kamer voor het Eerste Presidentschap, die prachtig is afgewerkt in notenhout en marmer. Aan de oostzijde van die kamer is een open haard met een schoorsteenmantel van wit kalktuf.

Aan de westkant van de eerste verdieping is een bestuurskamer waarin de Algemene Autoriteiten hun vergaderingen houden om de zaken van de Kerk te bespreken. Deze kamer, die ongeveer dezelfde afmetingen heeft als de kamer van het Eerste Presidentschap, heeft een in het oog lopende grote schoorsteenmantel van Utah kalktuf en een haard van marmer, die ons herinneren aan het feit dat toen het gebouw nog nieuw was, er dikwijls een open haardvuur nodig was.

Het privé-kantoor van President David O. McKay ligt in de noordoost hoek van de eerste verdieping. In dit kantoor hebben ook President Joseph F. Smith, President Heber J. Grant en President George Albert Smith, ieder voor zich, ingespannen gewerkt aan de besluiten die de Profeet moet nemen bij het besturen van de Kerk en het koninkrijk hier op aarde.

Vanuit de hal van binnenkomst leidt een in een prachtige bocht lopende marmeren trap naar de kantoren van de leden van de Raad der Twaalven, van de Patriarch van de Kerk, van de assistenten van de Raad der Twaalven, van de Eerste Raad der Zeventigers, van de Presiderende Bisschop, van de geschiedkundige van de Kerk, en nog andere.

Wanneer er een algemene conferentie wordt gehouden, is het gebouw nauwelijks groot genoeg om alle leden van de Kerk die naar binnen willen, te bevatten. In andere perioden kan men groepen studenten van seminaries en andere personen aantreffen die door het gebouw wandelen en enige van de historische geschriften die daar bewaard worden, willen inzien. Toeristen, die altijd welkom zijn, kunnen een brochure krijgen waarin vermeld wordt, dat marmer uit Utah, onyx en zeldzame houtsoorten uit de Verenigde Staten, Honduras, de Kaukasus (zuidoost Rusland) en andere landen voor de verfraaiing van het interieur van het gebouw zijn gebruikt.

Het adres van het Kerkelijke Hoofdkantoor — 47 East South Temple, Salt Lake City, Utah — is voor leden van de Kerk van grote betekenis geworden. Voor een aanstaand zending is een enveloppe met dit adres als afzender iets waarnaar hij vol vreugde uitkijkt, om gelezen en herlezen te worden totdat hij de inhoud uit het hoofd kent en om dan bij zijn souvenirs te worden bewaard. Derde en zelfs vierde generaties van de leden van de Kerk ontvangen leiding vanuit dit mooie granieten gebouw dat aan het begin staat van de tweede halve eeuw van dienstbetoon.

Voor **JEUGD** van de
de Kerk

HET DOOR BECKY STUART

HEERLIJKSTE VAN ALLES

Niet lang geleden zat ik naast een man tijdens een dineetje. We spraken over vele dingen en ik genoot echt van zijn gezelschap. Tegen het einde van het dineetje zei hij dat hij mij wilde vertellen over het heerlijkste in zijn leven. Toen vertelde hij van het plezier dat hij en zijn gezin altijd hadden als ze gezamenlijk gingen kamperen.

„Om 's-nachts wanneer het fris is op een berg te zijn, wanneer de wind om je heen speelt en je de heldere sterren ziet om dan je gezin bij je te hebben, dat is het heerlijkste in de wereld!“ verklaarde hij. Hij leunde achterover in zijn stoel en glimlachte tevreden. „Ja, dat is het heerlijkste wat ik kan bedenken. Weet u nog iets heerlijkers?“

„Dat lijkt mij inderdaad heerlijk“, antwoordde ik. „Ja, ik kan u over iets heerlijks vertellen, iets dat voor mij het heerlijkste van alles bleek te zijn.“

„Ik zou het graag horen“, zei hij met belangstelling . . .

Het begon net nadat we naar Long Beach, Californië, verhuisd waren. Mijn echtgenoot, Charlie, een marine-officier, was in die tijd met zijn schip op zee. Op deze ochtend, terwijl ik onze twee jongste kinderen aan het aankleden was om boodschappen met hen te gaan doen, werd er op de deur geklopt. Ik had in het geheel geen haast om te gaan zien wie het was, aangezien ik niemand kende in Long Beach, dus ging ik door met het aankleden van de baby. Ik kon Sallies kleine hoge schoentjes niet aankrijgen omdat ze haar tenen opgekruld hield. De persoon aan de deur klopte nogmaals. Geërgerd door zulke koppigheid liet ik de schoentjes van de baby voor wat ze waren en ging naar de deur. Er stonden twee jonge mannen.

„Ja?“ zei ik in mijn meest onpersoonlijke stem.

Zij groetten mij vriendelijk en vroegen wat ik van de

Mormoonse Kerk wist. Ik zei niets en daarop vroegen zij mij of ik er iets meer van wilde weten.

Of ik er meer van wilde weten? Ik had zelfs nog nooit voor een moment aan de Mormoonse Kerk gedacht, waarom zou ik meer van iets af willen weten waar ik geheel geen interesse voor had? Ik stond klaar om hen dit te vertellen, maar iets weerhield me. Zij keken zo hoopvol.

„Nou ja . . . ik geloof dat ik er iets meer van wil weten,” zei ik aarzelend.

„Wanneer?” vroeg een van de jonge mannen.

Och hemeltje, nu zat ik erin. Waarom had ik geen nee gezegd?

„Nou . . . spoedig,” antwoordde ik ontwijkend.

„Wat denkt u van morgen?”

Gevangen! Nou ja, ik had het aan mezelf te danken. Een tijd werd afgesproken. Zij schreven mijn naam op, schudden energiek mijn hand en gingen glimlachend weg. Ik kon het niet helpen om zelf ook te glimlachen. Waar waren zij zo blij en enthousiast over? Omdat ze jong zijn, dacht ik. Maar als zij een huis zouden hebben, vier kin-

de jonge mannen die verteld hadden dat zij zendingen waren, paktten hun spullen bij elkaar en sloegen hun bijbels dicht.

„Is dat alles?” vroeg ik teleurgesteld.

„Ja, dat is alles”, zei de een met een glimlach.

Ik was werkelijk teleurgesteld. Ik wilde graag meer weten van dit nieuwe geloof.

„Indien u het op prijs stelt kunnen we terugkomen en u er meer van vertellen.”

„O ja? Dat zou prachtig zijn. Wanneer?”

„Wat denkt u van dinsdag?”

Uitstekend. Deze keer zal ik het niet vergeten. Ik kon bijna niet wachten!

Het werd dinsdag en de zendingen gaven mij een andere interessante les. Ik begon te begrijpen dat de Mormoonse Kerk niet in twee dagen besproken en verworpen kon worden. Ik had nu een verzameling folders en een Boek van Mormon dat ze mij hadden gegeven. Ik las de folders gretig door en begon in het Boek van Mormon te lezen.

deren en een zeevarende echtgenoot dan zouden zij te veel te doen hebben om maar steeds te glimlachen!

De volgende morgen waren alle glimlachen verdwenen toen ik er met resultaat aan dacht dat die jonge mannen van de Mormoonse Kerk ieder ogenblik zouden kunnen komen. Ik had het tot op dat ogenblik helemaal vergeten en ik hoopte dat zij het ook vergeten zouden zijn. De kinderen waren rustig en het was een goede morgen om op te schieten.

Klop! Klop!

Nee, ze waren het niet vergeten en daar waren ze dan weer — grote glimlach, met bijbels en al. Het volgende wat ik wist was dat ik ook glimlachte. Binnen een paar minuten zaten we als oude vrienden te praten. Zij vertelden mij van Joseph Smith en van de oprichting van de Kerk. Het was allemaal heel interessant. Maar het was zo voorbij en

Toen kwam de derde discussie en vroegen ze mij of ik me aan het Woord van Wijsheid wilde houden. Koffie en thee was het enige wat ik op hoefde te geven maar ik was echt onwillig om het te doen. De zendingen stelden mij voor om het voor een week te doen. Tijdens die week moest ik mijn hemelse Vader vragen of ik het juiste deed. De volgende morgen ging ik naar de keuken en dronk een glas melk in plaats van mijn gebruikelijke koffie. Er was geen twijfel in mij dat ik het juiste deed.

Het was ongeveer in die tijd dat er een dame van de Kerk mij kwam bezoeken en mij uitnodigde om de volgende dag een vergadering van de ZHV bij te wonen. Dit zou hun eerste vergadering in het nieuwe jaar zijn — een openingsbijeenkomst — met een programma, een lunch en een kinderbewaarpplaats. Ik keek de dame zorgvuldig aan. Ze zag er aardig uit — glimlachend en vriendelijk en ze

keek net zo hoopvol als de zendingen. Het was onmogelijk om tegen deze Mormonen „neen” te zeggen.

Ik ging naar de ZHV en was zeer onder de indruk van wat ik zag. Ik had nog nooit zulke vriendelijke en aardige dames ontmoet. Er was nog iets anders ook — iets dat mijn hart roerde met een vrede en kalmte die ik nog nooit had gevoeld. Dit in combinatie met opwinding en tevredenheid, ik dacht: *hier hoor ik thuis!*

Mijn zendingen bleven komen, soms gaven ze mij een les en soms kwamen ze op bezoek en beantwoordden mijn steeds groter wordende aantal vragen. De dame van de Kerk kwam ook dikwijls en we werden goede vrienden. We ontdekten dat we gemeenschappelijke interesse hadden — we vonden het beiden fijn om te naaien, koken en creatieve handenarbeid te doen. Op dit punt aangekomen bewonderde en respecteerde ik de mormonen en hun Kerk meer dan enige andere groep mensen die ik ooit gekend had. De zendingen hadden mij gevraagd om over de dingen die zij mij geleerd hadden te bidden. Ik probeerde het, maar bidden was moeilijk voor mij. Zo geestdriftig als ik over de mormoonse mensen was, zo ontmoedigd werd ik als ik er aan dacht om ooit in hun leer te geloven en om ooit die innerlijke tevredenheid te verkrijgen die zij allen schenen te hebben.

Dan op een dag kwam het antwoord op mijn gebeden. De zendingen hadden zeer ernstig gebeden over een paar van de dingen waarvan ze wisten dat ik er moeite mee had. Hun waarnemingsvermogen en hun oprechtheid roerden mijn hart op een zodanige wijze dat ik me plotseling realiseerde dat hetgeen ze mij verteld hadden waar was: Christus heeft Zijn Kerk op deze aarde hersteld; wij hebben deze Kerk hier bij ons. Joseph Smith is een profeet van God. Het Boek van Mormon is het woord van God. Het geluk dat dit bracht was zo groot dat ik te gelijker tijd wilde lachen en huilen en ik geloof dat ik dat deed. Het leek alsof mijn vroegere ik weggedragen werd met een golf van liefde en blijheid.

Het is nu verscheidene maanden geleden dat ik gedoopt werd in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het geluk dat ik voelde op de dag van mijn bekering heeft mij niet verlaten maar wordt steeds groter. Het lijkt of de wereld anders is, maar het kan zijn dat ik de dingen voor het eerst zie zoals ze werkelijk zijn. Terwijl ik mijn ogen voor de schoonheid om mij heen, woord ik vervuld met een alles overheersende liefde voor onze hemelse Vader. De tere glanzende vleugeltjes van een insect en de helderheid van een ster schijnen er te zijn om speciaal mij te laten genieten. Iedere taak in mijn huis is er om mij te herinneren aan de zegeningen en het vertrouwen die mij gegeven zijn. Iedere dag is vol kracht en fris en opwindend. De twee zendingen die mij het Evangelie brachten zijn vertrokken. Ik zal hen altijd herinneren met grote liefde en dankbaarheid. Zij hebben mij iets gegeven dat zo prachtig is dat het delen erin het enige is om mijn dankbaarheid te betuigen. Charlie, mijn echtgenoot is nog geen lid, maar ik weet dat het niet lang meer zal duren. Hij vraagt dezelfde vragen die ik vroeg en

spreekt met dezelfde bewondering over de mormonen die ik voelde.

„Het Evangelie is het heerlijkste in mijn leven,” vertelde ik mijn vriend die avond tijdens het dineetje. Ik vertel het aan iedereen die ik ken.

---

vervolg van blz 67

Ten eerste, voor nobele ouders en een eervolle naam.

Ten tweede, voor een blijvend geloof in een Opperwezen en in de goddelijkheid van Jezus Christus.

Ten derde, voor het vermogen en de gelegenheid om te genieten van de gaven Gods zoals ze zich in de natuur manifesteren. Alle schoonheden der schepping zijn van mij, als ik ze maar wil zien en zoeken.

Ten vierde, voor hartelijke familiebetrekkingen — voor dierbare, en trouwe vrienden. Hij die ook maar één vriend heeft is een rijk man en ik heb er vele die zich waarachtig en trouw betoond hebben.

Ten vijfde, voor gelegenheden om dienst te kunnen verlenen in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

En, bovenal, voor de wetenschap dat een barmhartig en liefderijk Vader allen die Hem in oprechtheid zoeken met Zijn leiding zal helpen.

Laat ons altijd uring geven aan onze dankbaarheid voor gelegenheden om dienst te verlenen in de Kerk — een dienstverlening aan onze medemensen, niet aan onszelf. Als u gelukkig wilt zijn, maak dan iemand anders gelukkig. Dat is een fundamentele wet van Christus, en de Kerk is dusdanig georganiseerd, dat ieder persoon de gelegenheid heeft om op georganiseerde wijze dienst te verlenen aan iemand anders. Bedenk dat „Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mijn gedaan.” (Mattheüs 25 : 40)

Zij die tot het einde toe volharden

Toespraak gehouden tijdens de Algemene Zitting van de Jaarlijkse Algemene Conferentie van de Zustershulpvereniging, 27 september 1967

DOOR PRESIDENTE
BELLE S. SPAFFORD

Wat welhaast een spreekwoord genoemd kan worden, is deze ware verklaring: „De wedloop is niet aan de snelle, noch de strijd aan de sterke, maar aan hem die tot het einde toe volhardt.“

Volharden betekent het vermogen bewaren om vol te houden, om vast te houden, om voort te blijven gaan in dezelfde staat zonder te verzwakken of ten onder te gaan. Het is het vermogen om aan te houden ondanks smart, ontberingen, tegenwerking, lijden en niet te worden overmand.

De geschiedenis is vol van verwezenlijkte oogmerken en gewonnen veldslagen, niet door degenen die een briljant begin maakten, of een indrukwekkende eerste stelling innamen, maar door degenen die het vermogen hadden om vastberaden te blijven, geduldig de hindernissen te boven te komen, standvastig te zijn in hun pogingen.

De Heilige Schrift biedt een zegen van onschatbare waarde aan degenen die het Evangelie van Christus aannemen en die tot het einde toe volharden. Niet een enkele keer, maar meerdere malen maakt de Heilige Schrift melding hiervan. Een van de talrijke passages betreffende deze vermaning en haar zegen, luidt als volgt: „En indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is“ (Leer en Verbonden 14: 7).

Het eeuwige leven is een gave Gods welke iedere Heilige der Laatste Dagen, die waardig is zo te worden genoemd, verlangt te verkrijgen. Maar in deze gecompliceerde wereld van moeilijkheden en beproeving, en daar wij worden belemmerd door menselijke zwakheden en onvolmaaktheden, is het niet steeds eenvoudig om het gehele leven door te volharden. Dit te doen vereist een vast geloof, sterke overtuigingen, een *sterk* karakter. Vaak is mislukking ons deel doordat wij blind zijn geworden voor het feit dat er zich verkeerde denkwijzen hebben ontwikkeld, en dat geleidelijk een gedragslijn tegen de wil van God is aangenomen. Vervolgens zijn wij geneigd deze te rechtvaardigen zonder ons bewust te zijn dat wij ons leven verkeerd beïnvloeden.

Mag ik u een interessante ervaring vertellen? Zoals velen van u weten, is door de Broeders machtiging gegeven om onder bepaalde omstandigheden Zustershulpverenigingen te organiseren in verpleeginrichtingen of eigen woningen voor oudere zusters. Op zekere dag bezocht ik een dergelijke Zustershulpvereniging. De leden varieerden in leeftijd tussen en vijfenzeventig en negentig jaar. Zij waren ambulante, helder van verstand, en enthousiast over hun vereniging. De les was uit de Leer en Verbonden en werd gevolgd door het geven van getuigenissen. De zusters namen op intelligente wijze deel aan de lesbesprekingen. Hun bijdragen gaven blijk van

een kennis van de leer van de Kerk en vertrouwde met de beginselen van het Evangelie, eveneens van rijke levenservaring. Het was een heerlijke vergadering. Toen was het tijd voor de getuigenissen. Iedere zuster die sprak, stuk voor stuk, bad dat zij tot het einde toe zou volharden. Terwijl ik hun intelligent begrip van het Evangelie overdacht, zoals bewezen door de lesbespreking, en terwijl ik overwoog hoe ver gevorderd het leven voor de meesten hunner al was, dacht ik, waarom zouden zij bidden om tot het einde toe te mogen volharden? Dat is toch zeker al gebleken.

Later echter, toen ik met sommige van hen een persoonlijk gesprek had, merkte ik dat zij niet helemaal onberispelijk waren; dat zij de neiging hadden zich te verontschuldigen voor het gebrekkige naleven van de Evangeliewetten, wegens hun leeftijd en omstandigheden.

Dit zijn een paar belangwekkende opmerkingen van deze zusters terwijl ik met hen sprak:

Een zuster zei: „Naast de Zustershulpvereniging hebben wij hier in het tehuis ook Avondmaalsvergadering, maar daar ga ik nooit heen. Op mijn leeftijd hoeven ze tegen mij niet meer te preken.“ Ik vroeg, „Heeft u dan geen behoefte om deel te nemen aan het Avondmaal?“ „Nee,“ antwoordde de zuster onverschillig, „Ik vind, dat het er op mijn leeftijd niet meer op aankomt.“

Een andere zuster zei, „Ik wil ver-

huizen naar een enigszins beter tehuis, ik kan het mij veroorloven. Ik heb niemand waaraan ik mijn geld kan besteden dan mijzelf. Mijn familie heeft het niet nodig en het interesseert mij niet meer om dingen voor anderen te doen die geld kosten. Ik betaal zelfs geen tiende. Ik geloof niet dat de Heer het verwacht van iemand op mijn leeftijd."

Nog een andere zuster, die thee zat te drinken toen ik bij haar kwam, zei, „Ik leef zowat op thee. Als jongere vrouw zou ik voor niets ter wereld een kop thee hebben aangeraakt, maar ik geloof niet dat het mij nu zal worden aangerekend."

En nog een andere zei, terwijl wij voetstappen bij de deur hoorden, „Ik hoop dat het mijn dochter niet is. Zij komt alleen maar omdat zij bang is voor kritiek als zij het niet doet. Zij houdt niet veel van mij en ik evenmin van haar."

Nog een laatste opmerking: „Ik lijk met de dag wel zwakker te worden, zo lijd ik onder die pijn. Vroeger liet ik mij zelven door de ouderlingen, maar ik geloof er niet meer in."

Het bijwonen van de Avondmaalsvergadering, deelnemen aan het Avondmaal, vernieuwen van onze verbonden, het betalen van tienden, inacht nemen van het Woord van Wijsheid, liefde voor het gezin, priesterschapsbediening — allemaal fundamentele wetten van het Evangelie — waren door deze of gene zuster prijsgegeven met een gerechtvaardigd gevoel; toch had ieder van haar oprecht gebeden om tot het einde toe te mogen volharderen.

Wellicht kunnen wij met deze zusters en hun omstandigheden meevoelen en hun handelingen begrijpen, toch dienen wij in te zien dat zij met hun volle verstand het niet nakomen van Gods wetten rechtvaardigden. De vraag doet zich nu voor, „Heeft de Heer ooit een pensioensleeftijd ingesteld wat betreft het bewaren van Zijn geboden?"

Het is ook niet alleen tijdens de latere jaren van het leven dat mensen onachtzaam worden. Ook in de jongere jaren zijn er die hun verbonden ontoren, verslapen in hun verdediging van het recht, ongehoorzaam zijn aan geboden waarvan zij het belang kennen, en hun ontrouw aan de leer

van de Kerk wegredeneren. Maatschappelijke druk, de verlokkingen van de mode, het verlangen om als anderen te zijn met wie men graag bevriend zou willen zijn maar die niet dezelfde principes hebben, tegenspoed, onvervulde vooruitzichten, teleurstelling — al deze dingen oefenen bij tijd en wijle een zware druk op ons uit en veroorzaken een breuk op een zwak waardoor voor Satan de deur geopend wordt.

Soms gedragen wij ons tegen de leer van de Kerk met het gevoel, „Ik weet dat dit niet juist is, maar ik ben niet van plan om hier een gewoonte van te maken. Een enkel keertje hindert niet.". Maar dat enkele keertje wordt alras meerdere malen, en ontwikkelt zich tot een gewoonte. Bovendien, als men toegeeft op het ene punt, wordt het tevens gemakkelijker om op een ander punt toe te geven. Ik vraag u, „zou het niet gemakkelijker zijn voor iemand die de Avondmaalsvergadering niet meer regelmatig bijwoont om het belang van de Sabbatheiliging uit het oog te verliezen? Ik vrees van wel. Aldus dringt de dwaling op listige wijze ons leven binnen en de beloofde zegeningen voor degenen die tot het einde toe volharderen, zijn in gevaar.

Hoe dan kunnen wij de valstrikken vermijden die ons afvoeren van het smalle rechte pad? Hoe komen wij aan de kracht die het ons mogelijk zal maken om tot einde toe te volharderen?

Ten eerste zou ik voortdurende activiteit in de Kerk aanraden, ten volle benuttend onze mogelijkheden en capaciteiten.

Ik zou bestudering van de schriften aanbevelen, met speciale aandacht voor de beloofde zegeningen die volgen op gehoorzaamheid aan de verschillende geboden. Wat zou nog begeerlijker kunnen zijn dan de zegeningen, beloofd door de Heer in afdeling 89 van de Leer en Verbonden, voor gehoorzaamheid aan het Woord van Wijsheid:

En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

En ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden (Leer en Verbonden 89: 18–21).

Let eens op de belofte aan de tien-debetaler in het boek van Maleachi:

Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmede, zegt de Heer der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van den hemel zal openen en zegenen in overvloed over u uitgieten (Maleachi 3: 10).

Voor degenen die door persoonlijke ervaring overtuigd moeten worden, laat hen de woorden van Alma ter harte nemen:

Doch ziet, als gij uw talenten wilt opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen (Alma 32: 27).

Ik wil u eraan herinneren dat geestelijke kracht voortvloeit uit het waardig deelnemen aan het Avondmaal. Dit doen wij wanneer wij de vergadering bijwonen die de Heer voor ons verplicht heeft gesteld — de Avondmaalsvergadering.

Zou het ook niet goed zijn om van tijd tot tijd eens stil te staan bij onze zegeningen en niet bij de beproevingen van ons leven? Laat ons de talloze keren bedenken dat onze gebeden verhoord zijn geweest, tegen de enkele keer dat de Heer in zijn wijsheid misschien negatief heeft geantwoord.

Laat ons de neiging vermijden op grond van ongunstige persoonlijke omstandigheden, ongehoorzaamheid aan Gods geboden te rechtvaardigen, zoals wij een plaag zouden vermijden.

Het zou ook nuttig kunnen zijn te onthouden dat kracht groeit door oefening en dat de Heer degene helpt die ijverig Zijn hulp zoekt door vasten en gebed.

Ondanks tegenspoed in het leven en de moeilijkheden op het pad van hen die getrouw streven om te volhar-

den, kan succes toch worden bereikt; mensen kunnen hindernissen overwinnen en zij kunnen standvastig zijn in hun geloof en in hun gehoorzaamheid aan de wetten van de Vader.

De Bijbel geeft ons een indrukwekkend voorbeeld met het relaas van Jozef, de zoon van Jakob. Jozef werd geboren toen zijn vader al oud was. Door toedoen van zijn broers bevond hij zich uiteindelijk in Egypte, aan het hof van Potifar. Stelt u zich deze jongen voor, die door zijn vader met een boodschap naar zijn broeders werd gestuurd, hen tegemoet ging met de volkomen arge-loze openhartigheid van broederlijke genegenheid, en tot de ontdekking kwam dat zij zijn tegennatuurlijke vijanden waren, verteerd door haat jegens hem en vastbesloten zich van hem te ontdoen. Een kanttekening in de Bijbel zegt:

Het is onmogelijk dat louter afgunst . . . of de kindse partijdigheid van hun aller vader hen zou hebben kunnen prikkelen tot een dergelijke graad van waanzinnige wrok . . . Hun haat tegen Jozef moet teweeg zijn gebracht door een afkeer . . . van zijn voortreffelijkheden die zijn karakter en gedrag een voortdurende berisping deden zijn voor het hune . . .

In het Egyptische huishouden, het huishouden van een afgodendienaar, had de jongen te kampen met vreemde toestanden. Alhoewel hij gescheiden was van zijn vader Jakob, was hij niet gescheiden van zijn hemelse Vader. Trouw en ijverig diende hij God, en bewaarde zijn geboden. Soms bezorgde dit hem aardse voordelen. Maar het gebeurde ook dat het hem in grote nood bracht — zelfs gevangenschap (Genesis 41 : 14).

Maar de Here zegende Jozef al de dagen van zijn leven om zijn getrouwheid en door hem werd ook zijn vaders huis gezegend. Jozef's protesterende woorden tegen de vrouw van Potifar toen zij hem het schandelijkste voorstel deed dat ooit een vrouw aan een man kan doen, waren typerend voor zijn reactie op ieder kwaad dat hem overviel: „Hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God?” (Genesis 39 : 9)

Jozef leefde nog tachtig jaar na zijn verheffing tot opperste macht van Egypte, voortdurend het bewijs leve-

*Niet door kracht,
maar door volharding
heeft men grootse
daden tot stand
gebracht.*

- Samuel Johnson

rend van zijn geloof en de zekerheid van de belofte van de Heer aan degenen die zijn geboden bewaren. Zijn gehele leven werd gekenmerkt door rechtchapenheid van woord, gestaafd door nauwgezet en rechtvaardig gedrag.

In het Nieuwe Testament leren wij van Paulus — aanvankelijk een vervolger van de Christenen, daarna een toegewijd volgeling van Christus, een leraar, een zendeling, een apostel — die aan het einde van zijn leven met vertrouwen kon zeggen:

Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welken te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad (II Timotheüs 4 : 7–8).

Het Boek van Mormon geeft ons vele frappante voorbeelden van mannen die het geloof behielden en tot het einde toe volhardden. Lehi, Jakob, Mormon, Enos — met wie de Here een verbond sloot ten behoeve van de Lamanieten, wegens zijn getrouwheid — Abinadi, en nog anderen.

Mag ik uw geheugen oprispen wat betreft Abinadi? Abinadi was een Nephietische profeet die de Heer riep in het land Nephi-Lehi om het boze volk van Koning Noach te berispen voor zijn zonden. Zijn stoutmoedige veroordelingen van hun verfoeilijkheden liepen uit op zijn gevangenzetting. De verdorven priesters riepen om zijn dood . . .

En zij stonden op en trachtten hem te vatten; maar hij weerstond hen en zeide tot hen:

Raakt mij niet aan, want God zal u slaan, indien gij mij aangrijpt; want ik

heb de boodschap, waarmede de Heer mij heeft uitgezonden, nog niet verkondigd . . . daarom zal God niet toelaten, dat ik op dit ogenblik zal worden omgebracht (Mosiah 13 : 2–3).

De schrift vertelt ons verder dat zij geen macht hadden hem te doden doordat hij onder hemelse bescherming stond. In zijn nederigheid onthult Abinadi zijn algehele overgave aan het werk van de Heer in deze woorden:

Maar ik volleindig mijn boodschap; en dan doet het er niet toe, waar ik heen ga, als ik maar zalig word (Mosiah 13:9).

Getrouw tot aan de marteldood, zou toch zeker de belofte van zaligmaking aan degenen die tot het einde toe volhardden, de zegen van Abinadi zijn.

Ook deze bedeling biedt vele voorbeelden van hen die de kracht hadden om te volharden tegenover grote beproeving en lijden. Wij kunnen allen voorbeelden van vrouwen, zowel als mannen, voor de geest halen, sommigen eenvoudige, bescheiden zielen; anderen die vooraanstaande en vertrouwensposities bekleedden.

Laten wij deze getrouwe zielen in gedachte houden om te allen tijde een voorbeeld voor ons te zijn. Zij waren geen verzonnen figuren uit een gefantaseerd verleden. Zij waren mensen, levend in de werkelijkheid van deze wereld, net zoals wij. Laat ieder van ons streven om tot degenen te behoren die getrouw blijven. Inderdaad, het is moeilijk om verleidingen te weerstaan, om ons te verheffen boven onze zorgen en ons geloof sterk te houden. Het is gemakkelijk te bezwijken voor die zonden die voor ons lichaam tijdelijk aangenaam zijn, vooral op onze oude dag; het is niet steeds eenvoudig om standvastig te blijven en de menselijke zwakheid om onze dwalingen te rechtvaardigen, te vermijden. Maar dit kunnen en moeten wij doen als wij de beloofde zegeningen van de Heer aan hen die tot het einde toe volhardden, willen genieten.

Wat zou het prachtig zijn, wat een goede wereld zou dit zijn als wij stuk voor stuk zo zouden leven, dat wij aan het eind van ons leven, met Paulus kunnen zeggen, „Ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden.” Dat wij naar dit doel mogen werken, is mijn oprecht gebed.

vervolg van blz 73

maal wel wat het betekent om een uiting van dankbaarheid te horen of te ontvangen voor iets dat wij hebben gedaan. Onze voorouders hebben een Dankdag ingesteld (de zgn. „Thanksgiving Day“ in het laatst van november). Ik vrees dat sommigen onder ons die dag maar gewoon vergeten.

Ik vraag mij af of wij ons er soms niet aan schuldig maken onze dankbaarheid jegens de Here niet te uiten, evenals die (tien) melaatsen die werden genezen. Wij herinneren ons allemaal immers zo goed die geschiedenis, hoe Jezus tien melaatsen genas, die riepen:

„Ontferm U onzer!

„En een van hen, ziende dat hij genezen was, keerde wederom, met grote stemme God verheerlijkende.

„En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten, Hem dankende; en dezelve was een Samaritaan;

„En Jezus antwoordende, zeide: Zijn niet de tien gereinigd geworden, en waar zijn de negen?

„En zijn er geen gevonden, die wederkeren, om Gode eer te geven, dan deze vreemdeling?“ (Lukas 17 : 15–18)

Zoals Markus Antonius heeft gezegd, sprekende over Caesar, die zijn vriend Brutus onder zijn moordenaren herkende:

„Dit was de grievendste dolkstoot van alle; immers, toen de edele Caesar zag hoe deze hem doorstak, werd hij geheel overmand door zo'n ondankbaarheid, sterker dan verradershanden; toen brak zijn machtig hart.“

(Julius Caesar, 3e akte)

Ik ben er zeker van dat de Here van ons verwacht, dat wij onze dankbaarheid tot uiting zullen brengen voor onze vele zegeningen als wij Hem vragen ons te blijven zegenen en als wij vergeving vragen voor ons falen en bidden om het verlangen en de kracht om het goede te doen.

Wanneer wij bidden is het ook van belang dat wij ons opmaken om alles te doen wat in ons vermogen ligt om het de Here mogelijk te maken onze gebeden te verhoren. Het is zoals mijn vader tegen me zei toen ik nog maar een (kleine) jongen was: „Mijn zoon als je wilt dat je gebeden verhoord zullen worden, dan moet je opstaan en je plicht doen.“

Vaak denk ik eraan hoeveel doeltreffender het zou zijn als de president van ons land zijn volk oproept om een gebedsdag te houden, indien wij allemaal een rechtvaardig leven leidden en bereid waren om God als onze Schepper te erkennen en Zijn gebeden te onderhouden. Velen schijnen hun geloof in God geheel te hebben verloren en anderen trekken Zijn vermogen om onze gebeden te verhoren in twijfel. Weer anderen geloven in en vertrouwen op hun eigen geleerdheid en hun eigen macht en kracht.

Dan zijn er nog diegenen die zijn als de oversten

(der Joden), waarvan sprake is in het Johannes-Evangelie:

„Nochtans geloofden ook zelfs velen uit de oversten in Hem; maar om der Farizeën wil beleden zij het niet; opdat zij uit de synagoge niet zouden geworpen worden.

„Want zij hadden de eer der mensen lief, meer dan de eer van God.“ (Johannes 12 : 42–43)

Laat ons allen acht slaan op de waarschuwing van de Here Zelf, waarin hij aangaande het Amerikaanse continent heeft gezegd:

„Ziet, dit is een verkieselijk land, en welke natie het ook zal bezitten, zal vrij zijn van slavernij en van gevangenschap, en van alle andere natïën onder de hemel, indien zij slechts de God van het land wil dienen, Die Jezus Christus is . . .“ (Ether 2: 12)

Bij deze waarschuwing van de Here hebben wij deze belofte ontvangen:

„ . . . zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“

(Mattheüs 6 : 33)

Wij allen behoren de moed en de vastberadenheid te hebben om evenvals Josua te zeggen:

„ . . . kiest u heden, wien gij dienen zult; . . . maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!“

(Josua 24 : 15)

De Here heeft de ouders bevolen hun kinderen te leren geloof te hebben in Christus, de Zoon van de levende God, en te bidden en oprecht voor de Here te wandelen. Het lijdt geen twijfel dat onze kinderen als hun is geleerd tot een levende God te bidden in Wie zij geloven, gemakkelijker oprecht voor de Here zullen kunnen wandelen.

Ik zal nimmer in staat zijn ten volle mijn waardering tot uitdrukking te brengen tegenover mijn ouders, omdat zij mij hebben geleerd in het verborgen te bidden en samen met hen deel te nemen aan het gezinsgebed. Mijn moeder leerde het mij aan haar knie. Zij liet mij voelen en weten dat ik werkelijk sprak tot de Here, tot onze Schepper en onze Vader in de hemel en dat Hij weet had van mijn daden, mijn wensen en mijn behoeften. Er werd mij geleerd dat ik mijn oprechte dank moest uitspreken, om vergeving moest vragen en om kracht om het goede te kunnen doen. Dit is mijn leven lang altijd een grote kracht voor mij geweest en tegenwoordig bid ik nog ijveriger dan ooit tevoren dat de Here mij bij mijn werkzaamheden zal leiden en besturen, zodat al wat vader de Here te horen aanroepen en hem werkelijk ik doe voor Hem aanvaardbaar zal zijn.

Als ik er aan terugdenk hoe wij met ons gezin elke ochtend en avond in gebed neerknielden, dan besef ik pas wat het voor ons als kinderen betekende, onze

tot Hem te horen spreken, waarbij hij zijn dankbaarheid betuigde en de zegeningen des Heren afsmeekte over zijn gewassen en over zijn kudden en over al wat wij ondernamen. Het gaf ons altijd grotere kracht om verleidingen te weerstaan wanneer wij bedachten, dat wij dit 's-avonds aan de Here zouden moeten vertellen.

In elk willekeurig gezin zal het gezinsgebed de gezinsleden dichter tot elkaar brengen en aanleiding geven tot een betere verstandhouding tussen vader en moeder, ouders en kinderen en tussen de kinderen onderling. Als kinderen voor hun ouders bidden, zal dit hun meer waardering voor hun ouders geven en als zij voor elkaar bidden, zullen zij zich meer één met elkaar voelen, vooral als zij beseffen dat zij werkelijk tot hun Vader in de hemel spreken, terwijl zij op hun knieën liggen bij het gezinsgebed of als zij ieder voor zich in het verborgen bidden. Op zulke ogenblikken vergeten wij onze onderlinge verschillen en denken wij aan het beste in anderen, dan bidden wij voor hun welzijn en om kracht om onze zwakheden te overwinnen.

De Here heeft ons deze vermaning gegeven:

„Bid steeds, opdat gij niet in verleiding komt en uw loon verliest.

„Wees getrouw tot het einde, en zie, Ik ben met u. Deze woorden zijn niet van een mens of van mensen, maar van Mij, Jezus Christus, uw Verlosser, door de wil des Vaders.” (L. & V. 31 : 12–13)

Voorts heeft de Here gezegd:

„ . . . een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel.” (Jakobus 5:16)

Vaak heb ik mij afgevraagd en getracht deze vraag te beantwoorden: „Waarom weigeren sommige mensen te bidden? Is het omdat zij menen dat ze er geen tijd voor hebben?” Ik kan me nog heel goed herinneren hoe er op zekere dag een vader bij mij kwam om te spreken over zijn oudste zoon, met wie hij enige moeilijkheden had. Het was wel een goede jongen, maar hij begon ongezeglijk te worden. Ik vroeg aan die vader of ze thuis geregeld hun gezinsgebed hielden. Zijn antwoord was: „Och nee, zo af en toe maar eens. Weet u, we hebben het te druk en we gaan op verschillende tijden naar ons werk en het is dus wel buitengewoon moeilijk voor ons gezin om bij elkaar te komen voor een gezinsgebed.”

Ik heb hem toen gevraagd: „Als u nu eens zou weten dat uw zoon ziek was, doodziek, zou u dan kans zien om uw gezin een week lang iedere avond en ochtend bij elkaar te krijgen om te bidden voor het behoud van zijn leven?” Hij zei: „Ja, natuurlijk wel.”

Vervolgens heb ik getracht hem uit te leggen, dat men een zoon ook anderszins kan verliezen dan door

de dood. Ik maakte hem ook duidelijk, dat waar gezinsleden samen bidden, zij doorgaans ook dicht bij elkaar blijven en dat hun idealen dan hoger zijn, dat zij zich dan veiliger voelen en grotere liefde voor elkaar koesteren.

De volgende vraag is: „Voelen ze zich te onafhankelijk, te flink of te pienter en menen ze het wel alleen af te kunnen? Of schamen ze zich ervoor om God aan te roepen? Denken ze soms dat dit blijk geeft van zwakheid? Of geloven ze niet in God of hebben ze geen vertrouwen in Hem? Kan het ook zijn dat zij hun vele zegeningen niet naar waarde weten te schatten: Of gevoelen zij zich niet waardig?”

Als men zich niet waardig gevoelt, moet men zijn zwakheden erkennen, berouw tonen, zich bekeren, zich verbinden om voortaan het goede te doen en om leiding vragen.

Komt het doordat sommigen niet weten hoe ze moeten bidden? Als dat zo is, dan zou ik u willen aanraden om in het verborgen tot uw hemelse Vader te gaan. Stort uw hart voor Hem uit. Bid geregeld, zodat u er in thuis begint te geraken en zich op uw gemak kunt voelen wanneer u met Hem in gemeenschap treedt. Al wat men behoeft te doen is zijn gevoelens onder woorden brengen, die de Here wel kan begrijpen. Hij heeft ons allen uitgenodigd om regelmatig tot Hem te gaan en Hij heeft beloofd dat Hij onze smeekbeden zal horen.

Moroni, de profeet van veleer, heeft ten aanzien van het Boek van Mormon het volgende gezegd:

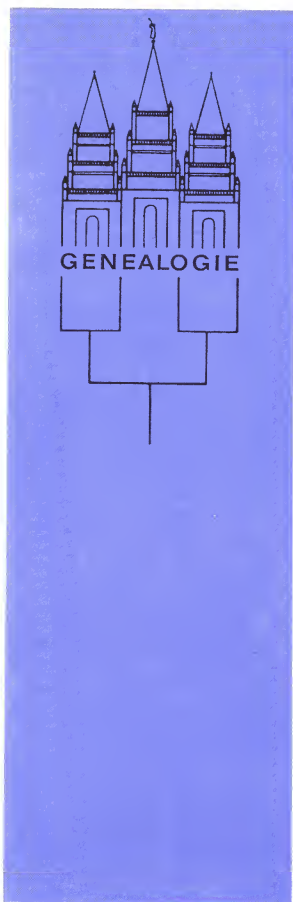
„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.

„En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moroni 10:4–5)

Deze belofte geldt voor ons allen als wij ons slechts willen bekeren en tot de Here willen gaan, wetende dat Hij ons gebed kan horen en er ook naar zal luisteren en dat Hij onze gebeden zal beantwoorden. Wij allen moeten ons er van bewust zijn dat wij Gods kinderen zijn en dat Hij nog steeds evenveel belang in ons stelt als ooit tevoren. Nog altijd verhoort Hij de gebeden der rechtvaardigen en die van hen die zich beijveren Hem te zoeken.

Dit is mijn getuigenis tot u. Mogen wij ons allen verootmoedigen en Hem ijverig zoeken door middel van het gebed en vervolgens oprecht voor Hem wandelen, opdat wij tot de onsterfelijkheid en het eeuwige leven geleid mogen worden. Dat bid ik nederig en oprecht, in de naam van Jezus Christus, Amen.

Kinderen van het verbond

Jakob, zoon onder het verbond van Izaak, zoon van Abraham, de vader der getrouwen, werd de vader van twaalf zonen. Op een na de jongste van deze was Jozef, zoon van Rachel. Zijn vader hield meer van Jozef dan van al zijn overige kinderen. Daarom haatten zijn broeders de bevoorrechte zoon. (Genesis 37: 3-4)

Eens droomde Jozef dat hij en zijn broeders in het veld schoven bonden en zijn schoof richtte zich op en stond overeind en de schoven van al zijn elf broeders vertelde, haatten zij hem meer dan ooit en zeiden: „Wilt gij soms koning over ons zijn? Wilt ge soms over ons heersen?“ (Genesis 37: 7-8)

Hun vijandigheid tegen Jozef nam toe door zijn rechtvaardigheid en de genade die hij had gevonden bij God. Zoals de schriftuur verhaalt: „En zij zagen hem van verre. Maar voordat hij bij hen gekomen was, smeedden zij een aanslag tegen hem om hem te doden. Zij zeiden tot elkander: Zie, daar komt die aardsdromer aan. Nu dan, komt, laten wij hem doden, en in een van de putten werpen, en laten wij dan zeggen: een wild dier heeft hem verslonden. Dan zullen wij zien, wat er van zijn dromen terecht komt.“ (Genesis 37: 7-8)

Ruben, de oudste broeder, overreedde hen zijn leven te sparen. Zij wierpen hem in een put en later, op Judas voorstel, verkochten zij hem als slaaf aan een voorbijtrekkend gezelschap Ismaëlitische kooplieden, die hem naar Egypte voerden.

Jozef was dienstbaar gedurende zijn gevangenschap en werd later, wegens valse mensen in de kerker geworpen. Door de goedheid Gods werd hij uit de gevangenis bevrijd, vond hij genade in de ogen van Faraö en werd verheven tot een groot heerser in het land, overtroffen in macht alleen door Faraö zelf. Toen de kinderen van Israël omkwamen door de hongersnood, hoorden zij van de overvloedige voorraden in Egypte, die onder het verstandige beleid van Jozef waren bijeengebracht en de broeders kwamen en bogen neer voor Jozef, zo de droom vervullend die Jozef eerder in zijn leven had gekregen. Door Jozef werd het Huis van Israël gered en bewaard.

Aan de eerstgeborene zoon van een Israëlisch gezin werden de zegeningen en geboorterecht gegeven, welke de meest uitgelezen zegeningen waren. De zegen was alleen de zijne als hij getrouw bleef. Ruben was de eerstgeborene van Jakob, maar hij verspeelde zijn zegen door overtreding, dus „werd het geboorterecht gegeven aan de zonen van Jozef, de zoon van Israël“, want hij had bewezen de getrouwste van allen te zijn.

Jakob, als vader en patriarch, zegnende zijn kinderen in zijn ouderdom. Over Jozef en zijn afstammelingen heeft hij de grootste zegeningen uitgesproken, zeggende dat hij een groot nageslacht zou hebben; dat hij zou volharden en gedijen door alle beproevingen heen; en dat zijn erfdeel zou reiken tot aan het einde der eeuwighe heuvelen.

Jakob adopteerde Jozefs twee zonen, Manasse en Efraim, als de zijne

en gaf hun een zelfde deel in Israël als waren zij wezenlijk zijn eigen zonen geweest. (Genesis 48: 5). Hij zei tegen hun vader Jozef, „Breng hen toch tot mij, opdat ik hen zegene.“ „En Jozef nam hen beiden, met zijn rechterhand Efraïm aan Israëls linkerhand en hij bracht hen dichterbij hem“. Israëls ogen waren dof geworden van ouderdom en hij kon nauwelijks zien. Toch strekte hij zijn rechterhand uit, en legde hem op het hoofd van de jongste, Efraïm, en legde zijn linkerhand op Manasses hoofd; „hij legde zijn handen kruiselings, ofschoon Manasse de eerstgeborene was.“

Jozef zag het en dacht dat zijn vader zich vergiste en probeerde de stand van zijn vaders handen te veranderen, zeggende, „niet deze, mijn vader, want deze is de eerstgeborene, leg uw rechterhand op zijn hoofd“. En zijn vader weigerde en zei, „Ik weet het, mijn zoon, ik weet het; hij zal ook tot een volk worden en hij zal ook groot worden; nochtans zal zijn kleinste broeder groter worden dan hij, en zijn zaad zal een volle menigte van volkeren worden.“ En hij plaatste Efraïm voor Manasse. (Genesis 48: 17–19)

De kinderen van Efraïm, evenals hun vader Jozef, werden in gevangenschap weggevoerd en verstrooid onder de volkeren. Toch zijn zij, als erfgenamen van de „eerstgeborene“ de eersten die verzameld worden om in de laatste dagen de waarheden van het Evangelie te omhelzen. Zij dragen het priesterschap van God door afstammingsrecht en door hun getrouwheid. Zij brengen het Evangelie van zaligheid naar de volkeren der aarde en zijn bezig met het vergaderen van

het verstrooide Israël. Zij hebben het Boek van Mormon met zijn verlossende boodschap van hoop en zaligmaking voor de Lamaniëten; zij bezitten de sleutelen voor het schenken van de hogere zegeningen van het priesterschap in de tempels van de Heer; en de stammen van Israël, evenals hun voorvaders naar Jozef kwamen om de zegeningen van het leven te ontvangen, zo zal Israël nog uit de noordelijke landen komen naar Zion om neder te vallen en met heerlijkheid te worden gekroond door de handen van de kinderen van Efraïm van de laatste dagen. (Leer en Verbonden 133: 22–30)

President Brigham Young had dit zelfde begrip omtrent de plaats die de afstammelingen van Efraïm zouden innemen in de laatste dagen. Hij zei, „Het is het Huis van Israël dat wij zoeken, en het is ons onverschillig of zij uit het oosten, het westen, het noorden of het zuiden komen; uit China, Rusland, Engeland, Californië, Noord of Zuid Amerika, of een andere plaats; en het is die zelfde knaap op wiens hoofd Vader Jakob zijn handen legde, die het Huis van Israël zal behouden.“ (Journal of Discourses 2: 268)

Met deze waarheden om ons te leiden in ons denken, kunnen wij beginnen te begrijpen, waaraan de profeet Obadja dacht toen hij zei, „Maar op den berg Sions zal er ontcoming zijn, en hij zal een heiligheid zijn; en die van het huis Jakobs zullen hun erfgoederen erfelijk bezitten . . . En er zullen heilanden op den berg Sions opkomen, om Ezau's gebergte te richten; en het koninkrijk zal des Heeren zijn.“ (Obadja 17, 21)

Wij van Israël die vergaderd zijn, en vergaderd worden in het Evangelienet, zijn die zonen van Efraïm, aan wie het priesterschap werd beloofd door afstamming en door persoonlijke rechtvaardigheid. Wij komen voort uit iedere natie opdat wij verlossers zouden kunnen worden voor het Israël der laatste dagen, evenals onze vader Jozef het voor Israël was in het land van Egypte. Wij zijn die heilanden die zullen komen op de berg Sion en de goddelijke, verlossende verordeningen van het Evangelie zullen verrichten voor onze voorvaders opdat Israël zou kunnen worden verlost en geheiligd en voorbereid voor de beloofde heerlijkheid die de getrouwen te wachten staat. Al deze beginselen staan in verband met het huis van de Heer en ons verlossingswerk voor onze doden.

Inspiratie, openbaring aan de ziel, is de rots waarop de mens zijn getuigenis moet bouwen.

- David O. McKay

komsten nog worden waargenomen door de leden van de vier priesterschapscommissies, te weten voor het zendingswerk, het huisonderwijs, de welzijnszorg en de genealogie. Met ingang van 1 januari a. s. zullen deze commissies worden ontbonden en door het Eerste Presidentschap eervol worden ontslagen.

In zijn toespraak tot de priesterschapsvergadering deelde br. Lee mede, dat te beginnen in januari 1968, er bij ringconferenties alleen maar één algemene zondagochtendzitting zou zijn, „die door alle leden van de ring dient te worden bijgewoond.“ Hij zei, dat er tevens zittingen zouden zijn voor speciaal daartoe uitgekozen leiders in de late zaterdagmiddag en -avond. Vervolgens verklaarde ouderling Lee: „Er zullen Algemene Autoriteiten worden afgevaardigd naar twee van de vier driemaandelijke ringconferenties en wanneer deze aanwezig zijn, zullen zij natuurlijk over deze vergaderingen presideren en er de leiding op zich nemen. Evenals thans het geval is zal de ringpresident bij afwezigheid van Algemene Autoriteiten zich houden aan een programma dat in grote lijnen vooraf voor de conferentie is opgesteld.“

Ouderling Lee deelde eveneens mede, dat na 1 januari de ringconferenties niet langer zullen worden bezocht door algemene hoofdbesturen, maar dat deze wel de regionale vergaderingen zullen blijven bezoeken. Hij voegde hieraan toe, dat „driemaandelijke ringconferenties uitgebreider zullen worden gebruikt voor de scholing van leiders, waaronder ook een beperkte doch belangrijke opleiding door Algemene Autoriteiten van nieuw-benoemde bisschoppen en andere ringleiders, dit in plaats van de namiddagzitting van de ringconferentie.“

„In alle wijken of gemeenten van iedere ring zullen voortaan op de zondag van de ringconferentie 's avonds en in de late namiddag avondmaalsvergaderingen worden gehouden“, zei ouderling Lee.

Voorts werd bekend gemaakt dat de vier programma's uitgaande van de priesterschap, te weten het zendingswerk, de genealogie, het huisonderwijs en de welzijnszorg, een voorname rol zullen spelen op de regionale vergaderingen, die in elk district tweemaal per jaar gehouden zullen worden. De zo juist benoemde regionale vertegenwoordigers van de Twaalven zullen presideren over deze regionale vergaderingen en verantwoordelijk zijn voor de voorbereiding der programma's.

Inzake de opleiding van leiders tijdens ringconferenties heeft ouderling Lee het volgende gezegd:

„Bij de driemaandelijke ringconferenties zal de zaterdagavond zijn gewijd aan voorlichting met betrekking tot het handboek, de vier priesterschapsprogramma's en algemene leiderschapsbeginselen

en -bekwaamheden. Bij leiderschapsvergaderingen voor priesterschapsdragers in de ring zal ook enige tijd worden uitgetrokken voor een dergelijke scholing. Wij hopen dat de ringpresidenten in diezelfde geest zullen komen tot het organiseren van studieklassen in leiderschap voor alle bisschoppen, priesterschapsleiders in wijken en ringen en voor leiders van hulporganisaties.“

Wanneer wij onszelf al niet kunnen maken, zoals wij zouden willen zijn, hoe kunnen wij dan verlangen, dat een ander precies zo zou zijn, als wij het graag zouden willen hebben?

Anderen zien wij graag volmaakt, maar zelf willen wij niets doen om onze gebreken te verbeteren.

Wij willen, dat anderen streng worden terechtgewezen, maar zelf willen wij van geen terechtwijzingen horen.

Wij maken bezwaar tegen de grote vrijheid, die anderen zich veroorloven, maar intussen willen wij niet, dat ons iets onthouden wordt van hetgeen wij begeren.

Anderen willen wij door allerlei voorschriften aan banden leggen, maar zelf dulden wij niet, dat ons ook nog maar één beperking wordt opgelegd.

Uit dit alles blijkt wel heel duidelijk, hoe zelden wij de naaste en onszelf met dezelfde maatstaf meten.

(Uit: De navolging van Christus, van Thomas à Kempis, hoofdstuk 16)

Vaardige handen die van aanpakken weten

Terwijl de jonge zending de stof-fige weg af sjokte, in zijn eentje op pad naar het Wolf Point-Reservaat, dacht hij diep en ernstig na.

Hij herinnerde zich hoe opgetogen hij was geweest toen hij op zending werd geroepen. Hij dacht terug aan zijn droom hoe hij zou prediken in een grote moderne stad of misschien zou uitvaren naar een eiland in de Stille Oceaan, waar hij de betovering zou ondergaan van het ver-van-huis-zijn, de omgang met inlanders en het tropische leven.

Nu was hij echter hier, op zoek naar een Indiaans opperhoofd van Wolf Point, in een omgeving die wel wat geleek op de boerderij van zijn vader en die in zijn ogen al even weinig interessant was. Bovendien deed het gerucht de ronde dat deze Lamaniëten de zendingen of welke blanke dan ook, niet vriendelijk gezind waren, om de eenvoudige reden dat ze blank waren. Het opperhoofd gaf iedere blanke te verstaan dat hij aan zijn kant van de omheining zou blijven als de blanken aan hun kant bleven.

Deze omheining, of de officiële begrenzing, volgde de jongeman nu, in de hoop dat hij spoedig aan een hek zou komen waardoor hij het reservaat zou kunnen betreden om de Indianen te benaderen met de boodschap van het Evangelie. Op dat punt aangekomen, durfde hij bijna niet verder te denken. In zijn gebeden had hij die morgen alleen gevraagd, of er „een weg geopend mocht worden voor het prediken van het woord des Heren.“ Bijna werd hij ertoe gedreven terug te keren en het op te geven door zijn tegenzin om in dit land te prediken, zijn vermoeidheid na zijn lange voetreis en zijn heimwee, alsmede het gevoel dat hij toch eigenlijk een vruchteloze tocht had ondernomen.

Hij wierp een vluchtige blik op de omheining, naar de Indiaanse pony's aan de overzijde daarvan, en naar het vee dat al grazend op weg was naar de afscheiding van de buitenwereld. Plotseling bemerkte hij dat de afrastering op één plaats doorbroken was. Een deel van het prikkeldraad, een paar van de cederhouten paaltjes en een heel stuk van het rasterwerk ter versterking van de heining droeg de sporen van het uitbreken van dieren, die dol van schrik en angst de heining daar ter plaatse hadden vertrappt.

Thuis zou een dergelijke toestand hebben vereist dat hij alles even opzij zette om de afrastering te repareren alvorens er dieren konden weglopen of nog meer schade aan de heining kon worden toegebracht. Nu was hij echter hier, gekleed in zijn donkere pak, voorbestemd om het Evangelie te prediken en niet om met zijn handen te werken; wat moest hij doen? Maar toen, heen en weer geslingerd tussen zijn ingeworteld plichtsgevoel om dergelijke karweitjes op te knappen en de vóór hem liggende taak om te prediken, die hij misschien wel onbewust nog wat wilde uitstellen, besloot hij de heining te herstellen.

Hij trok zijn jas uit en hing die netjes aan een paaltje. Terwijl hij zijn stroptas losmaakte en zijn hemsd-mouwen opstroopte, toog hij toen aan de arbeid. Het werk vorderde slechts langzaam, zo zonder schop of tang. Het zweet gutste langs zijn gezicht en hij kreeg blaren in zijn handen. In een ogenblik waren zijn beste schoenen stoffig en vertoonden ze diepe krasen en zaten de opslagen van zijn broek vol aarde en onkruid. De onberispelijke prediker van een uur geleden was nauwelijks meer te herkennen. Ook innerlijk herkende hij zichzelf bijna niet meer. Nu hij hele-

President Oscar A. Kirkham vertelde altijd graag de geschiedenis van de zending die de omheining herstelde bij de Wolf Point-Indianen. Men kan dit verhaal lezen zoals hij het heeft verteld in zijn boek „Say the Good Word“ (Spreek het goede woord), blz. 19.

maal in dit hoognodige karwei opging, voelde hij geen medelijden meer met zichzelf.

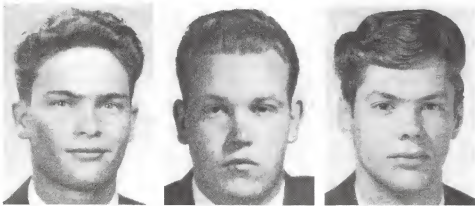
Terwijl hij zijn rug rechte en met vuile en pijnlijke handen zijn gezicht afveegde, keek hij met diepe voldoening naar het gerepareerde gedeelte van de afrastering. Toen schrok hij op door de aanblik van een Indian, die hem stilletjes gadesloeg vanaf de rug van een pony.

Hoe lang de Indian hem zo had zitten observeren kon de jongeman niet raden. Misschien had hij hem er wel van verdacht dat hij bezig was geweest de heining af te breken en had geprobeerd het vee en de paarden te stelen. Misschien had hij zijn bezittingen wel met de inzet van zijn eigen leven willen beschermen! De zending echter, die vond dat hij er maar het beste van moest zien te maken, trok zijn jas aan en liep op te Indiaan toe.

Uit de onaandoenlijke gelaatsuitdrukking van de man kon de zending niet opmaken of hij hier met een vriend of een vijand te doen had, maar toen hij naderbij kwam, sprong de Indian van zijn paard af en leidde het bij de teugel om de hersteller van de omheining tegemoet te treden. Toen zij tegenover elkaar stonden, hield de Indian halt en zei: „U maakt mijn heining. U rijdt mijn paard.“

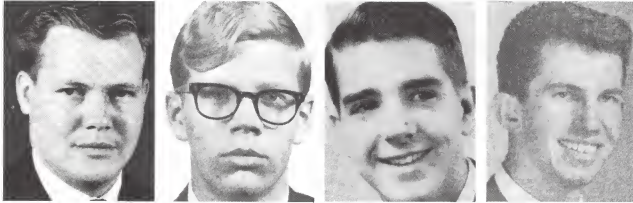
Het gebed van die ochtend was verhoord! Hij had een vriend gemaakt. Er was een opening gekomen voor het prediken van het woord des Heren!

Tijdens de gehele duur van zijn voorspoedige zending, kon deze voorheen weerstrevende bedienaar des Woords beschikken over het paard van het opperhoofd. Telkens weer bracht de Indian zijn luisterende stamgenoten in herinnering: „Hij maken mijn heining. Hij rijdt mijn paard.“

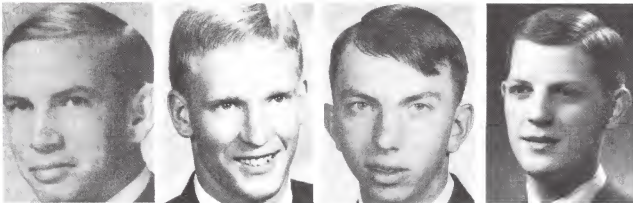

VERTROKKEN

Bell, Douglas,
American Fork, Utah
de Boer, Neldon, Provo, Utah
van der Beek, Ronald,
Idaho Falls, Idaho

Ellison, James R.,
Fredonia, Arizona
Jackson, Richard P.,
Salt Lake City, Utah
Roberts, Stephen K.,
Portland, Oregon
Schow, Brent, Preston, Idaho

Servoss, Kent D., Bountiful, Utah
Staples, Dee R., Eden, Utah
van Tienderen, Cornelis,
Salt Lake City, Utah
Worthington, Boyd, Payson, Utah

AANGEKOMEN

Last, Tine Johanna, Alkmaar
Visser, Dan M., Sandy, Utah

Men kan alleen een jaarlijks of halfjaarlijks abonnement op „De Ster” nemen, daar abonnementen voor een kortere tijdsduur te veel administratieve moeilijkheden met zich mee brengen.

Mededeling:

De abonnementsgelden voor Engelse tijdschriften zijn als volgt:

Improvement Era \$ 3.— per jaar

Instructor \$ 3.— per jaar

Children's Friend \$ 2.50 per jaar

Deze drie tijdschriften kunnen besteld worden bij

79 South State, Salt Lake City, Utah, 84111.

Relief Society Magazine \$ 2.— per jaar

Dit tijdschrift kan besteld worden bij

76 North Main, Salt Lake City, Utah

Church News \$ 3.50 per jaar

Dit tijdschrift kan besteld worden bij

143 South Main, Salt Lake City, Utah, 84111.

Men kan een internationale postwissel voor betaling gebruiken.

Gebeurtenissen in de Nederlandse zending en de Hollandse Ring

December 1967

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Amersfoort

Arkema, Everdina Wilhelmina, 14 december 1967
Hollander, Max Walter, 14 december 1967

Antwerpen

Logiest, Lydia Carolina Augusta, 9 december 1967

Apeldoorn

Engelgeer, Albertus Hendrikus, 29 december 1967

Arnhem

van den Boogaard, René, 22 december 1967
Mathijssen-van Binsbergen, Catharina Maria Antoinette,
22 december 1967

Dordrecht

Pichler-van Herwijnen, Aaltje, 24 november 1967

Haarlem

Bogzaers, Maria Wilhelmina, 13 december 1967

Den Helder

de Boer, Martha Magdalena, 22. december 1967

Hilversum

Bouwman, Jacobus Johannes, 14 december 1967

Maastricht

Hoorenman-Verschoor, Anna Geertruida, 8 december 1967
Veldman, Bernhard, 8 december 1967

Utrecht

Dongen-Percival, Silvia Charlotte Marie, 22 december 1967
Metz, Henrik Ferdinand, 22 december 1967

Zeist

Meijer, Jan Daniel Hendrik, 29 december 1967

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Pieper, Willem Johan, 28 december 1967
Wesseling, Nelly Elise Gudula Anna Catharina, 22 dec. 1967

Den Haag

Bogerman, Jacobus Jan, 14 december 1967
Bogerman-Tybout, Elisabeth, 14 december 1967
Huber, Yvonne Emmy, 14 december 1967
Verkerk, Wouter Jan Willem, 14 december 1967
Verkerk-Kamst, Margiena, 14 december 1967

Rotterdam-Noord

van Berkum, Willy, 13 december 1967

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Antwerpen

Janssens, Sylvain Maria Jacobus Albertus, tot priester,
31 december 1967

Van den Bossche, Benny Jozef Mathilde, tot diaken,
10 december 1967

Arnhem

van Schouwenburg, Robert Hans, tot ouderling, 26 nov. 1967

Brussel

Bouckenooge, Antoon Gustaaf, tot leraar, 17 december 1967
de Schouwer, Leopold Frans, tot priester, 15 november 1967

GEBOORTE

Gouda

Verkaik, Marcel Willem Franciscus, 16 november 1967

Haarlem

de Loor, Erik Olaf, 9 november 1967

Heerlen

Rogers, Corey Lynn, 16 november 1967
Kersten, Bertie, 22 november 1967

GEZEGEND

Antwerpen

Van den Bossche, Bart John Michael, 3 december 1967

Haarlem

Vink, Mary Rose José, 3 december 1967

OVERLEDEN

Ilmuiden

Verstraeten-Geux, Maria Clasina, 9 september 1967

GETROUWD

Gouda

Dijksman, Lijda met Jan Neven, 2 mei 1967

VERLATE AANKONDIGING

Wij zijn verheugd u mede te delen, dat Stijnes Frederik Berend Heijdemann is aangesteld als 2e raadgever in het zendingspresidentschap in Nederland. Na zijn doop in 1956 heeft Pres. Heijdemann verscheidene functies in de Kerk bekleed, o. a. raadgever in de Zondagsschool en president van het bouwfonds in Amsterdam; presiderend ouderling en gemeentepresident in Zwolle, waarna hij tot zijn aanstelling als raadgever in het zendingspresidentschap de districtspresident was van het Overijsselse district. President Heijdemann is doctor in de scheikunde. In 1951 huwde hij Cornelia Wilhelmina Castelaars. President en Zuster Heijdemann hebben vier kinderen.

TEMPELBERICHTEN

Broeders, laat ons vandaag nog onze eerste lijst samenstellen en inzenden, en laat ons vandaag nog ons eerstvolgend tempelbezoek vastleggen!

„Uitstellen“ heet onze grootste tijddief, die jaar op jaar ons met listige streken besteeft. Zo hangt het lot van onze eeuwigheid af van deze onbenutte ogenblikken.

Edward Young

Begiftigingsdiensten!

Iedere zaterdag 8.30 uur en 13.30 uur in de Duitse taal
behalte
iedere 1 e zaterdag in de maand 13.30 uur Franse dienst
bovendien
iedere vrijdag voor de 3e zaterdag 18.00 uur Engelse dienst
verder zaterdag 27 april 1968 en 26 oktober 1968
Hollandse diensten
4 mei 1968 Franse diensten
2 november 1968 's morgens Engelse dienst

Er is ons gevraagd om hulp bij het verzegelingswerk. Men is in de Zwitserse tempel op het ogenblik al 10.000 verzegelingen ten achter, door gebrek aan medewerkers. Daarom wordt allen, die gepensioneerd zijn, of hun vakantie zelf kunnen regelen verzocht buiten de Hollandse diensten te komen. Er zijn gegarandeerd goed verwarmde kamers beschikbaar. De diensten duren niet zo lang, er blijft dus veel vrije tijd over. Bij genoeg deelname kunnen we proberen eind maart of begin april gezamenlijk te gaan.

Wie geeft zich op? Voor de Ring bij Br. C. van Soest, Willemsparkweg 109 b. v., Amsterdam. Voor de Zending bij Br. C. Dorenbosch, Jan Evenhuisstraat 73, Leeuwarden.

Wat iedere tempelbezoeker moet weten.

1. Vergeet nooit uw tempelaanbeveling.
2. Neem een goed ingevulde gezinslijst mee als u als gezin aan elkaar verzegeld wilt worden.
3. Geef vroegtijdig op als u logies wilt hebben en meld u niet later dan 20.00 uur bij inlichtingen.

Verder in het jaar 1968:

8 + 9 april	Duits
11 — 13 april	Duits
16 — 20 april	Duits
22 — 25 april	Duits
3 + 4 mei	Frans
24 + 25 mei	Duits
27 — 30 mei	Zweeds
4 — 7 juni	Duits
17 — 20 juni	Hollands
1 — 4 juli	Zweeds
15 — 18 juli	Duits
22 — 25 juli	Duits
29 juli — 1 augustus	Hollands
5 — 8 augustus	Frans
12 — 15 augustus	Zweeds
19 — 22 augustus	Fins
26 — 29 augustus	Deens
2 — 5 september	Duits (priesterschap)
6 — 7 september	Duits
9 sept. — 3 oktober	Tempel gesloten
9 — 10 oktober	Duits
14 — 17 oktober	Duits
21 — 24 oktober	Duits